

Dâu Trướng

Contents

Dâu Trướng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	30
6. Chương 6	35
7. Chương 7	41
8. Chương 8	47
9. Chương 9	50
10. Chương 10	54
11. Chương 11: Phiên Ngoại Một: Câu Hỏi Thân Thế	62
12. Chương 12: Phiên Ngoại Hai: Hoa Bảo Tương	63

Dâu Trướng

Giới thiệu

Phụ nữ thời xưa vẫn phải tuân theo tam tòng tứ đức, cuộc sống của những phu nhân nhà giàu lại càng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-truong>

1. Chương 1

Xuân hàn se lạnh. (tiết mùa xuân hơi lạnh)

Tuy rằng mùa Xuân Giang Nam đến hơi sớm một chút, nhưng thời tiết năm nay lại cổ tình khác thường. Đã sau lập Xuân mà còn rơi xuống một trận bão tuyết đủ bao phủ cả mắt cá chân, khiến mùa xuân trở nên lạnh lạnh. (lập xuân là vào khoảng đầu tuần của tháng Giêng âm lịch)

Vì trước đó vài ngày, Vân Thanh La trở về nhà mẹ để thăm cha ngã bệnh, kết quả gặp phải thời tiết mùa xuân lạnh lẽo nên bản thân đã bị cảm lạnh. Mẹ chồng xưa nay luôn nghiêm khắc ít khi thông cảm, lại cho phép nàng nghỉ ngơi mấy ngày, buổi sáng không cần dậy sớm đi qua hầu hạ vẫn an.

Vì thế hôm nay nàng dậy muộn chút, mũi vẫn còn hơi khó thở, sau đầu từng trận đau nhức như muốn vỡ ra.

Hai đại nha hoàn hồi môn Chi Nhi và Diệp Nhi đến hầu hạ tiểu thư mình mặc quần áo, Chi Nhi lấy ra chiếc áo khoác kim tuyến đỏ thắm thêu hoa văn Phú Quý: “Đêm hôm qua lại có tuyết rơi, nghe Lưu đại tẩu trong nhà bếp nói, có hai gian phòng chứa củi đều bị đê sập, không biết lúc này ở bên ngoài còn phải bị thương bao nhiêu người, bao nhiêu trâu bò chết vì lạnh nữa. Bệnh của tiểu thư vẫn chưa khỏi hẳn, hôm nay nhất định phải mặc thật dày để sưởi ấm một chút.”

Đầu Vân Thanh La mơ màng choáng váng, bởi vì mũi khó thở hô hấp chỉ dựa vào miệng, lại nghe Chi Nhi thao thao bất tuyệt (nói lải nhải), nhất thời cảm thấy ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Diệp Nhi nhìn tiểu thư không thoải mái, nhẹ nhàng đánh Chi Nhi một cái: “Tiểu thư đang không thoải mái, người còn nói nhiều.”

Tiểu nha hoàn hầu hạ mang nước ấm tới, Diệp Nhi tự mình hầu hạ tiểu thư rửa mặt súc miệng.

Khi Diệp Nhi dùng khăn mềm lau mặt cho Vân Thanh La, nàng rót cuộc mới từ trong trạng thái mơ hồ tỉnh táo lại, có chút lo lắng hỏi: “Đêm qua có bão tuyết? Vậy chậu Hoa Nghê Xuân của ta thế nào? Chi Nhi, mau mở cửa sổ nhìn xem một chút.”

Chi Nhi che miệng cười nói: “Tiểu thư thật là bị bệnh làm cho hồ đồ rồi, chiều hôm qua trời vừa bắt đầu âm u, trước khi đi ngủ, không phải người căn dặn nô tỳ đem chậu Hoa dãi vào trong phòng sao? Người xem hoa ở trên ghế này là cái gì?”

Vân Thanh La lấy tay vuốt vuốt cái trán: “Cảm tạ trời đất, ta thật là hồ đồ.”

Ở dưới bệ cửa sổ, trên ghế hoa dài có đặt một chậu Hoa Nghê Xuân cảnh lá sum xuê, giữa chậu hoa được phối hợp một viên đá hút nước màu mận chín rất đặc biệt.

Vân Thanh La quyến luyến không rời chậu cảnh và thường xuyên tu bổ, cho nên giữ được nguyên vẹn hình dáng xinh đẹp, cảnh thưa lá um tùm, sức sống dồi dào. Ở trên cảnh xanh nhạt, đã có vài nụ hoa nhỏ, nếu không phải thời tiết mùa Xuân bị đảo lộn, chậu hoa này hẳn là đã nở.

Vân Thanh La rất yêu thích hoa cỏ, chậu cảnh này là trượng phu Hà Hướng Nam tặng cho nàng sau khi thành thân, vẫn luôn được nàng yêu thích.

Mùa Thu năm trước Vân Thanh La thành thân, cho tới bây giờ vừa đúng nửa năm. Vị hôn phu Hà Hướng Nam là con trai thứ hai của đại tộc Hà gia, nhưng vì hắn là con nối dõi duy nhất chính thê sinh ra, thân phận so với huynh trưởng của thứ thiếp sinh và hai người đệ đệ ở dưới đều phải quý trọng hơn, mà Vân Thanh La xem như làm dâu dòng chính, địa vị cũng có vẻ tương đối quan trọng.

Hà gia từng là Đại Quý Tộc nhưng hiện giờ đang xuống dốc, Hà gia cũng không còn cao quý như trước.

Triều đại bây giờ tên là “Cảnh”, khai quốc được ba đời, hoàng gia họ Huyền, đương kim Hoàng Đế tên Huyền Dục.

Hà gia là trọng thần khai quốc, thành tích lớn lao, chủ nhân Hà gia đã từng làm Thái Úy, nắm giữ chiến sự cả nước, có thể nói quyền cao chức trọng. Tổ phụ (ông và cha) Hà Hướng Nam đã từng liên hợp những đại thần khác phế bỏ thái tử, vốn ủng hộ hoàng tử nhỏ nhất của tiên đế lên ngôi. Nhưng sau khi con rồi Hoàng Đế lên ngôi, hắn vẫn không cam tâm còn muốn âm mưu đoạt quyền.

Tiên đế dĩ nhiên không đồng ý cơ nghiệp nhà mình rơi vào tay người khác, thì ngay lúc đó đại thần đảm nhiệm phụ chính Nguyên Bắc Cổ thương nghị hợp tác với nhau, âm thầm chèn ép Hà gia, đoạt lại quyền thế của bọn họ. Sau đó tân Hoàng Đế Huyền Dục lên ngôi, Hà gia tiếp tục bị chèn ép không được coi trọng, cũng vì vậy mà càng lụn bại suy thoái.

Vị hôn phu Hà Hướng Nam của Vân Thanh La chỉ làm quan Quốc Tử Giám hạ cấp Lục Phẩm, mà phụ thân của hắn còn thấp kém hơn, chỉ có một chức vị Ngũ Đẳng Tử Tước, ngay cả một chức quan chính thức cũng không có. (Tử tước là nhà quý tộc xếp cao hơn Nam Tước và thấp hơn Bá Tước)

Quốc Tử Giám chính là trung tâm quan viên học tập, con cháu quan viên thất phẩm trở lên mới có thể được vào học, chủ yếu phụ trách dạy học chính là quan viên cấp cao, mà quan Quốc Tử Giám là người ở bên trong phụ trách một chút việc vặt vãnh linh tinh của quan lại.

Hà Hướng Nam tâm cao khí ngạo, vẫn luôn vì thế buồn bực không vui.

Vân Thanh La và Hà Hướng Nam là chỉ phúc vi hôn, từ khi nàng vừa sinh ra thì đã nhất định phải gả cho Hà Hướng Nam.

Đối với vị hôn phu bề ngoài phong lưu phóng khoáng, tài hoa hơn người, nàng luôn luôn kính trọng, về phần có yêu hay không, năm nay nàng chỉ mới mười bảy tuổi, còn chưa biết rõ ràng lắm.

Nàng chỉ biết là phải lấy trượng phu làm trời, thương hắn, kính trọng hắn, hầu hạ hắn, sanh con dưỡng cái cho hắn, trông coi việc nhà đến dầu bạc răng long, đây cũng là cuộc đời của nàng.

Cũng là cuộc đời của đại đa số nữ tử chứ?

Chưa gả tòng phu, đã gả tòng phu, cứ như vậy, tất cả đều đã định sẵn rất tốt.

Vân Thanh La sau khi cưới, ở trong mắt người ngoài, quan hệ phu thê xem như hài hòa, hai người chưa bao giờ tranh cãi qua, nhưng mà trên thực tế à?

Trên thực tế là, từ đêm đầu tiên bọn họ thành thân, bọn họ cũng không có chung giường chung gối, tuy rằng Hà Hướng Nam thỉnh thoảng có đến trong viện của Vân Thanh La, nhưng mỗi lần tới đều ở lại thư phòng nhỏ trong viện.

Thành hôn gần nửa năm, tân lang trước giờ vẫn chưa có chạm qua tân nương tử, chuyện này e rằng bất kỳ người nào cũng không thể tin nổi. Suy cho cùng, Vân Thanh La chẳng những không tệ, mà còn từng được vinh dự làm “Đệ nhất mỹ nhân Kinh thành ” nha!

Rốt cuộc tân lang không hài lòng về nàng ở điểm gì?

Vân Thanh La không có cách nào đem loại chuyện xấu hổ này nói với người khác, chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Ngày kế đêm động phòng hoa chúc, hỉ bà không có lấy được vải trắng lạc hồng tượng trưng trong sạch trên giường cưới của nàng, rất hoài nghi nhìn nàng, bà bà (mẹ chồng) cũng kín đáo dò hỏi vài lần, nàng thật không biết nên trả lời như thế nào.

Bắt đầu từ khi đó, bà bà liền thể hiện rõ ràng rất không thích nàng.

Vân Thanh La qua quýt dùng qua bữa sáng, tiếp tục đùa nghịch Hoa Nghênh Xuân của nàng.

Ngoài sân tuyết đọng thật dày, nhóm hạ nhân vẫn đang chăm chỉ quét dọn, nha hoàn Chi Nhi, Diệp Nhi cũng đứng ở cửa xem náo nhiệt.

Chi Nhi thích nghịch ngợm, nắm khối tuyết cầu ném vào trên người Diệp Nhi, hai người cười lăn cười lộn.

Thời gian nhanh chóng đến xế trưa, Hà Hướng Nam đi vào trong sân.

Vân Thanh La bước nhanh tới cửa nghênh đón, giúp hắn lấy xuống áo choàng lông cừu dính đầy bông tuyết, tỉ mỉ phủ sạch, rồi giao cho Chi Nhi treo ở lò sưởi bên cạnh hong khô.

Vân Thanh La lại tự mình rót trà nóng, mang cho Hà Hướng Nam, lời nói nhẹ nhàng hỏi: “Hôm nay tương đối lạnh, phu quân ở bên ngoài có bị lạnh hay không?”

Thái độ Hà Hướng Nam thì ngược lại, không dành cho nàng ôn tồn săn sóc.

Sắc mặt của hắn âm trầm, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy lo lắng, ánh mắt chỉ dừng lại ở trên người của Vân Thanh La một lát, rồi lại di chuyển sang chỗ khác.

Lòng của Vân Thanh La theo đó chìm xuống một chút, nhỏ giọng hỏi: “Phu quân, làm sao vậy?”

Hà Hường Nam đứng lên, khoát khoát tay: “Giữa trưa ta với phụ thân đại nhân cùng nhau đi dùng bữa, người tự mình ăn đi!”

Vân Thanh La lại lấy áo choàng sớm đã sấy khô ở trên lòng sưởi choàng lên cho hắt, tiễn hắt đến cửa sân nhỏ.

Nhìn theo bóng lưng Hà Hường Nam, Vân Thanh La đứng ngây người trong gió lạnh một hồi lâu.

Buổi chiều, em dâu Vân Thanh La, Lâm Đan Ny con dâu thứ ba của Hà gia đến chơi.

Lâm Đan Ny và Vân Thanh La cùng tuổi, tính tình hướng ngoại, thích cười cười nói nói. Dung mạo nàng chỉ bình thường, dáng người có chút yếu đuối, cho nên rất hâm mộ khuôn mặt xinh đẹp có một không hai của Vân Thanh La, thường xuyên đến tìm Vân Thanh La nói chuyện tán gẫu.

Nghiêm túc mà tính, Lâm Đan Ny và Vân Thanh La xem như có quan hệ họ hàng xa, vì vậy quan hệ cá nhân hai người rất tốt, ngược lại đại tẩu tính tình vắng lạnh, ít qua lại với các nàng.

Người Lâm Đan Ny chưa vào nhà, tiếng đã tới trước

“Ây da! Chị dâu, thật không hay rồi!”

Vân Thanh La sớm đã quen tính cách nàng chuyện không có gì lại xé to ra, đợi nàng vén lên rèm chắn gió thật dầy đi vào, mới cười nhìn nàng một cái, hỏi: “Lại xảy ra chuyện lớn gì?”

Lâm Đan Ny thấy vẻ mặt nàng điềm tĩnh, dịu dàng tươi cười, nhưng hai gò má bởi vì có chút gió lạnh mà làm cho ửng đỏ, lại càng thêm lộ vẻ mềm mại động lòng người, bước chân dồn dập của nàng cũng phải ngừng lại, do dự hỏi: “Chị dâu vẫn chưa biết?”

Vân Thanh La càng thắc mắc, hỏi: “Biết cái gì?”

Lâm Đan Ny bỗng nhiên trầm mặc xuống. Sau đó nàng dậm chân, xoay người lại chạy đi, chỉ vội vàng để lại một câu: “Chị dâu nên mau chóng tìm nhị ca hỏi rõ ràng, rồi tính toán làm sao cho thỏa đáng.”

Vân Thanh La bị làm cho hồ đồ, gọi Chi Nhi đến hỏi: “Hôm nay bên ngoài có chuyện lớn gì?”

“Em cũng không rõ lắm, hôm nay cảm thấy những người làm đều kỳ kỳ quái quái, thấy em và Diệp Nhi ánh mắt cũng né tránh.”

Vân Thanh La phái Diệp Nhi cẩn thận đi cửa trước dò la, thuận tiện đi thư phòng hỏi thăm Hà Hường Nam có thời gian thì đến đây một chuyến.

Diệp Nhi rất nhanh trở về, Hà Hường Nam không có đi cùng, nhưng trong tay Diệp Nhi lại có thêm một phong thư.

Sắc mặt của Diệp Nhi tái nhợt, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của tiểu thư nhà nàng, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống trước mặt Vân Thanh La, lệ rơi đầy mặt mà giao thư lên.

“Tiểu thư.”

Vân Thanh La nhận lấy phong thư, nhìn hai nét chữ thẳng tắp được viết thật to và đậm trên đó: Hưu Thư!

Trượng phu hưu thê, chiếu theo luật lệ “Thất xuất chi điều”.

Cái gọi thất xuất, là chỉ “Bất hiếu với phụ mẫu”, “Không con”, “Dâm dăng”, “Đố kỵ”, “Có bệnh khó chữa”, “Mồm miệng nói nhiều”, “Trộm cắp”.

Vân Thanh La không biết mình đã phạm điều gì?

Chuyện khác thì không nói, nếu kiên quyết bàn về “Không con”, ở trên văn bản luật lệ cũng có quy định rõ ràng, nam tử bốn mươi không con có thể cho phép nạp thiếp, Hà Hường Nam vừa tròn hai mươi, Vân Thanh La năm nay mười bảy tuổi, mới thành hôn nửa năm, thậm chí trước giờ không có viên phòng, đây không phải là muốn gán tội cho người khác sao?

Chi Nhi, Diệp Nhi đã khóc thành một đoàn rồi.

Về mặt Vân Thanh La lại bình tĩnh, nàng cầm lấy tờ giấy hưu thư có những tội danh “Có lẽ có” mở ra xem lại, bỗng nhiên nhìn hai người nha hoàn cười nói: “Khóc cái gì, cũng không phải là trời sập à.” (có lẽ có : Thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cáo cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

Chi Nhi, Diệp Nhi thấy sắc mặt tiểu thư không có gì khác, thậm chí còn cười ra tiếng, cho rằng nàng bị kích động quá mức phản ứng không kịp, lại càng thêm thống khổ.

Vân Thanh La tiếp tục nói: “Khó trách mấy ngày nay bà bà khách khí với ta như vậy, thì ra là trong lòng từ lâu đã toan tính muốn đẩy ta đi ra ngoài. Vài ngày trước phu quân luôn về trễ, hẳn nói là xã giao giới quan lại, Đan Nỵ thì nói nhất định có kỳ quái, ta còn cười nàng xen vào việc của người khác.”

Nàng cười rồi bỗng nhiên rơi lệ, cơ thể yếu ớt tựa vào trên giường quý phi, mặc cho nước mắt thê lương chảy xuống.

Chi Nhi, Diệp Nhi lúc này chỉ có thể trở mắt nhìn nàng rơi lệ, cũng không dám nói nhiều lời khuyên giải an ủi, sợ rằng không cẩn thận nói sai cái gì kích thích đến nàng, khiến cho tinh thần nàng càng thêm tổn thương.

Vân Thanh La lặng lẽ rơi lệ một lát, dùng khăn tay lau đi nước mắt, rồi bảo Chi Nhi: “Giúp ta lấy cái khăn ướt nhỏ lau mặt, Diệp Nhi giúp ta trang điểm lại.”

Hai nha hoàn đều bận rộn chuyện của mình, dựa theo căn dặn của nàng hầu hạ thật tốt.

Vân Thanh La thay đổi trang phục chính thê mặc ngoài người, cởi ra chiếc áo gấm hoa đỏ thắm vừa may khi tân hôn, đổi lại chiếc áo gấm màu xanh, phía dưới là chiếc váy Thủy Thanh Bát (chả biết váy này kiểu gì lun), bên ngoài phủ lên chiếc áo choàng có viền lông chồn, ngay cả lớp vải lót bên trong mũ đội cũng được làm từ những sợi lông thỏ.

Nàng nhìn Chi Nhi, Diệp Nhi nói: “Các người đi với ta đến gặp lão gia trước.”

Nói đến lão gia, chính là phụ thân Hà Hướng Nam, gia chủ hiện đảm nhiệm Hà gia, Hà Hồng Vinh, Hà đại lão gia.

Hà Hồng Vinh và Vân Hán Sinh phụ thân của Vân Thanh La chính là bạn tốt nhiều năm, Vân gia bởi vì có quan hệ với Hà gia mà cùng nhau suy sụp, hiện tại phụ thân Vân Thanh La dứt khoát từ quan không dính dáng đến việc triều chính, an tâm ở nhà mà làm chủ lão gia, không quan tâm đến việc đời.

Hà Hồng Vinh đang ở thư phòng của hắn, thì nhìn thấy con dâu thứ hai của mình.

Vừa mới qua tuổi bốn mươi, thái dương hắn đã hoa râm, bởi vì buồn bực thất bại, say rượu lâu dài mà ánh mắt vẫn đục, ngay cả chóp mũi cũng có chút ửng đỏ, mũi đã mơ hồ lộ ra dấu hiệu của bã rượu.

Hắn không dám nhìn thẳng Vân Thanh La, ánh mắt né tránh, biểu cảm có chút ngưng ngưng.

Vân Thanh La theo lễ nghi quỳ gối vấn an với hắn, sau đó mới bảo Chi Nhi giao phong hưu thư cho công công. (cha chồng)

Hà Hồng Vinh nét mặt già nua ửng đỏ, ho khan vài tiếng.

Vân Thanh La nói: “Xin thứ cho con dâu mạo muội, cả gan phạm thượng hỏi một câu, từ mùa Thu năm trước con dâu gả vào Hà gia, tư cách có từng làm trái với đạo phu thê, dẫn đến phạm phải ‘Thất Xuất Chi Điều’?”

Hà Hồng Vinh nói: “Không có, đúng là không có, nhưng.”

Vân Thanh La cắt ngang lời hắn, còn nói: “Công công chính miệng thừa nhận không có là tốt rồi, con dâu nếu không có phạm ‘Thất Xuất Chi Điều’, vậy thì nhất định không dám nhận lấy phong hưu thư này.”

Hưu thư, đối với một nữ tử là xúc phạm nặng nề, không phải người bình thường có thể tưởng tượng.

Một khi bị hưu, về mặt đức hạnh của người phụ nữ này có chút thua thiệt, sau khi trở về nhà mẹ đẻ rất khó tái giá, cho dù có người nguyện ý cầu hôn lần nữa, phần lớn đều không phải là người tốt lành gì. Huống chi

xem như thật sự tái giá, cả đời cũng sẽ bị khi dễ làm cho nhục nhã, vĩnh viễn trở thành sỉ nhục không xóa được.

Hà Hồng Vinh thở dài, “Thanh La à, Hà gia ta thực xin lỗi con, nhưng xảy ra chuyện này thật sự là có nguyên nhân.”

“Công công, việc đã đến nước này, Thanh La cũng không quan tâm muốn hỏi đến nguyên nhân thế nào, Hà gia quyết tâm đuổi con đi cũng không sao cả, nhưng điều kiện phải do con đưa ra, hưu thư thì con vạn lần không dám nhận, xin đổi thành thư hòa ly.”

Hà Hồng Vinh gật đầu nói: “Đúng, đúng, việc này cần phải vậy. Hường Nam chỉ nghe kẻ khác nói, tùy tiện viết hưu thư, thật sự lỗ mãng.”

“Còn nữa, xin mời đem của hồi môn của con trả lại nguyên vẹn.”

“Đây cũng là chuyện đương nhiên, chuyện đương nhiên rồi.”

Vân Thanh La gật gật đầu, lại nói: “Cuối cùng là, một khi Thanh La cùng hôn phu hòa ly, thì có nghĩa Vân thị và Hà thị đoạn tuyệt quan hệ, về sau sẽ không còn bất kỳ liên hệ gì.”

Rốt cuộc sắc mặt Hà Hồng Vinh đại biến, tức giận nói: “Ồ đồ! Đã mấy đời hai nhà qua lại thân thiết, há có thể vì chuyện nhỏ nhi nữ mà đoạn tuyệt? Người tạm thời trở về đi! Loại chuyện hệ trọng này không phải một nữ nhi như người có thể can thiệp.”

Vân Thanh La cũng không tranh cãi, chỉ hành lễ lần nữa rồi xin cáo lui.

Đêm đó, Hà Hường Nam không có trở về phòng ngủ, nhưng lại sai người đưa tới một phong thư hòa ly được ký tên đóng dấu.

Vân Thanh La cất kỹ thư hòa ly rồi dặn dò Chi Nhi, Diệp Nhi bắt đầu chuẩn bị của hồi môn.

Chi Nhi đã khóc hai mắt đỏ ửng, vừa rơi nước mắt vừa thu dọn.

Vân Thanh La lấy giá y (áo cưới) đỏ thẫm và trang phục chính thê vẫn còn mới tinh, tất cả gói thành hai bao lớn, nhìn Diệp Nhi nói: “Sáng sớm ngày mai người lạng lẽ đem những thứ này đưa cho Lưu đại tẩu ở nhà bếp, hơn nửa năm nay bà ấy chiều cổ ta rất nhiều, ta mới không bị bỏ đói, không có ăn canh thừa cơm lạnh. Đại khuê nữ (con gái lớn) nhà bà ấy cũng sắp xuất giá, người đến hỏi xem bà ta có cần những y phục này hay không? Nếu bà ta cảm thấy điểm xấu không cần, người hãy đem những y phục này đều bỏ vào trong lò đốt hết đi.”

Diệp Nhi rơi lệ so với Chi Nhi cũng không ít, nhưng nàng khéo léo kiềm chế, hiểu được tiểu thư không muốn nhìn thấy những thứ đồ khiến lòng thương tâm, liền gật đầu đáp: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ làm tốt.”

Đồ vật trong phòng của Vân Thanh La, từ giường lớn đến bàn, ghế, bàn dài, chai chai lọ lọ nhỏ đến trang sức bài trí, đều là của hồi môn Vân gia, hiện tại chỉ có thể thông báo Vân gia phái người tới khiêng trở về.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Đan Ny liền chạy tới viện của Vân Thanh La.

Về mặt Lâm Đan Ny đau thương khổ sở, nàng khó kiềm được bình thần, qua một lúc mới nói: “Chuyện này thật sự cũng không còn cách nào khác, ai bảo nhị ca được đương kim trưởng công chúa nhìn trúng đây, tất cả đều không thể trách nhị ca?”

“Trưởng công chúa?” Vân Thanh La nhướn lên lông mày hỏi.

“Hả? Thanh La tỷ tỷ, chẳng lẽ người vẫn không biết?” Lâm Đan Ny lại chuyện bé xé to lên, “Ta còn tưởng rằng người đã sớm biết một ít tin đồn rồi chứ! Vài ngày trước không phải ta đã nhắc nhở người sao? Nhị ca gần đây đi sớm về trễ, không phải là vì ở cùng trưởng công chúa sao? Nghe bọn hạ nhân nói, thật ra nhị ca theo đuổi trưởng công chúa đã lâu rồi. Trước kia hắn từng bị trưởng công chúa cự tuyệt cầu thân, vì vậy mới thành thân với tỷ tỷ. Ai ngờ sau khi thành thân, trưởng công chúa ngược lại đối với nhị ca tình cảm nồng nàn, âm ỉ cho tới hôm nay rốt cuộc đi đến tình cảnh này.”

Vân Thanh La sau một lúc rối loạn, chợt cười một tiếng: “Biết thì sao? Không biết thì như thế nào?”

Hóa ra là thế.

Thì ra trong lòng của Hà Hương Nam chỉ có người con gái cành vàng lá ngọc kia, vì trưởng công chúa mà ngay cả thê tử chính thức chạm cũng không thềm chạm vào một chút, nhờ thế mới làm cảm động được trái tim trưởng công chúa sao?

Lâm Đan Ny yên lặng rất lâu, sau đó mới thở dài.

“Đúng vậy à, ai bảo sinh mệnh người ta tốt, sinh ra ở gia đình đế vương đây? Người ta muốn cùng người tranh giành trượng phu, người cũng chỉ có thể chấp tay nhường cho người ta.”

Vân Thanh La âm thầm cười nhạt.

Nàng chính vì chuyện này khóc một lần, sau đó thì luôn như ở trong mộng, toàn bộ cảm giác không có chân thật, bởi vậy nên chẳng có cảm thấy khổ sở gì nhiều.

Có lẽ bản tính nàng lạnh nhạt? Có lẽ bản tính nàng thoải mái?

Dù sao, nàng cũng sẽ không như những người đó mong đợi, một khóc hai nháo ba thất cổ, muốn chết muốn sống ầm ĩ khó coi.

Lâm Đan Ny lại thở dài, “Ta vốn là thật hâm mộ người cùng nhị ca, hai phu thê các người luôn tôn trọng nhau như khách, nhị ca lại giữ mình trong sạch, trước giờ không trêu chọc hoa hoa cỏ cỏ ở bên ngoài, đâu có giống nhà ta, trong nhà ngoài nhà, tanh có mặn có, cái gì cũng chạm một chút, mỗi khi nghĩ đến ta đều đau lòng, azzzz. Trước kia ta khổ sở còn có thể tìm tỷ tỷ trò chuyện, sau này người đi rồi, ta sao có thể chịu đựng được đây?” Nói xong Lâm Đan Ny bắt đầu cúi xuống gạt lệ.

Vân Thanh La đối với việc này cũng không biết làm sao, xã hội đối nữ tử đều không có công bằng, nam nhân có thể một thê nhiều thiếp, nữ nhân lại phải trước sau như một, thậm chí ngay cả tái giá cũng phải chịu đủ chê trách.

“Muội muội nhanh chút nên có hài nhi đi, mai sau dựa vào đứa nhỏ, đừng chỉ trông cậy vào nam nhân.”

Lâm Đan Ny gật gật đầu, “Đúng vậy, ta thừa nhận đã thấy rõ rồi. Nam nhân trong thiên hạ xấu xa giống như nhau, không một ai có tấm lòng chân thật.”

*Hưu thê: Bỏ vợ

*Hưu phu: Bỏ chồng

*Hòa ly: Ly dị (hai bên đều đồng ý bỏ nhau)

Sau buổi trưa hôm đó, Vân Thanh La thu dọn xong hành lý tùy thân, ánh mắt cuối cùng dừng ở chậu Hoa Nghê Xuân vẫn luôn yêu quý, sau đó giữa tiếng kêu lên khổ sở của Chi Nhi và Diệp Nhi, nàng tự tay đập bể nát chậu cảnh, rồi đem Hoa Nghê Xuân trồng vào vườn hoa trong viện.

Nàng cười cười với hai nha đầu nói: “Hoa cỏ vẫn nên trồng ở trong đất mới sống được lâu dài, chỗ chậu hoa nho nhỏ kia, làm sao để cho nó ung dung tự tại đây?”

Sau đó, chủ tớ ba người Vân Thanh La xe nhẹ, hành lý ít trở về nhà mẹ.

Hà Hương Nam từ đầu tới cuối cũng không hề lộ diện.

Vân Thanh La có chút mất mát, cảm thấy đối với sự chờ đợi mơ hồ của mình không cho là đúng, như vậy cũng tốt, đoạn tuyệt sạch sẽ, hai bên không còn quan hệ nữa, từ nay về sau, người đi đường Dương Quan của người, ta đi cầu Độc Mộc của ta.

Từ xưa nói: “Nam nhân yêu vợ sau, nữ tử trọng chồng trước.”

Vân Thanh La ở đáy lòng hung hăng cười nhạo hai tiếng, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì bảo nàng trọng chồng trước? Chồng trước như vậy thì bảo nàng lấy cái gì để “Trọng” ?

Hắn đã hoàn toàn cắt đứt, nàng từ đây về sau đương nhiên cũng hoàn toàn xóa sạch hắn ra khỏi sinh mệnh của nàng.

Hôm nay khí trời sáng sủa, mặt trời nhô lên cao, tuyết đọng trên đường bắt đầu tan chảy, đường trở nên lầy lội vô cùng khó đi.

Vân gia vốn cũng có trạch viện ở kinh thành, nhưng kể từ khi Vân gia lão gia Từ Quan quy ẩn, đã bán khu nhà cấp cao trong kinh, chuyển đến biệt viện ở ngoại ô phía Đông kinh thành. Đoạn đường này không tính là gần, từ kinh thành Hà Trạch ra khỏi cửa Đông Dương, đi ngang qua cầu Thanh Khê, xuyên qua thành Đông Phủ, mới có thể đến được chỗ nghỉ chân Đông Dã vùng lân cận biệt viện Vân gia.

Từ khi ra khỏi cửa Đông Dương, Chi Nhi liền giống như thoát khỏi trói buộc, bắt đầu tức giận oán trách Hà gia vong ân phụ nghĩa, nếu như năm đó không phải Vân gia vì bảo vệ tánh mạng cả nhà Hà gia, thì sao có thể vô tội bị liên lụy, làm sao có thể bị suy sụp đây?

“Cô gia, không không, ấy là Hà nhị công tử thậm chí một lần gặp mặt cuối cũng không thấy, ngay cả đưa tiễn một chút cũng không đưa, thật sự là quá vô tình, thật không có trách nhiệm, lại phải lẩn trốn làm con rùa đen rút đầu, phi!”

Vân Thanh La nhàn nhạt liếc nàng một cái.

Diệp Nhi đẩy đẩy Chi Nhi, trách mắng: “Đừng nên nói vậy! Nào có hạ nhân nói chủ nhân như vậy?”

Chi Nhi hừ một tiếng, lại nói: “Hắn làm gì có bộ dáng chủ nhân? Tiểu thư từ khi gả vào Hà gia, trợ giúp cho hắn biết bao nhiêu? Hắn ở ngoài giao thiệp tiệc rượu vui vẻ, tiêu xài lớn như vậy, Hà gia khốn khó lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, còn không phải là tiểu thư tự móc tiền túi? Hôm nay thế nào? Hắn bám vào trưởng công chúa Kim Dương, liền một cước đá văng tiểu thư chúng ta, vậy những thứ gì đó thì sao!”

Trưởng công chúa Kim Dương là tỷ tỷ cùng mẹ với đương kim thiếu niên hoàng đế, tuổi đã hơn hai mươi vẫn chưa xuất giá, tự xưng là không tìm được lang quân như ý, hiện tại xem ra nàng đúng là hợp ý Hà Hướng Nam, công chúa không cam lòng cùng người khác chung chồng, lại càng không muốn làm thiếp, vậy chỉ có giải quyết đi chính thể của Hà Hướng Nam, cho nên Vân Thanh La lại trở thành vật hy sinh.

Thiếu niên hoàng đế không thích có bất kỳ quan hệ nào với người Hà gia, nhưng trưởng công chúa Kim Dương đòi chết đòi sống nhất định phải gả cho Hà Hướng Nam, nghe nói âm ỉ xôn xao, rất là náo nhiệt.

Diệp Nhi lo lắng nhìn về mặt bình thần của tiểu thư, nhỏ giọng nói: “Hôm nay xem ra, Hà nhị công tử vốn không phải là phụ quân, bây giờ vẫn chưa tính hòa ly, nô tỳ lo lắng cuộc sống sau khi tiểu thư về nhà mẹ đẻ, sẽ càng khó khăn hơn.”

Chi Nhi nghe xong, nhất thời cũng không có lên tiếng.

Vân Thanh La cười nói: “Người đã nghĩ nhiều rồi, cuộc sống lúc nào cũng do con người, làm sao có nhiều khổ sở như vậy.”

Diệp Nhi lên tiếng: “Nô tỳ biết tiểu thư xưa nay kiên cường, nhưng hiện tại không giống như xưa, mặc dù nói là hòa ly, nhưng dù sao.”

Tuy rằng trên thực tế nàng vẫn là người con gái trong sạch, nhưng mà ở trong mắt người đời, nàng dù sao cũng là phụ nữ bị phản hôn, có thể nói không còn trong sạch, tiểu thư không còn là khuê nữ, nhà mẹ đẻ sao có thể là nơi đặt chân lâu dài?

Huống chi, thân mẫu Vân Thanh La vào lúc nàng năm tuổi đã ngã bệnh qua đời, phụ thân đem nàng Giang thị vốn dĩ là tiểu thiếp lên phù chánh (từ thiếp lên làm vợ chính thức), Giang thị là người bề ngoài dịu dàng nhưng thật ra là người chua ngoa gay gắt, nếu như không phải Vân Thanh La còn có người ca ca cùng mẹ con dòng lớn làm chỗ dựa, nếu như không phải Giang thị chỉ sinh ba nữ nhi không thể sinh ra nhi tử, nếu như không phải di ruột Vân Thanh La gả vào Tiết gia một trong ba nhà giàu có nhất hiện nay trở thành đương gia chủ mẫu, vận mệnh Vân Thanh La chỉ sợ càng thêm nhấp nhô.

Xe ngựa mới vừa đi qua cầu Thanh Khê, chợt phía sau một trận tiếng vó ngựa dồn dập, Vân Thanh La đang nghỉ ngơi, thì nghe thấy tiếng ngựa hí dài một hơi, cuối cùng chậm rãi dừng ở bên cạnh xe ngựa của nàng.

Trên tuần mã đen nhánh một vị nam tử trẻ tuổi nhã nhặn ngồi đoan chính, một thân trường bào gấm vóc trắng như tuyết, đai ngọc thắt lưng, mũ ngọc buộc tóc, mày kiếm mắt sáng, nụ cười sáng lạn.

Khi gió nhẹ thổi qua, vạt áo nam tử nhẹ hất lên, tuần mã như Rồng bay, người như Bạch Ngọc.

Nam tử cao giọng hỏi: “Xin hỏi trong xe có đúng thật là Vân đại tiểu thư?”

Vân Thanh La đáp: “Phải, xin hỏi các hạ là?”

“Mạo muội quấy rầy, tại hạ Nguyên Tu Chi, xin ra mắt tiểu thư.”

Chi Nhi nhỏ giọng kinh hô một tiếng, hạ thấp giọng reo lên: “Oa! Là Nguyên gia Đại công tử nha! Đại công tử của Nguyên gia là Đệ Nhất Danh Môn nha!”

Vân Thanh La ngăn cản nha hoàn chuyện bé xé to, lạnh nhạt hỏi: “Không biết Nguyên công tử chặn lại xe ngựa của ta, là có chuyện gì?”

Nguyên Tu Chi khẽ mỉm cười, “Tu Chi mạo muội, nghe nói tiểu thư đã là người tự do, cho nên đặc biệt đến đây cầu hôn với tiểu thư.”

Lần này ngay cả Diệp Nhi cũng kinh ngạc, nhẹ nhàng nhắc lên màn cửa sổ xe ngựa ngóng nhìn ra phía ngoài, kết quả vừa nhìn thấy nam tử anh tuấn cao lớn cười trên tuần mã, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vội vàng quay đầu nhìn Vân Thanh La nói: “Tiểu thư, Nguyên công tử đó đúng là dễ nhìn nha.”

Chi Nhi liên tục gạt đầu bổ sung, “Đúng vậy à, đúng vậy à! So với Hà gia Nhị công tử có lẽ anh tuấn hơn nhiều.”

Vân Thanh La thê lương vừa xấu hổ vừa lúng túng, còn cảm thấy mấy phần hoang đường cùng không thể tưởng tượng nổi.

“Nguyên Đại công tử có biết ta đã từng gả cho người khác rồi chứ?”

“Tất nhiên.”

“Vậy Nguyên Đại công tử có để ý ta từng gả qua người khác?”

“Đương nhiên không. Nếu như để ý, làm sao đến đây cầu hôn?”

“Nguyên công tử không ngại, nhưng cả nhà Nguyên gia làm sao có thể không ngại?”

“Việc này không cần tiểu thư bận tâm, Tu Chi tự có cách giải quyết.”

“Như vậy, ta mạo muội hỏi một tiếng, Nguyên công tử vì sao phải cầu hôn với ta?”

“Tình có nơi đây, tình chỉ hướng đến.”

Vân Thanh La cười khẽ, nàng không tin.

Nguyên Tu Chi cũng cười nói: “Tiểu thư thật sự không tin? Vậy tiểu thư chắc hẳn cũng từng nghe trước đây Tu Chi có phát hạ lời thề, nhất định phải tìm thiên hạ đệ nhất mỹ nữ làm vợ, nếu không thà rằng cả đời không cưới. Vẻ đẹp của tiểu thư, là được người đời công nhận, lý do này có thể hay không?”

“Người đẹp như sớm mai, tựa như hoa cúc về chiều, bi ai của nữ nhân, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Nguyên công tử, người trở về đi.”

“Tiểu thư, Tu Chi là thành tâm tới cầu hôn. Về tương lai, Tu Chi chỉ có một câu nói: Một ngày làm phu thê, trọn đời không vong phụ.”

Chi Nhi kích động đến muốn rơi lệ, cầm chặt tay Vân Thanh La, không ngừng nói: “Tiểu thư, tiểu thư!”

Diệp Nhi cũng nói: “Cám ơn trời đất, cuối cùng ông trời cũng không tuyệt đường con người, tiểu thư, người tốt tất có báo ứng tốt!”

Vân Thanh La trầm mặc một lát, ngược lại suy nghĩ tại sao Nguyên Tu Chi lại đột nhiên cầu hôn với nàng?

Lấy quyền thế to lớn Nguyên gia ngày nay, căn bản không cần có ham muốn gì ở Vân gia một quý tộc đã xuống dốc?

Huống chi, Nguyên Tu Chi là trưởng tử đích tôn của Nguyên thị, thân phận so với Hà Hướng Nam còn quý trọng hơn, kinh thành có bao nhiêu thiên kim quý nữ trong sạch chờ đợi để gả vào Nguyên gia làm trưởng tức (dâu trưởng), làm có thể đến phiên nàng hoa cúc ngày trước đã tàn lụi suy sụp?

“Ta hôm nay lẳng lẳng trở về nhà, Nguyên công tử đừng nên lấy ta ra làm trò cười.”

Nguyên Tu Chi cười một tiếng, trả lời nàng: “Tiểu thư tạm thời trở về nhà trước, ở nhà yên tâm đợi tin lành, thì sẽ biết được tâm ý của tại hạ. Ba ngày sau, không, ngày mai, ngày mai ta sẽ tới cửa cầu thân.”

Vân Thanh La nhú nhú mày, hỏi: “Công tử làm thật?”

“Làm thật.”

“Vậy Thanh La có ba điều kiện, xin người suy nghĩ kỹ càng.”

“Tiểu thư, mời nói.”

“Thứ nhất, ta muốn làm chính thê, muốn cưới hỏi đàng hoàng, quan phủ lập hồ sơ, không làm thiếp thất nhà kẻ (vợ nhỏ), không làm thiếp thất nô tỳ.” (nhỏ hơn vợ nhỏ)

“Chuyện này đương nhiên.”

“Thứ hai, nếu như làm phu thê, thì hai người phải trung thành với nhau, không thể cưới thiếp thất nhà kẻ, không thể nạp thiếp, không thể thu nhận nha hoàn thông phòng, nếu như ta vẫn không thể sinh con, sẽ tự xin rời khỏi nhà, không phiền công tử đuổi đi.”

“Được.”

“Thứ ba, nếu công tử thật sự yêu thương nữ tử khác, mong sớm nói rõ với ta, đừng để ta là người cuối cùng được biết. Đến lúc đó, ta muốn chính là hưu phu, chứ không phải là hòa ly.”

Nguyên Tu Chi thoáng ngần ra, ngay sau đó dịu dàng đáp: “Bằng lòng tuân theo!”

2. Chương 2

Vân Thanh La trở về nhà mẹ, quả nhiên sắc mặt người nhà bắt đầu giống như cửa hàng nhiều màu sắc, đúng thật rực rỡ đẹp mắt.

Bệnh ho khan của phụ thân liên tục kéo dài, hôm nay đã chuyển biến tốt rất nhiều, sắc mặt cũng có chút hồng nhuận, là người có biểu hiện tinh táo nhất sau khi nghe kể chuyện Vân Thanh La và Hà Hướng Nam hòa ly, tối thiểu nhìn ngoài mặt không có cảm xúc gì. Chỉ là ánh mắt có chút thâm trầm, vẻ mặt vẫn luôn cứng nhắc càng thêm một phần cứng nhắc.

Mà biểu hiện của Giang thị thì phong phú hơn, nàng đầu tiên là đầy nhiệt tình hoan nghênh Vân Thanh La trở về, sau đó nghe nói hòa ly thì một phen lệ nóng đồng tình, tiếp theo giận dữ khiển trách Hà gia làm việc tham vinh hoa phú quý, vong ân phụ nghĩa, vân . . . vân. .

Nếu như lúc nàng ở đây làm tất cả biểu diễn, mà trong đôi mắt không có thời khắc lóe lên cười trộm vui sướng khi người gặp họa, vậy thì quá hoàn mỹ.

Đại ca Vân Thanh La Vân Thanh Tùng, tính tình ngay thẳng phóng khoáng, bình thường yêu thích múa đao dùng côn, vừa nghe xong liền dẫn theo vài tên gia bộc đi đánh cho Hà Hướng Nam một trận, trước khi ra cửa còn hung hăng nói sẽ giải quyết tốt hẳn.

Dĩ nhiên, đại ca lập tức liền bị phụ thân ngăn cản.

Vân Hán Sinh nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của con gái lớn, tận đáy lòng bất đắc dĩ thở dài, trầm giọng nói: “Chuyện cho tới nước này, trách ai oán ai thì cũng đã muộn, nếu đã không thể cứu vãn, chúng ta cũng đừng phí công oán trách. Hà gia hôm nay một đời thua kém hơn một đời, tổ tiên bọn họ dù sao cũng được xưng tụng một nhà người tài, mà nay lại dưỡng ra một đám con cháu nhát gan vô dụng, hòa ly thì hòa ly đi! Cùng bọn họ đoạn tuyệt sạch sẽ thật cũng không có gì không tốt. Thanh La, người trước hết cứ thoải mái an tâm ở nhà, vì phụ sẽ lần nữa tự tìm một nhà hôn sự tốt cho người.”

Giang thị phụ họa nói: “Đúng vậy à, tạm thời yên tâm ở nhà, hai chân ngựa tốt khó tìm chứ hai chân hán tử còn không đầy ra đất sao?”

Vân Thanh Tùng cũng nói: “Muội muội vẫn có thể trở về Tú Lâu của người ở, ngày thường nhàm chán tìm chị dâu người hàn huyền một chút, nàng đang mang thai cả ngày cũng buồn tẻ đấy.”

Vân gia Nhị Tiểu Thư Vân Tử La vẫn im lặng không nói lúc này chợt chen miệng nói: “Tú Lâu kia đã được ta và bọn muội muội ở rồi.”

Tử La, Lục La, Ấu la là ba nữ nhi Giang thị hạ sinh, Tú Lâu của Vân Thanh La vốn là vị trí có phong cảnh đẹp nhất, nàng vừa gả đi, ba người tỷ muội Tử La liền lập tức chuyển sang.

Vân Thanh Tùng trừng mắt một cái xoay mặt đi coi người Nhị nương như không có việc gì, còn nói: “Dù sao trong nhà chúng ta rộng lớn, xây lại uội muội một tòa lâu mới cũng không có vấn đề gì! Muội muội trước đến ở trong viện ca ca vài ngày đi?”

Vân Thanh La cười nói: “Sao tiêu phí phiền toái như vậy? Có câu nói nữ nhi xuất giá như nước đổ đi, ta trở về đã gây thêm phiền toái cho gia đình, cứ ở phòng khách là được rồi.”

Vân Thanh Tùng tức giận bật đứng lên, lớn tiếng nói: “Như vậy sao được? Chẳng lẽ muội muội ruột thịt của Vân Thanh Tùng ta lại không có một gian phòng chính để ở? Người cho dù gả đi mười năm hai mươi năm, trở lại Vân gia thì vẫn là nữ nhi Vân gia, vẫn là em gái của ta, vẫn là nửa chủ nhân nơi này!”

Vân Thanh Tùng nói những lời này, khiến sắc mặt Giang thị tái xanh, nhưng không phát tác được. Nàng chỉ hận mình không có nhi tử, hôm nay lão gia tuổi già, xương cốt càng ngày càng tệ, một khi lão gia qua đời, ba nữ nhi nàng sớm muộn cũng phải xuất giá, nàng già đi có thể dựa vào cũng chỉ có Vân Thanh Tùng, cho nên mặc dù tất cả không tình nguyện, cũng không khỏi không đối với Vân Thanh Tùng hết sức khách khí.

Huống chi Vân Thanh Tùng tính tình vội vàng xao động, thật sự làm hấn phát cáu, nói không chừng chờ lão gia vừa chết, liền đuổi Giang thị nàng ra khỏi cửa.

Nghe được lời đáy lòng của huynh trưởng, hốc mắt Vân Thanh La đỏ lên, vội vàng cúi đầu dùng khăn lụa trắng ép chế khước mắt, lúc ngẩng đầu lên, lại khôi phục vẻ điềm đạm tự nhiên.

“Cảm tạ ca ca, nhưng ta cũng không phải nhất định sẽ ở nhà lâu dài, ta chỉ lo lắng bệnh tình của phụ thân, hôm nay nhìn phụ thân chuyển đổi rất tốt, ta dự định sau này dời đến tiểu Trang tử lúc mẫu thân còn sống ở, coi như đi xem một chút phong cảnh để giải sầu.”

Ông ngoại Vân Thanh La Chu gia cũng là Phú Hộ nổi danh một phương, ông ngoại chỉ có hai nữ nhi là mẫu thân và dì, nên đã chia đều tất cả gia sản cho hai nữ nhi làm của hồi môn. Mẫu thân Vân Thanh La trước khi lâm chung lại đem tất cả của hồi môn của mình, bao gồm ruộng tốt hai trăm khoảnh (rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta), cửa hàng hơn mười gian, một số vàng bạc, đồ cổ, đồ trang sức, quần áo gấm vóc lông cừu hơn mười rương, đều chia đều ột trai một gái của mình.

Cho nên, trên thực tế Vân Thanh La là một tiểu phú bà, không cần dựa vào bất luận kẻ nào, chỉ dựa vào di sản mẫu thân, cũng đủ để nàng ung dung tự tại nửa đời sau.

Nghe nữ nhi nói tới vợ đã chết, Vân Hán Sinh dù sao cũng niệm tình cũ, suy nghĩ một chút rồi quyết định nói: “Người một thân nữ tử độc thân, há có thể một mình ở tại bên ngoài? Trong nhà viện nhiều, tùy người lựa chọn cái nào thích, để ca người tìm thợ tượng sửa chữa lại là được.”

Vân Thanh La mặc dù đã hạ quyết tâm, ngày sau đi tiểu Trang tử mẫu thân Tiêu Dao, nhưng nàng cũng không muốn làm nghịch ý người thân, nên gật đầu đáp ứng.

Nàng nghĩ, trước tiên ở trong nhà kiên nhẫn chịu đựng ít ngày, chờ phụ thân, huynh trưởng, chị dâu cùng Nhị nương nhìn nàng phiền chán, nàng sẽ chuyển đi.

Cuối cùng Vân Thanh La chọn một tòa viện nhỏ thanh tịnh sát vách viện của huynh trưởng.

Bên trong chỉ có ba gian phòng chính, đồ đạc cũng khác nhau với sương phòng, còn có một cái phòng nhỏ ở phía Nam có thể làm phòng bếp, ngày thường nấu chút nước nóng, hâm nóng thức ăn nấu chín, cái gì cũng

dễ dàng.

Bên phải viện có một hồ cá nhỏ nhỏ, hoa cỏ trong sân lấy trúc làm chính, ngoài cửa sổ bên cạnh là trồng một ít hoa la đơn (cây chuối tây), hôm nay tuyết đọng chưa tan nên vẫn không nhìn ra phong cảnh gì.

Vân Thanh La ở tại gian phòng chính phía Tây, phòng phía Đông đang dọn dẹp để làm thư phòng, phòng ở giữa còn lại là phòng khách.

Hai Đại Nha hoàn Chi Nhi, Diệp Nhi ở tại Đông Sương (phòng phía đông), Nhị nương phái tới bốn tiểu nha hoàn thô kệch sai bảo tưới nước quét nhà nhóm lửa, cùng nhau chen chúc tại Tây Sương (phòng phía tây).

Buổi tối, Chi Nhi, Diệp Nhi hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu chuẩn bị đi ngủ.

Diệp Nhi nói: “May nhờ có đại thiếu gia nâng đỡ, bằng không ngay cả cái sân nhỏ này chúng ta cũng ở không được.”

Chi Nhi hừ một tiếng, cũng nói: “Người không nhìn thấy sắc mặt Nhị Di Nương và Nhị Tiểu Thư còn có bộ dáng vui sướng khi người gặp họa? Cũng không phải là thứ gì tốt, tiểu thư phóng khoáng nhìn xem họ tùy tiện, hoàn hảo nói ra khỏi miệng ý tứ chiếm Tú Lâu của tiểu thư!”

Diệp Nhi cười một tiếng, “Vả lại xem về sau đi! Nhà mẹ tiểu thư còn có người huynh trưởng ruột thịt có thể dựa vào, đợi Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư cùng Tứ tiểu thư xuất giá rồi, nếu như ở nhà chồng bị uất ức, xem tìm ai làm chỗ dựa cho các nàng? Ánh mắt nông cạn, chỉ thấy được một bước trước mắt, thật sự không có tiền đồ.”

Nghe nha hoàn nhà mình nói chuyện một đáp một hát, tâm tình Vân Thanh La vui vẻ hơn, khen ngợi nói: “Tốt Diệp Nhi, người mới đúng là thật sự có tiền đồ, không uổng phí tiểu thư ta dạy các người biết chữ đọc sách, đạo lý thái độ làm người cũng học không ít.”

Chi Nhi lại có chút buồn phiền, “Tiểu thư à, biết chữ đọc sách rồi, mắt cũng sáng, để tâm cũng rõ, cũng thấy được nam nhân tốt trên đời này thật sự không có nhiều, em và Diệp Nhi đều thương lượng dứt khoát không xuất giá, hầu hạ tiểu thư cả đời.”

Vân Thanh La nhíu nhíu mày, “Nói vậy! Sau này tự ta sẽ dốc lòng giúp các người tìm kiếm một nam nhân tốt hiền lành chân thật.”

Diệp Nhi nói: “Để nói sau đi! Dù sao tiểu thư không gả, nhóm nô tỳ vô luận như thế nào cũng không chịu gả.”

Chi Nhi mở to một đôi mắt hạnh, tò mò hỏi: “Không biết Nguyên công tử ngày mai có thể tới cầu hôn hay không đây?”

Diệp Nhi thở dài, “Nguyên công tử nhân phẩm xuất chúng, tài hoa nổi bật, rất nổi danh trong kinh thành, hầu như tất cả trong lòng thiên kim tiểu thư chưa xuất giá đều ngưỡng mộ hẳn. Người như vậy, nhất định đã bị đông đảo nữ tử làm hư rồi, chưa chắc là người lương thiện!”

Chi Nhi phản bác, “Ai nói? Ta thấy hẳn rất chính khí a!” (chính khí = chính trực quang minh lỗi lạc)

Vân Thanh La bỗng nhiên chen miệng nói: “Được rồi Chi Nhi, người lúc trước cũng nói Hà nhị công tử là một nhân tài hiếm có, phong lưu phóng khoáng đó! Hôm nay nhìn hẳn, phong lưu đúng là phong lưu, nhân tài thì không thấy được mấy phần.”

Chi Nhi nhất thời nổi giận, cong môi lên không nói nữa.

Diệp Nhi nói: “Tiểu thư nghỉ ngơi đi.”

Thật ra thì Vân Thanh La không ngủ được, trong đầu hỗn loạn một đoàn, nhưng nàng không ngủ, hai nha đầu cũng không dám rời đi, không thể làm gì khác hơn nhắm lại mắt giả vờ ngủ say.

Nghĩ một chút, hai nha đầu lặng lẽ thổi tắt ngọn nến, lui ra ngoài.

Vân Thanh La mở mắt ra, nhìn cửa sổ bị tuyết chiếu sáng mơ hồ trắng bạch, không nhìn được lặng lẽ xuống giường, nhẹ nhàng chống lên cửa sổ, một luồng không khí rét lạnh đập vào mặt, khiến nàng rung mình một cái, phiền muộn trong lòng cũng vì vậy giảm bớt đi rất nhiều.

Sáng sớm hôm sau, tòa nhà Vân gia lại náo loạn hẳn lên.

Náo nhiệt hôm nay cùng ngày hôm qua Vân Thanh La sa sút trở về nhà thì âm ỉ thật rất khác biệt, quả thật một ở trên trời một ở dưới đất.

Mặt trời còn chưa mọc lên, chỉ có ánh bình minh sáng lạng bầu trời phía Đông.

Cả một hàng dài người khiêng hộp lễ vật từ cửa lớn Vân Gia, xếp hàng về phía sau có hơn mười dặm, làm cho láng giềng vùng lân cận rối rít lo đầu ra xem náo nhiệt.

Chuyện Vân gia đại tiểu thư và Hà gia công tử hòa ly, tối ngày hôm qua cũng đã bị truyền ra, mọi người sôi nổi châu đầu ghé tai, mặc dù không dám lớn tiếng nói toạc ra, nhưng mà suy đoán Vân gia đại tiểu thư nói không chừng là bị người ta bỏ rồi.

Thế nhưng hôm nay rõ ràng cho thấy là có đội ngũ quy mô tới cầu hôn, chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ là đến cầu hôn Vân nhị tiểu thư hay sao?

Vòng sơn đỏ (khóa cửa có hình đầu thú) cửa chính Vân gia khép chặt được mở ra, Vân Hán Sinh một thân trang phục long trọng ngay ngắn, dẫn theo nhi tử Vân Thanh Tùng, bước chân nhanh nhẹn ra ngoài cửa lớn nghênh đón.

Người đến đứng đầu ở phía trước, là một vị lão giả tuổi chừng sáu mươi, tóc chòm râu hoa râm, khuôn mặt gầy gò, nhưng tinh thần sáng láng, vóc người không cao lắm, nhưng lưng và thắt lưng thẳng tắp, ánh mắt sáng ngời, vừa nhìn một cái cũng biết không phải nhân vật đơn giản.

Vân Hán Sinh tiến lên thi lễ, nhưng Vân Thanh Tùng đã quỳ xuống.

Vân Hán Sinh nói: “Không biết Nguyên Thái Phó đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, kính xin thứ tội.”

Người tới chính là Nguyên gia Nhị lão thái gia, đệ đệ tổ phụ (em trai ông nội) Nguyên Tu Chi, cũng chính là Nhị thúc tổ (ông chú) của Nguyên Tu Chi Nguyên Bình Trình.

Vị lão tiên sinh này nguyên là Thái Phó thái tử, sau khi thái tử lên ngôi liền vinh dự trở thành Thái Phó chánh cung, là đại quan Chính Nhất Phẩm, đối với người ở Vân gia đã mất quan chức mà nói, sự hiện diện của hắn, thật sự là quá mức long trọng.

Nguyên nhị thái gia tính tình rất hòa thuận, cười tí mắt khoát khoát tay, “Lão già cổ hủ này mạo muội đến đây, mới thật sự là thất lễ, cũng xin Vân hiền chất (cháu) thứ lỗi.”

Vân Hán Sinh vội vàng trả lời: “Không dám! Không dám! Mời Thái Phó mau mau vào bên trong, mời vào bên trong.”

Đội Nguyên Bình Trình đi theo Vân Hán Sinh vào cửa, Vân Thanh Tùng cũng đứng lên, an bài hạ nhân giúp một tay đem những hộp lễ vật dài đến mười dặm tạm thời đều mang tới trong trang viên, rồi sắp xếp những hán tử khiêng quàn, mời bọn họ uống trà nóng ăn điểm tâm, lại bố trí phòng bếp nhanh chóng chuẩn bị tiệc rượu phong phú, xong xuôi hết mới vội vã chạy tới phòng khách.

Trong phòng khách, chỉ thấy Vân Hán Sinh đã có chút ngầy người.

Hắn không có nghe lầm chứ?

Nguyên Bình Thừa Nguyên lão thái phó, đương kim đại quan Chính Nhất Phẩm, Lão sư của Đường Kim Thiên Tử, tự mình đến cầu hôn cho cháu trai Nguyên Tu Chi của hắn?

Hơn nữa còn nhắc đến là người đã từng thành hôn, chính là con gái lớn Thanh La hôm qua mới vừa hòa ly?

Xã hội hiện nay nghiêm túc chặt chẽ, yêu cầu đối với nữ tử càng thêm hà khắc, triều đình tôn sùng trinh tiết Liệt Phụ, tuyên dương “Nữ tử tốt không gả hai lần”.

Nguyên gia cao sang quyền quý như vậy, làm sao có thể coi trọng Thanh La nhà hắn, làm sao có thể bằng lòng cưới nữ tử đã “Có tì vết” như Thanh La làm dâu trưởng bọn họ?

Lấy Nguyên gia tôn quý thể lực mạnh mẽ, coi như cưới công chúa, nói không chừng cũng có thể ruồng bỏ công chúa không đủ xinh đẹp hiền tuệ, không xứng với Nguyên gia bọn họ.

Như vậy Nguyên Tu Chi, làm sao có thể cưới Thanh La?

Vân Hán Sinh và nữ nhi Thanh La của hắn giống như nhau, đều lâm vào thận trọng suy xét, suy nghĩ lại Nguyên gia có phải xảy ra hoàn cảnh khó khăn gì hay không, lại muốn cùng đại nữ nhi hắn kết thân?

Nguyên nhị thái gia vuốt nhẹ chòm râu dài hoa râm, tiếp tục cười tít mắt nói: “Vân hiền chất, lão phu lần này đến đây chính là thật lòng thành ý. Cái gọi là ‘Yếu Điều Thực Nữ, Quân Tử Hảo Cầu’, Tu Chi nhà ta đúng là đứa bướng bỉnh không nên thân, tuổi đã hơn hai mươi còn chậm chạp không chịu lập gia đình, nhưng té ra đối với lệnh ái là tình chỉ một người. Kính xin Vân hiền chất nhận thấy hắn một lời hết sức chân thành, đồng ý việc hôn sự này đi!”

Vân Hán Sinh còn có thể nói cái gì đây?

Tình trạng nữ nhi nhà mình hắn hiểu rõ nhất, ngoài mặt kiên cường vô sự, kì thực e rằng buồn bực sắp nội thương, cả ngày ở nhà mẹ cũng không phải là kẻ sách lâu dài, còn phải xem sắc mặt Nhị nương và các tỷ muội, coi như là chị dâu ruột thịt, cũng chưa chắc toàn tâm toàn ý với nàng, nói không chừng còn sợ nàng lãng phí thức ăn Vân gia à!

Chân chính yêu thương nàng, cũng chỉ có cha già và ca ca ruột thịt của nàng mà thôi.

Nếu như có thể gả vào Nguyên gia, thể diện đương nhiên là không có đường ra rồi.

Vân Hán Sinh trong bụng là đáp ứng hôn sự này, nhưng không có lập tức trả lời, chỉ nói còn phải hỏi ý nữ nhi một tiếng, hắn đã bối vì cha mẹ chỉ phúc vi hôn làm lỡ nữ nhi một lần, không muốn tiếp tục tự ý thay nàng quyết định nhân duyên nữa.

Ai ngờ nha hoàn phái đi qua hỏi thăm không bao lâu thì trở lại, còn mang đến lời nhắn đại tiểu thư đáp ứng.

Chuyện hôn sự hai nhà Nguyên Vân, cứ như vậy được định ra.

Nhưng điều làm phụ tử Vân Hán Sinh giật mình nhất không phải là Nguyên gia cầu hôn, mà chính sự nóng vội của bọn họ.

Chuyện lớn như thành nhân hiện nay, chú trọng “Tam thư lục lễ”, tam thư là “Thư mời, Thư Lễ, Thư rước dâu”, lục lễ là “Nạp Thái, Vãn Danh, Nạp Cát, Nạp Tài, Thỉnh Kỳ, Thân Nghênh”.

(*Tam thư: Là ba lá thư do chàng trai gửi sang họ nhà gái để đưa tin, xin báo và chuẩn bị giàn xếp các nghi thức.

*Lục lễ: Là sáu lễ mà họ nhà trai phải lo toàn vẹn sau khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia.

1/: Lễ nạp thái: là dặm ngõ, chạm ngõ (trong thư thứ 1)

2/: Lễ vãn danh: gồm trà, rượu, bánh (trong thư thứ 2) nội dung là tìm hiểu ngày sinh, tháng đẻ, tên, tuổi của người con gái muốn cưới về làm dâu.

3/: Lễ nạp cát: lễ này là lễ cáo trước bàn thờ tổ tiên rằng tuổi tác của đôi trai gái đã hợp nhau, có thể tiến hành hôn nhân.

4/: Lễ nạp tệ: (nạp trưng, nạp tài) lễ này là lễ hỏi chính thức. Trong lễ này, ngoài những lễ vật như trà, rượu, bánh, nữ trang cho cô dâu tương lai, còn có trầu cau, đôi đèn cây đỏ (có hình Long Phụng), cùng với một số tiền.

5/: Lễ thỉnh kỳ: lễ vật trà, rượu, bánh. Đây là lễ họ nhà trai xin họ nhà gái ngày giờ rước dâu (trong thư thứ 3)

6/: Lễ thân nghênh: Rước dâu họ nhà gái (Vu Quy).

*Ngày nay đa số chỉ còn lễ hỏi và lễ cưới, hoặc chỉ một lễ cưới.))

Lục lễ này rất là rườm rà, mai mối qua lại ở giữa hai nhà rất bôn ba, hơn nữa mỗi lần trước tiên đều phải lựa chọn ngày hoàng đạo mới có thể tới cửa, thường xuyên qua lại, từ đó mới bắt đầu cầu hôn, đến cuối cùng nghênh hôn (đón dâu), thông thường phải được trải qua hơn nửa năm, thậm chí thời gian có khi còn lâu hơn.

Cho nên gia đình nữ nhi bình thường, qua mười tuổi đã bắt đầu nhờ bà mối tìm thông gia, sớm chuẩn bị sẵn sàng, tránh cho nữ nhi lớn không ai thèm lấy.

Nhưng mà hôm nay Nguyên gia lại dứt khoát gọn gàng, lần này tới cửa, không chỉ có “Thư mời, Thư Lễ” trong tam thư, cũng mang đến trước Ngũ Lễ trong Lục Lễ. Còn quyết định một lần đưa hết, những hộp lễ vật dài đến mười dặm kia, chính là sinh lễ của Nguyên gia.

Phụ tử Vân Hán Sinh và Vân Thanh Tùng hai mặt nhìn nhau, thật sự là dở khóc dở cười.

Vẫn chưa từng thấy qua ai gấp gáp cưới vợ như vậy.

Nguyên nhị thái gia cười tít mắt tiếp tục sờ chòm râu nói: “Nguyên gia đã lâu không có văn bối ra đời, chúng ta thật là trông mong sớm có ngày ẵm bồng chất trai à!”

Việc đã đến nước này, còn có thể nói gì?

Thế là đồng ý hôn sự, những trình tự kế tiếp cũng liền nhanh chóng xử lý.

Vì vậy hai nhà nghị định, ba ngày sau Đại Hôn.

Bỗng nhiên, Nguyên nhị thái gia một phen tóm chặt chòm râu đứng bật dậy, lớn tiếng hô: “Ai yêu ai yêu, lão già cổ hủ này lớn tuổi tính hay quên, lại quên mất một chuyện quan trọng nhất, nhanh nhanh nhanh, Vân hiền chất tiếp chỉ.”

Vân Hán Sinh và Vân Thanh Tùng lúc này đúng thật là ngẩn người.

Chẳng lẽ Thánh Chỉ không đúng là chuyện quan trọng nhất sao?

Nguyên lão nhân gia, người rồi cuộc đang làm gì?

Chẳng lẽ không sợ bị cộng thêm cái tội khi quân phạm thượng sao?

Nhưng Vân Hán Sinh căn bản không kịp than phiền, chỉ vội vàng phân phó hạ nhân xếp đặt bàn dài nhang đèn, cùng nhị tử quỳ xuống, chờ đợi Nguyên lão nhân gia tuyên chỉ.

Lão nhân gia ho khan vài tiếng, còn chậm chạp mà đọc từ tốn: “Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu viết: Thượng Thư Tả Phó Xạ Nguyên Tu Chi tuổi trẻ đầy triển vọng, học rộng tài cao, nhân phẩm và tướng mạo phi phàm, là tài năng trụ cột quốc gia, là rường cột vững vàng trong triều đình, tiếc rằng nay đã ngoài hai mươi vẫn chưa thành gia thất. Vân thị trưởng nữ Thanh La năm nay vừa tròn mười bảy, trời sinh đất hạnh, nổi tiếng khắp kinh thành, hiền lương thực đức, tài mạo có thừa, có thể kết thành một đôi. Hai người quả thật là duyên trời tác hợp, đặc biệt hạ chỉ tứ hôn cho cả hai, chọn ngày lành tháng tốt thành hôn, hy vọng trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm. Khâm thử!”

Vị thiếu niên hoàng đế này chẳng những tán dương nam nữ hai bên đều một vòng, còn nói lời cát lợi (may mắn), thật biết cách làm người.

Vân Hán Sinh cung kính hai tay tiếp nhận thánh chỉ gắm vàng, tự mình đến phía trong phòng thờ cúng, trên người đã sớm bị hù dọa xuất ra một thân mồ hôi lạnh.

Vân Thanh Tùng thì lại có chút ngẩn người, ngày hôm qua vẫn còn vì tương lai muối muối trăm điều khổ não, hôm nay lại có người tới cầu hôn, lại còn là hoàng đế tứ hôn?

Không phải hấn phản ứng chậm chạp, mà thật sự là tình thế biến hóa quá nhanh, căn bản không cách nào ứng phó à!

Sau khi tiến bước Nguyên nhị thái gia, Vân gia lúc này mới thật sự là công việc lu bù lên.

Tuy rằng tục ngữ nói: “Liệt phụ không hầu hai chồng, nữ nhi tốt không gả hai lần.” Trưởng nữ Vân gia tái giá, vốn không phải chuyện về vang gì, nhưng tái giá vào chính là Nguyên thị, nhà giàu sang quyền quý

nhất hiện nay, còn được hoàng đế tứ hôn, lần gả thứ hai này tỏ rõ so với hoàng hoa khuê nữ xuất giá còn muốn long trọng hơn.

Mùa Thu năm ngoái vừa mới gả đi một lần, mùa Xuân năm nay lại tiếp tục tái giá, chỉ là cảnh tượng tặng của hồi môn, đồ cưới khiến cho Giang thị đen mặt.

Lúc này Vân Hán Sinh cũng không vừa ý nàng, ngược lại nổi giận nói: “Người chỉ đơn thuần nhìn thấy được danh sách đồ cưới, tại sao lại không nhìn đến sinh lễ Nguyên gia một chút? Của hồi môn chúng ta ít ỏi cỡ nào so với sinh lễ kia? Những sinh lễ này tất cả thuộc về ai? Tương lai còn không phải tiện nghi cho ba nữ nhi chưa xuất giá của người sao!”

Vân Hán Sinh quyết định cùng Hà gia không hề lui tới nữa, liền đem tất cả sinh lễ của Hà gia trả lại, cũng lấy về hết toàn bộ đồ cưới của nữ nhi.

Nhưng mà đồ cưới cũ tuyệt không thể dùng lại, tân hôn đương nhiên phải dùng đồ cưới mới.

Của hồi môn lần này, đồ dùng vật phẩm gì cũng là kiện to lớn, nếu không kịp làm lại lần nữa, Vân Hán sinh liền phân phó nhi tử đi kinh thành mua đồ dùng có sẵn trong tiệm, phải chọn gỗ lim tơ vàng, gỗ Tử Đàn, gỗ cây Lê vàng toàn vật liệu gỗ trân quý nhất, kiểu dáng đương nhiên cũng phải chọn hợp thời lưu hành nhất hiện nay.

Mà chần nệm giường ngủ, quần áo mặc bốn mùa, toàn bộ làm lại từ đầu, tất cả nha hoàn vú già Vân gia đồng loạt bắt tay vào làm, còn mời nhóm nữ tử làng trên xóm dưới giúp một tay đẩy nhanh tốc độ.

Vân Thanh La thì đem y phục đồ cưới trước kia của mình chưa bao giờ dùng qua đều tặng cho các nàng làm thù lao.

Về phần đồ cưới trong các loại đồ trang sức, lựa ra một ít từ trong đồ cưới ngày trước mẫu thân để lại cho nàng, một ít là chọn lựa từ trong cửa hàng kinh thành, trang sức trên đầu thì chỉ cần mang trâm cài, trên tai thì có khuyên tai, trên cổ đeo các loại dây chuyền, ở cổ tay mang vòng ngọc Kim Ngân, vòng chuỗi trân châu, nhẫn trên ngón tay, cùng với khoản đồ trang sức và mang theo các loại linh kiện phối hợp trên người, nhiều vô số, đến đồ trang sức thì cũng đóng vào vài chục cái gương cái hộp.

Những thứ khác còn có tranh chữ cổ, cùng với đồ dùng sinh hoạt là chậu chậu thùng thùng, son phấn bột nước và nhiều thứ linh tinh khác, thoáng cái đã chứa đầy 128 gương.

Bốn người nâng một gương lớn, hai người nâng một gương nhỏ, đội ngũ hán tử đến khiêng đồ đưa dâu cưới thì phải tìm hơn 300 người, xếp đứng hàng dài, đó là chân chính mười dặm gấm vóc trang sức màu đỏ. (quần áo trang sức của cô dâu)

Thời gian bận rộn gấp rút chẳng mấy chốc liền trôi qua.

Trước thành thân một ngày, là ngày nhà gái phải tặng lễ vật đến nhà trai, vừa sáng sớm công việc Vân gia đã lu bù lên.

Đại Biểu Ca Tiết Hành và biểu muội Tiết Trân nhà dì của Vân Thanh La sáng sớm đã chạy sang chúc mừng.

Tiết Hành nói: “Vốn là mẫu thân muốn tự mình đến chúc mừng, đích thân đưa muội muội xuất giá, nhưng dạo gần đây thân thể không khỏe, không tiện đi ra ngoài, nên mong muội muội tha thứ.”

Tiết Trân tuổi thanh xuân mười bốn, vô cùng xinh đẹp, xấu hổ lặng lẽ đến gần bên tai Vân Thanh La nói: “Nương ta lại mang thai á..., nàng cũng sắp bốn mươi tuổi rồi, mọi người đều nói cái đó. . . lão ngọc trai hoài châu, nàng cũng ngượng ngùng ra cửa đấy.” (trong thịt con trai có chất nhót dính, tích mãi mới thành ra ngọc trai ‘câu lão ngọc trai hoài châu ý nói già rồi mà còn có con ý’)

Dì gả vào Tiết gia, vẫn luôn rất được sủng ái, tuổi gần bốn mươi lại mang thai, quả nhiên là niềm vui ngoài ý muốn, Vân Thanh La chúc mừng hai người huynh muội, nhưng trong lòng lại buồn bã vì mẫu thân mất sớm mà lặng lẽ khổ sở.

Tiết Hành không quấy rầy tỷ muội hai người trong khuê phòng tâm sự, liền cáo từ đi tìm Vân Thanh Tùng tán gẫu.

Tiết Trân nhìn Vân Thanh La giá y đồ thẩm, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nói: “Thanh La tỷ tỷ, người thật là may mắn, tái giá lại còn có thể gả cho Nguyên gia Đại công tử, không biết bao nhiêu tiểu thư mong nhớ ngày đêm muốn gả cho hần ! Nghe nói ngay cả công chúa, còn có thiên kim nhà quốc cữu, đều muốn trở thành Nguyên Đại thiếu nữ nãi nãi (mợ chủ), lần này tỷ tỷ có thể đắc tội không ít người rồi.”

Vân Thanh La chỉ cười không nói.

Chặng đường phía trước chưa biết, có ai biết nàng là thật sự may mắn hay không đây?

Nàng hiện tại nhặt nhèo với tình yêu, chỉ hy vọng có thể bình an yên ổn sống qua ngày, không muốn làm cho lão phụ thân lo lắng, không muốn làm cho huynh trưởng buồn phiền, không muốn làm ấu thân dưới cừu tuyền không được yên nghỉ, như vậy đã đủ rồi.

Lần này kết thân, có hoàng đế tứ hôn, nói vậy Nguyên công tử hần là sẽ không dễ dàng vứt bỏ nàng chứ?

Nàng đưa ra ba điều quy ước với Nguyên Tu Chi, bề ngoài giống như hà khắc, thật ra cũng chỉ có thể coi như nói đùa một chút mà thôi.

Nguyên Tu Chi đã chọn thời gian sai lầm, sai lầm cầu hôn với nàng, đã bị nàng xem như đối tượng thay thế phát tiết, đem tâm tình tồi tệ của nàng đều phát tác ở trên người hần, đưa ra yêu cầu nghiêm khắc không cho hần cưới tiểu thiếp, không cho hần nạp thiếp, không cho hần thu nhận nha hoàn thông phòng, hần đường đường là một đại quan Nhị Phẩm đương triều, con cháu dòng chính của thế gia quý tộc, thì làm sao có thể làm được đây?

Ở trong xã hội nam nhân nắm quyền này, nữ nhân chỉ bị coi phụ thuộc vào nam nhân, cái gọi là quy tắc trò chơi, đều là tuân theo ý kiến của nam nhân mà đặt ra quy định.

Nguyên Tu Chi nhất định lừa gạt nàng ngu ngốc, khi dễ nàng bị người ta vứt bỏ, cho rằng nàng có diện mạo ngốc nghếch sao?

Hừ.

Mặc kệ hần phải hay không phải gạt nàng, chỉ cần có một điều hần không làm được, nàng sẽ lập tức hừ hần!

3. Chương 3

Vân gia cả nhà trên dưới đang tiếp đón chiêu đãi nhóm hần tử khiêng đồ cưới, lộ trình này cũng không tính là gần, toàn bộ tư trang do nhóm nhân lực tới đưa đi, tử tế với nhóm hần tử một chút thì vật phẩm quý giá sẽ không có tổn thất gì.

Bận rộn như vậy nhưng Vân Thanh La không hề quan tâm đến chuyện gì, nỗi lòng của nàng vô cùng phiền loạn cái gì cũng lười làm, chỉ ngồi trước bàn dài ở thư phòng ngắm người nhìn ngoài cửa sổ.

Biểu muội Tiết Trân cảm thấy nàng rất không thú vị, liền chạy đi sân trước tìm ca ca, nhìn xem hàng ngũ chuẩn bị quần áo tư trang trùng trùng điệp điệp.

Vào lúc Vân Thanh La đang ngẩn ngơ, Chi Nhi bỗng nhiên như một cơn gió chạy ào vào, vẻ mặt kỳ diệu hô: “Tiểu thư, Nguyên gia Đại công tử tới.”

“Hà?” Vân Thanh La có chút kinh ngạc, “Hần tới làm gì?”

Dựa theo phong tục tập quán, trước ngày thành thân, nam nữ hai bên phải là không nên gặp mặt.

“Là Ngưu thúc giữ cửa sau tới đây bẩm báo, Nguyên Đại công tử mời tiểu thư tự mình đi cửa sau một chuyến đó! Còn có nha, Ngưu thúc nói Nguyên công tử lại mang đến rất nhiều lễ vật.”

Vân Thanh La đứng lên, cúi đầu nhìn áo nhỏ cận thân Đinh Hương trên người, rồi bảo Diệp Nhi lấy áo choàng gấm thêu viền lông cáo, nói với hai nha hoàn: “Đi với ta tới xem một chút.”

Chủ tớ ba người tăng nhanh bước chân, xuyên qua vườn hoa sau đình viện, đi thẳng tới cửa nhỏ phía Tây bên cạnh trang viên, cái cửa này là thuận tiện để người làm ra vào dọn dẹp công việc vặt vãnh và đồ bỏ đi.

Nguyên Tu Chi đứng ở ngoài cửa, một thân trường sam màu xanh da trời, cổ áo viền gấm, dây lưng trên eo thắt thành hình cái nơ màu xanh nổi bật, dưới chân là một đôi giày bó màu đen đế dày, roi ngựa còn nắm trong tay, phong thái nhanh nhẹn cao lớn vững chãi.

Hà nhị công tử là thư sinh nho nhã yếu ớt, thân thể nghiêng về mềm yếu, khí chất cũng có chút khuynh hướng âm nhu, tay hần so với một số nữ tử thậm chí còn trắng muốt mềm mại hơn.

Mà Nguyên Đại công tử lại hoàn toàn khác biệt, Nguyên Tu Chi dáng người cao to, khí chất lạnh lạnh, bất cứ lúc nào cũng đứng được thẳng tắp, ngồi được vững vàng, da thịt của hắn là do phơi dưới ánh mặt trời nhiều nên có màu đồng thicket. Dáng người tuy rằng không khô ngô, nhưng thoát nhìn dáng vẻ cũng là thư sinh nhã nhặn, cẩn thận phân biệt rồi lại cảm thấy người này như tuyết trắng kiêu ngạo trên cây tùng xanh biếc. Toàn thân đều có một loại lực độ (sức mạnh yếu) phát ra từ ở bên trong, đúng như trong thánh chỉ hoàng đế nói, vừa nhìn chính là một “Nhân tài rường cột của Quốc Gia, trụ cột vững vàng của triều đình.”

Nhìn hắn, dù cho người không biết cũng cảm thấy an tâm.

Thấy Vân Thanh La đi tới, Nguyên Tu Chi tiến lên vài bước, đến gần một chút, hơi mỉm cười nói: “Tiểu thư.”

Vân Thanh La “Uh” một tiếng, không hiểu sao cảm thấy có chút ngượng ngùng, miễn cưỡng hỏi: “Không biết Nguyên công tử có chuyện gì?”

Nguyên Tu Chi nghiêng nghiêng người, hơi giơ lên roi ngựa, chỉ cho Vân Thanh La nhìn một số gương hộp phía sau hắn, “Nơi này có 36 gương, là giao cho tiểu thư làm lễ vật bổ sung.”

Vân Thanh La ngẩn ra, ngay sau đó cả giận nói: “Người là xem thường Vân gia ta, nhạo báng của hồi môn ta keo kiệt sao?”

Nguyên Tu Chi cũng không giận, vẫn dịu dàng nhìn nàng, giải thích ngay: “Tiểu thư hiểu lầm ý của ta. Trong 36 gương hành trang này đều là tài vật thuở nhỏ ta được bề hạ ban thưởng tích lũy lâu ngày, tất cả thuộc về cá nhân ta, hôm nay giao cho tiểu thư làm quà cưới, chính là tài sản riêng của tiểu thư, ngày sau không cần nộp về trong công trường (sổ ghi chép tài chính chung) Nguyên gia, cũng có thể trực tiếp truyền cho hài nhi chúng ta, không cần cùng con cháu khác của Nguyên gia phân chia, đây cũng là một chút tấm lòng riêng của ta.”

Nguyên Tu Chi từng là thư đồng của Đường Kim Hoàng Đế, đã đi theo hoàng đế từ lúc hắn còn là hoàng tử, một lòng đi theo này chính là đến mười năm. Trong mười năm này, tiểu hoàng tử thành thái tử, thái tử trở thành hoàng đế, mỗi một lần lên chức, mỗi một lần nguy hiểm đi qua, hoàng đế đều sẽ ban thưởng phong phú cho thư đồng của mình.

Vân Thanh La trợn mắt há hốc mồm.

Dựa theo quy củ đương thời, nam đình trong đại gia tộc, có nghĩa vụ đem một phần thu nhập giao cho công trường, công trường dùng cho giao thiệp tiệc rước của gia tộc, tu sửa từ đường tổ tiên, cùng với xây dựng gia học (gia đình có tiếng là học giỏi) hoặc chờ tiêu dùng bồi dưỡng gia tộc đời sau. Đây là đặc điểm sinh tồn thế gia đại tộc, yêu cầu mỗi nam đình gia tộc đều vì toàn bộ gia tộc tổ chức cống hiến, như vậy mới có thể bảo đảm tâm tư và sức lực của gia tộc mãi mãi phồn vinh.

Mà đồ cưới của nữ tử, tất cả đều thuộc về cá nhân, không nhập vào trong công trường, có thể trực tiếp để lại cho con cháu của mình, nếu như nữ tử không có nhi nữ thân sinh (con cái ruột thịt), người thừa kế đồ cưới của nàng không phải là nhà vị hôn phu, lại càng không phải là hài tử mà lão bà khác của vị hôn phu sinh, mà chính là đời đến cháu trai và cháu gái có huyết thống thế hệ sau của nhà mẹ nàng.

Cũng vì vậy, nữ tử ở nhà mẹ chồng địa vị như thế nào, ngoại trừ phải xem trọng phu có sủng ái nàng hay không, quan trọng hơn là phải xem quyền thế nhà mẹ nàng như thế nào, đồ cưới của nàng có phong phú đẳng cấp hay không.

Vô luận là triều đại gì, trong tay nữ tử có tiền, lời nói mới có thể có được một chút sức mạnh, mới sẽ không bị trượng phu và người nhà chồng tùy ý khi dễ ức hiếp.

Vân Thanh La trước kia nghe qua rất nhiều chuyện xưa trượng phu ham muốn đồ cưới của thê tử, đời nào nghe qua trượng phu trước khi thành hôn ngược lại trợ cấp của hồi môn cho vị hôn thê?

Nguyên Tu Chi người này, thật sự là làm cho nàng nhìn không rõ rồi.

Hắn rốt cuộc là loại nam nhân gì?

Chi Nhi hưng phấn đến mức quả thật không biết như thế nào cho phải, nhỏ giọng nói: “Là ngự tứ bảo bối nha! (đồ vật quý báu dc Vua ban) Đều là cống phẩm nha! Tiểu thư!”

Vân Thanh La suy xét một chút, nói: “Lễ vật quá quý trọng, Thanh La thêm xấu hổ không dám đón nhận.”

Nguyên Tu Chi nhú nhú mày, hạ giọng nói: “Vậy thì cứ coi như tiểu thư tạm thời giúp tại hạ bảo quản chút tài sản riêng này, như thế nào?”

Vân Thanh La không nhịn được nhẹ nhàng khiển trách: “Lòng riêng công tử thật đáng xấu hổ.”

Nguyên Tu Chi hắng giọng cười một tiếng, “Lòng riêng thỏa đáng, là để cuộc sống chúng ta được tốt hơn.”

Khuôn mặt Vân Thanh La đỏ lên, cúi đầu không nói.

“Nàng tạm thời nghe ta một câu, 128 gương này tuy rằng không tính là ít, nhưng ở trong hào môn (nhà giàu) cũng không coi là đứng đầu. Ta hiểu tính tình của tiểu thư, không quan tâm chút tài sản ấy, nhưng trên đời còn nhiều người dung tục, bọn họ thì ham mê dùng những tài sản tầm thường này ít nhiều để so sánh giá trị của một con người, thêm vào những thứ cống phẩm quý trọng cấp bậc này, thái độ làm người tiểu thư sau này cũng dễ dàng.”

Vân Thanh La đã gả qua một lần, không còn là thiếu nữ ngây thơ, đương nhiên hiểu lời nói Nguyên Tu Chi là có đạo lý.

Nàng suy nghĩ một chút, rồi gật đầu đáp ứng.

“Vậy Thanh La sẽ nhận ý tốt của công tử, đa tạ công tử săn sóc thành toàn.” (giúp đỡ để người đạt được mục đích)

Nguyên Tu Chi thấy nàng hiểu chuyện, tính tình cũng không kiêu ngạo, cũng không tính toán chi li với được mất, cảm thấy càng thêm thích nàng.

“Tiểu thư có thể đi phòng khách tìm nhạc phụ đại nhân, xin ông ấy bổ sung danh sách của hồi môn. Ta có mang đến bản liệt kê ở đây.”

Nguyên Tu Chi giao cho Vân Thanh La một cái bái thiếp màu vàng (thiệp ghi ngày giờ năm sinh), lại thâm sâu liếc nhìn nàng một cái.

“Tiểu thư, tại hạ đối với ngày mai vạn phần chờ mong.”

Vân Thanh La cúi đầu càng thấp hơn, lộ ra cái cổ trắng muốt, lỗ tai xinh xắn đỏ bừng một mảnh.

Sau đó Nguyên Tu Chi cáo từ.

Vân Thanh La nhờ Ngưu thúc giúp một tay chỉ huy cho phép đội khiêng 36 gương đi vào, từ trong vườn hoa đi tới tiền viện.

Làm nàng thất kinh chính là năm gương đi đầu phía trước mặt, đang mở rộng hơn phân nửa, đây là vì dọc đường khoe khoang đồ cưới nhà gái xa hoa.

Trong năm gương hàng trang phía trước, không phải vàng, không phải bạc, không phải ngọc, không phải quần áo đồ dùng, mà là một khối gạch đất thật dày thật to.

Vân Thanh La vốn cũng có một cái gương tư trang như vậy, một khối gạch đất kích cỡ như vậy, đại biểu ột trăm khoảnh.

Gạch đất giống vậy có ba loại kích cỡ, đại biểu chia ra một khoảnh, mười khoảnh, một trăm khoảnh.

Năm khối gạch lớn dày thực sự đại biểu năm trăm khoảnh, vậy thì tương đương với năm vạn mẫu ruộng tốt!

Vân Thanh La tuyệt đối không nghĩ tới lễ vật Nguyên Tu Chi nặng như thế.

Những thứ này đều là tài sản cá nhân Đường Kim Hoàng Đế ban cho Nguyên Tu Chi? Khó trách hắn không muốn đem những thứ này đưa về công trường, số lượng thực sự quá mức khổng lồ!

Vân Thanh La nhú chặt chân mày, quyết định sau khi xuất giá, ghi nhớ 36 gương lễ vật này của Nguyên Tu Chi, giống như theo lời Nguyên Tu Chi nói, nàng chỉ tạm thời giúp hắn bảo quản một chút tài vật cá nhân.

Nàng thật không muốn thứ này của hắn a.

Bắt người tay mềm, nàng mới không cần làm quần chế cho hắn.

Nguyên Tu Chi nam nhân này, vừa tiếp xúc đã rất dịu dàng săn sóc, suy nghĩ tỉ mỉ thì cảm thấy so với Hà nhị công tử phức tạp hơn nhiều, nàng cũng thật sợ sẽ thua thiệt ở trong tay hắn.

Vân Hán Sinh nhìn thấy bản liệt kê của Nguyên Tu Chi cũng thất kinh.

Trên danh sách chi tiết vật phẩm liệt vào giá trị liên thành, bao gồm ruộng tốt (đồng ruộng phì nhiêu), trang viên (nhà đất), vùng núi (nương rẫy), một số cửa hàng hoàng kim (bán toàn đồ vật quý báu) trong khu náo nhiệt ở kinh thành, tơ lụa công phẩm, gấm vóc, vật liệu may mặc lông cừu, Ngọc Như Ý, San Hô, Phỉ Thúy, Mã Não, Trân Châu, con đồi mồi, đồ trang sức cũng là muôn màu rực rỡ, tuy chỉ có 36 gương, giá trị cũng đã vượt qua rất xa 128 gương Vân gia vốn chuẩn bị.

Vân Hán Sinh yên lặng hồi lâu, mới thở dài, nói với Vân Thanh La: “Người này tâm tư hoạt bát khéo léo, lại ra tay mạnh như thế, thật là khiến người ta không biết làm sao cho phải. Cùng người như vậy kết hợp thành đôi, nếu không phải vô cùng hạnh phúc, thì chính là vô cùng bất hạnh, phải xem phần số nữ nhi của người rồi.”

Vân Thanh La gật đầu một cái.

Vân Hán Sinh lại dặn dò: “Vi phụ có một câu nói dành cho người: Toàn bộ ngày hôm qua xem như ngày hôm qua đã chết, chuyện trước kia đừng nên tiếp tục lưu luyến giữ lại ỉn, tất cả ngày hôm nay xem như ngày hôm nay sinh trưởng, người về sau cần phải cùng Nguyên Tu Chi sinh hoạt cho tốt, ngàn vạn lần đừng tích trữ hai lòng.”

“Dạ, nữ nhi hiểu.”

Cuối cùng đã tới ngày lành Đại Hỷ Tân Hôn.

Rước dâu chú trọng càng sớm càng tốt, tân nương tử tốt nhất trước khi mặt trời mọc liền lên kiệu hoa, như vậy mới đủ may mắn.

Trời vừa mới tờ mờ sáng, trong đại trạch (nhà lớn) Vân gia đã bận túi bụi, bọn nha hoàn trang điểm ăn mặc hoàn hảo cho Vân Thanh La, vừa phủ lên khăn voan đỏ, thì chiêm trống bên ngoài vang ầm trời, kèn Xona tưng bừng làm cho gà còn chưa gáy sáng đều hoảng sợ bay như tên bắn.

Vân Thanh Tùng cũng là một thân y phục mới, ăn mặc nhanh nhẹn gọn gàng, bước nhanh đi vào khuê phòng muội muội, lớn tiếng nói: “Muội muội, ca ca công người lên kiệu. Nguyên gia tiểu tử kia đủ hào phóng nha, mới vừa vào từ cửa chính đã bắt đầu tung ra đồng tiền lớn, vung đồng tiền rải đầy trong viện, khiến cho những nha hoàn kia vui mừng quá sức, đều nói tân lang mới thật tốt à!”

Vân Thanh La nằm sấp trên lưng rắn chắc của huynh trưởng, nghe hắn nói đến đủ loại thành tích của Nguyên Tu Chi, trong lòng lại đỡ khóc đỡ cười.

Nguyên Tu Chi làm ra vẻ coi tiền như rác, tung tiền bốn phía, chẳng qua là vì kiếm chút mặt mũi, tận lực lau đi cảm giác tồn tại của cô gia Hà Hương Nam người đảm nhiệm trước.

Mặc dù hắn ở ngoài mặt làm bộ như không có việc gì, trong miệng cũng từng nói với nàng không ngại, thật ra thì đối với chuyện nàng đã từng gả cho người khác, vẫn còn có chút canh cánh trong lòng đi?

Vân Thanh La được ca ca đưa vào bên trong kiệu hoa, nhưng rồi bởi vì tân nương không có thẹn thùng của lần đầu tiên xuất giá mà trong lòng chỉ còn lại đầy chua xót.

Đội ngũ rước dâu bắt đầu chặng đường quay trở về.

Đại trạch Nguyên gia cũng không ở trong kinh thành, mà là ở Ô Y Hạng vị trí phía Đông Nam kinh thành.

Cảnh triều thừa kế truyền thống tiền triều (đời Vua trước), lấy màu đen làm đầu, thứ hai là tím, thứ ba là đỏ thắm. Màu đen là màu sắc dùng riêng cho hoàng gia, long bào hoàng đế dùng màu đen tuyền làm gốc, Rồng thêu kim tuyền (chỉ vàng), y phục chính của thái tử và những hoàng tử khác cũng dựa theo lấy màu đen tuyền làm gốc, Rồng thêu ngân tuyền (chỉ bạc), y phục thái tử và hoàng tử có sự khác biệt, chính là ở chỗ long bào (móng chân của Rồng) nhiều ít.

Màu tím là màu quan phục (quần áo quan mặc) của đại quan nhất phẩm, đỏ thắm là màu quan phục của đại quan nhị phẩm, tam phẩm.

Nguyên gia cùng Tiết gia ở tại Ô Y Hạng, tên đường nhỏ này là Thái tổ hoàng đế khai quốc ban tặng, đủ để thấy tôn quý của hai nhà Nguyên, Tiết.

Từ Vân gia đến Nguyên gia, phải xuyên qua thành Đông Phủ, vượt qua cầu Thanh Khê, vào cửa kinh thành Đông Dương, ra cửa phía nam Khai Dương, men theo phố Nam Ngự thẳng suốt ra khỏi cửa Chu Tước, rồi rẽ một hướng Đông Nam, mới đến được Ô Y Hạng.

Sở dĩ phải phiền toái như thế, là bởi vì từ Vân gia đến Nguyên gia không có đường nối thẳng, ở giữa ngăn cách một con sông lớn, đội ngũ rước dâu đi được nửa đường nếu lại đi thuyền thì thật sự phiền toái, cho nên cứ lẩn quẩn đường xa.

Đội ngũ đang vào cửa kinh thành Đông Dương, lúc đi vòng cửa phía nam Khai Dương thì xảy ra chuyện.

Đội ngũ bọn họ đi hướng Nam, đội ngũ đến đối diện đi hướng Bắc, hai đội ngũ thật lớn đụng vào nhau, khéo léo chính là đội ngũ đối phương cũng đang thành hôn.

Càng khéo chính là, xông đến trước mặt, chính là đội ngũ gả cho trưởng công chúa Kim Dương, cũng chính là đội ngũ rước dâu Hà gia Nhị công tử Hà Hướng Nam.

Khi Vân Thanh La ở trong kiệu nghe được tin tức này, quả thật muốn bật cười, đây thật sự là bất ngờ vừa khó xử vừa buồn cười.

Hóa ra một đôi phu thê hòa ly, sau đó mỗi người tự lấy người khác, đều gả khác chỗ, nhưng không nghĩ lại còn đụng phải ở trên một con đường.

Vân Thanh La cũng không nôn nóng, những người này thích đi qua đi lại thế nào thì cứ đi qua đi lại như thế đó.

Tình cảnh vào lúc này, giống như hai Hổ gặp nhau giành lấy nửa con đường của mình, không ai nhường ai.

Trưởng công chúa Kim Dương kim chi ngọc điệp (tiểu thư cành vàng lá ngọc), kiêu căng quen tính, đối với Nguyên gia không thức thời rất là căm tức, phái cung nữ đi đến hỏi tội.

Đại cung nữ ở bên cạnh công chúa theo thói quen mắt chó nhìn người thấp, đối mặt với Nguyên Tu Chi cũng không thể nào dám lảo xược, chỉ vén áo thi lễ, nói: “Nô tỳ phụng mệnh trưởng công chúa đi đến truyền lời, trưởng công chúa nói: ‘Dân thấy quan, phải tránh mà nhường đường, quan thấy người trong họ hoàng thất, phải lạy nghênh quỳ đưa (bái lạy đón tiếp, quỳ gối đưa tiễn). Không biết Nguyên đại nhân vì sao? Dám cả gan Dĩ Hạ Phạm Thượng, giành đường với bản công chúa?’ ”

Nguyên Tu Chi từ trong ngực lấy ra một khối quyền trượng màu vàng, khẽ giơ lên trước mắt cung nữ.

Cung nữ vừa thấy, lập tức quỳ xuống, run giọng kêu: “Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Quyền trượng màu vàng kia tuy nhỏ, mặt trên cũng chỉ có bốn chữ nhỏ, nhưng viết “Như Trầm Thân Lâm”. (giống như đích thân Vua đến)

“Hiện tại người nào nên nhường đường?” Nguyên Tu Chi hỏi.

Về mặt cung nữ khóc tang trả lời: “Nô tỳ lập tức trở lại bẩm báo trưởng công chúa.”

Hai bên đều là chủ nhân kim quý, một tiểu cung nữ như nàng đắc tội không nổi, nàng có chủ ý gì cũng không dám gây khó dễ.

Không bao lâu, kiệu hoa Phượng loan của trưởng công chúa thể nhưng lại trực tiếp nhắc lên đi đến trước mặt của tuần mã Nguyên Tu Chi.

Trưởng công chúa trong kiệu tức giận nói: “Nguyên Tu Chi, hôm nay là ngươi cố ý gây khó dễ với bản công chúa sao?”

Nguyên Tu Chi bề ngoài giống như khiêm tốn hơi hơi gục gặt, nhưng căn bản không xuống ngựa, chỉ nói: “Không dám, không dám. Trưởng công chúa quả là chân chính Kim Chi Ngọc Diệp, hạ quan sao dám mạo phạm?”

Trưởng công chúa hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi nếu cầm bài tử của hoàng đế hù dọa người, vậy thì bản công chúa sẽ cho ngươi một chút mặt mũi, tự ngươi cứ việc đi qua, chúng ta nhường một chút. Nhưng rất nhiều người khác ở đây, bao gồm tân nương tử yếu điệu trong kiệu hoa của người cũng không có quyền trượng ‘Như Trầm Thân Lâm’, nàng phải ngoan ngoãn đi ra cho ta, quỳ đưa tiễn bản công chúa.”

Vân Thanh La nghe nói, mơ hồ có chút không vui, nàng hiện tại tuy rằng là người ở gia tộc, không phải thảo dân bình thường, nhưng dù sao phụ thân đã mất quan chức, ở trong gia tộc cũng đã suy bại vì trào lưu của đoạn kết (kết cục của cái thời đỉnh lú với nhà họ Hà), nhìn thấy trưởng công chúa hoàng thân quốc thích, về tình về lý, đúng thật là đều cần phải quỳ xuống.

Nhưng nàng không muốn quỳ.

Không thể nói là oán hận, chỉ là không muốn quỳ mà thôi.

Đi theo phía sau Phượng loan trưởng công chúa, Hà gia tứ công tử chợt sáng giọng nói: “Một nữ không hầu hai chồng, một ngựa không hợp hai yên. Vân Thanh La, ngươi mới vừa bị ca ca ta hưu liên không thể chờ đợi đưa đầu vào ngực nam nhân khác, thật đúng là dám phụ! Nói không chừng khi còn chưa có bị hưu cũng đã cùng nam nhân bên ngoài cấu kết làm bậy rồi, thật sự là sỉ nhục của Hà gia ta! Tiện nhân! Cần phải trầm đường!” (nói cho dễ hiểu là dìm lồng heo á)

Hai tay Vân Thanh La cơ hồ xoắn nát khăn lụa đỏ ở trong tay.

Một đôi bàn tay to lớn vỗ nhẹ nhẹ rèm cửa sổ kiệu hoa, một âm thanh trầm ổn của nam tử nhẹ giọng nói với nàng: “Chớ điên cấn người, nương tử đừng hoảng sợ, vi phu tự tay đánh nó chạy.”

Hốc mắt Vân Thanh La nóng lên, nhẹ giọng nói: “Phu quân, Thanh La không hoảng sợ, chớ điên cấn ta, bản thân ta sẽ không đi cấn hắn. Phu quân, Thanh La có lời muốn nói.”

“Được, nàng muốn nói gì cứ việc nói.”

Vân Thanh La hơi nâng lên khăn voan đỏ, dùng khăn lụa chùi đi chút khóe mắt ẩm ướt, trấn định xong mới cất cao giọng nói với cổ kiệu bên ngoài: “Ta trước tiên muốn nói rõ một chút: Vân Thanh La cùng Hà Hướng Nam chính là hòa ly, chứ không phải bị hưu. Thanh La tự hỏi đức hạnh không thiếu sót, vạn lần không dám thừa nhận hai chữ ‘bị hưu’. Nếu như Hạ tứ công tử còn nói năng bậy bạ, Thanh La sẽ không tiếc rẻ đồng ý thắm vấn công đường. Còn nữa, Thanh La tuy rằng tài học nông cạn, nhưng cũng biết nói đạo lý ‘có gian nan mới biết bạn bè, cưới vợ từ thuở tưng khó thì không bỏ nhau’*, hôm nay có người vì leo lên Phượng nữ, trực xuất chính thê chỉ phúc vì hôn của mình ra khỏi cửa, người như vậy cũng là sỉ nhục của Vân gia ta, chỉ hận ban đầu phụ mẫu ta mắt mù đã nhìn lầm người. Hiện tại Thanh La là người tự do, ta thích gả mèo, gả chó, gả Nguyên gia Đại công tử, cũng đều không tới phiên người ngoài khoa tay múa chân, nói ba giảng bốn.”

*Đây là câu gốc: ‘bần tiện chi giao bất khả vong, tao khang chi thê bất hạ đường’

“Nương tử, thì ra vi phu là đặt song song cùng mèo chó à?” Nguyên Tu Chi nhỏ giọng kháng nghị.

Vân Thanh La cười mỉm, cũng không trở lời hắn, tâm tình đã bình ổn hơn rất nhiều.

Nàng tiếp tục cất giọng nói với ở bên ngoài: “Về phần cái gì ‘một gái hai chồng, một ngựa hai yên’ lời này rất buồn cười. Thanh La ở trong hôn nhân, cho tới bây giờ đều chỉ có một trượng phu, người khác có thể tử chưa hẳn đã trung trinh, còn chuyện cùng nhiều nữ tử khác cấu kết thông gian, xin hỏi vì sao không đem nam nhân đó trầm đường? Nam nhân trêu hoa ghẹo nguyệt là phong lưu, nữ tử lại phải mặc cho bị hù ly giẫm đạp, còn nên vì loại nam nhân này từ đầu tới cuối thủ thân như ngọc, nếu không chính là dâm đảng, chính là hạ tiện, phải bị trầm đường? Đây là lối đạo lý gì? Nam tử là người, nữ tử thì không phải là người sao? Hà tứ công tử, người cũng là nương sinh nương dưỡng (mẹ sinh mẹ nuôi), nương người trải qua những ngày thế nào, người còn không rõ ràng sao?”

“Nương ta há lại có thể so sánh với tiện nhân như người?” Hà tứ giận chân tức giận mắng.

“Hà tứ công tử, nói thêm gì đi nữa Thanh La cũng chính là chanh chua cay nghiệt, chiếu theo lời của người nói, nương người chẳng phải là sớm nên bị trầm đường, trầm nghìn lần, vạn lần.” Vân Thanh La khinh bỉ trả lời.

Chi Nhi đã nhịn không nổi, ở bên lên tiếng phụ họa mắng: “Cái thứ không biết xấu hổ, nhi tử của kỹ nữ sinh mà cũng dám nói người trong sạch như nữ nhi chúng ta! Người mới vô sỉ, nương người mới hạ tiện, toàn gia người đều nên trầm đường!”

Thì ra Hà gia lão gia trời sanh tính tình cũng rất là phong lưu, nạp rất nhiều thiếp, trong đó nương của Hà tứ công tử chính là thể đồ tử thanh lâu chuộc ra, khi chuộc thân đã sớm không còn là tấm thân hoàn bích (còn trinh).

Hà tứ vừa xấu hổ vừa tức giận, mặt sung huyết đến giống màu gan heo, chỉ liên tục lập đi lập lại mắng “Tiện nhân, vô sỉ.”

Nguyên Tu Chi liếc mắt ra hiệu, hai gia đình dáng người khô ngô lập tức đẩy Hà tứ sang một bên, thấy hắn còn không ngừng chửi rủa, một người vung cho hắn một cái tát vang dội, tên còn lại dứt khoát nhét chiếc khăn vào trong miệng hắn, rồi đập hắn một cước, quát lên: “Còn không đằng hoàng lập tức loạn côn đánh chết! Chúng ta là thánh chỉ tứ hôn, xem ai còn dám quấy rối?”

Hai người này trước mặt mọi người hành hung, Hà Hường Nam không nhịn được muốn tiến lên tranh luận, nhưng bị người của công chúa giữ lại, người nọ nhìn hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Trong cung và người của triều đình đều biết, ai cũng có thể đắc tội, chính là đừng đắc tội Nguyên Tu Chi, người này hung hăng càn quấy đến đối diện hoàng đế cũng dám trở mặt, âm trầm nhưng lại có thể giết người trong vô hình, làm cho người ta thần không biết quỷ không hay phải đi gặp Diêm Vương.

Công chúa vốn là âm thầm xúi giục Hà tứ, muốn nhục nhã Vân Thanh La một phen, nhưng không nghĩ Vân Thanh La không phải nhân vật mềm yếu có thể khi dễ, nàng xảo ngôn giỏi tranh cãi, không lý lẽ cũng bị nàng nói đến đạo lý rõ ràng, thật sự đáng giận.

Đáng giận hơn chính là Nguyên Tu Chi lại có thể công khai che chở tiện nhân thủy tính dương hoa này (đại khái là lăng lợ), thật sự không thể nhịn được nữa.

Trưởng công chúa Kim Dương dứt khoát bước ra Phượng loan, giơ tay xốc lên khăn voan đỏ thêu kim phượng hoàng (chim phượng màu vàng), lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, đôi mắt ngắn lệ mông lung nhìn Nguyên Tu Chi.

Hôm nay Nguyên Tu Chi một thân trang phục tân lang, áo choàng hỉ khách đồ thẫm, áp sát cánh chụp mũ, trên mũ còn cài trâm hồng hoa, tơ lụa đỏ thẫm kết thành bông hoa trước ngực, đang cười trên tuần mã màu mận chín.

Lối ăn mặc này, nếu như mặc ở trên người nam nhân dung mạo khí chất bình thường, khắp nơi sẽ có vẻ vừa ngốc vừa khô khan, đáng vẻ quê mùa buồn cười, nhưng là Nguyên Tu Chi mặc, thì quả thực để cho người ta chỉ cảm thấy tuần mã bức người.

Nhìn ra được hắn thật sự rất cao hứng, vui sướng đã tràn ra đáy mắt thâm thúy của hắn, khóe miệng cũng nhẹ nhàng giương lên.

Từ nhỏ nhìn đến lớn, Kim Dương chưa bao giờ thấy qua vui mừng hiện rõ trên nét mặt Nguyên Tu Chi như vậy, hạnh phúc đến đã không đè nén được.

Lòng của Kim Dương bắt đầu ê ẩm, tức giận càng thêm tăng lên, nàng từ nhỏ đến lớn ưu ái có một nam nhân, nhưng hấn lại cứ cố tình coi trọng đồ đệ tiện hạ lưu Vân Thanh La, điều này có thể làm cho nàng nén giận khóc không ra tiếng?

Hà Hường Nam vẫn luôn theo đuổi trưởng công chúa Kim Dương, nhưng mà Kim Dương thì luôn đối với Nguyên Tu Chi một lòng chung tình, chỉ tiếc Nguyên Tu Chi từ trước đến giờ đều không yêu thích nàng, cũng đã từng thẳng thừng cự tuyệt ân tứ gả nàng đi qua, điều này làm cho trưởng công chúa Kim Dương ngạo mạn vẫn thâm hận trong lòng.

Sau này Kim Dương đi theo trong lúc vô ý biết được, Nguyên Tu Chi đã từng ngưỡng mộ trong lòng một nữ nhân, vừa khéo là thê tử Vân Thanh La mới cưới của Hà Hường Nam, không chiếm được Nguyên Tu Chi Kim Dương một lòng muốn báo thù, vì vậy đem hận ý trút hết trên người Vân Thanh La.

Nàng muốn cướp đoạt trưởng phu Vân Thanh La, làm cho nàng bị trưởng phu hù khí (vứt bỏ) vô cùng bị thảm.

Chỉ tiếc Kim Dương tuyệt đối không nghĩ tới, nàng âm thầm phá hư như vậy, ngược lại thành toàn Nguyên Tu Chi cùng tiện nhân Vân Thanh La kia.

Nàng quả thật không thể nào tưởng tượng, danh môn thế gia Nguyên gia, làm sao có thể hoang đường đồng ý cho trưởng tử lấy một người bị chồng ruồng bỏ?

Kim Dương nước mắt lưng tròng mà nói với Nguyên Tu Chi: “Tu Chi biểu ca, xem như phần tình cảm của ta và người trước đây, người hôm nay cũng không thể nhường lối cho ta?”

Nàng nói một câu này, khiến hai người khác đột nhiên biến sắc. Hà Hường Nam ngồi trên lưng ngựa cùng Vân Thanh La ngồi ở trong kiệu.

Hà Hường Nam vốn chỉ biết trưởng công chúa Kim Dương phong lưu, hóa ra nàng còn có liên quan đến Nguyên Tu Chi?

Mà trong lòng Vân Thanh La càng thêm ngũ vị tạp trần, nàng cái gì cũng không muốn suy nghĩ nhiều, nhưng trong lòng ngực sầu muộn nhiều hơn vài phần.

Nguyên Tu Chi lại nói: “Trưởng công chúa, giọng điệu người yêu cầu lần này, thật sự dễ khiến cho người ta hiểu lầm. Tình cảm ta và người ngày xưa bất quá cũng chỉ là khi còn bé ở Ngự Thư Phòng cùng nhau đọc sách hai ngày, sau đó tiên hoàng cho rằng nam nữ có khác biệt nên bảo công chúa cách ly, ta và người cũng không còn tự ý gặp mặt.”

“Nguyên Tu Chi! Người đừng khinh người quá đáng!” Kim Dương nâng chân nhỏ giẫm thật mạnh, tức giận không thể đè nén.

“Phủ đệ công chúa ở kinh thành phía Tây, ra khỏi hoàng cung vốn là không cần đi con đường này, không biết vì sao cùng chúng ta gặp nhau? Công chúa tự trở về đường cũ thì có thể về nhà, chúng ta cũng không có lui về phía sau nửa bước. Rước dâu nửa đường trở về, là chuyện lớn không may. Những chuyện khác, vì thần đều có thể nhường cho, chuyện lớn hạnh phúc cả đời vì thần chỉ có lần này, tuyệt không thể nhường.”

Mặt Kim Dương đỏ lên, hôm nay nàng căn dặn đội ngũ rước dâu đặc biệt ở chỗ này chặn đường Nguyên Tu Chi, chính là vì làm khó dễ, lời này cũng không có thể thể nói.

“Người thật sự không nhường?” Kim Dương lại hỏi.

“Không nhường.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Kim Dương hất lên, nũng nịu nói: “Vậy ta cũng tuyệt không lui!”

Sắc mặt Nguyên Tu Chi trầm xuống.

“Nếu đã thế, vậy thì đừng trách vì thần vô lễ.”

Gia tướng thủ hạ Nguyên Tu Chi nhanh nhẹn dừng mãnh lập tức lặng yên không một tiếng động tiến lên trước uy hiếp, thấy Kim Dương không lui về phía sau, liền vững vàng đánh ra một chiêu thức tâm huyết.

Kim Dương vừa hoảng sợ vừa nóng vội, giận dữ hét: “Nguyên Tu Chi, người đây là phạm thượng! Xâm phạm hoàng thất, ngươi muốn tạo phản sao?”

Nguyên Tu Chi cười nhạt một tiếng, “Thuộc hạ công chúa vô năng, làm việc hồ đồ, vi thần chỉ là thay thế dạy dỗ một chút, sao dám phạm thượng đây?”

“Nguyên Tu Chi, ngươi dám động người của ta một đầu ngón tay, ta sẽ đến chỗ hoàng đế tố cáo, đem ngươi lăng trì xử tử!” Kim Dương thét chói tai.

Nguyên Tu Chi quay đầu lại nói với hạ nhân: “Nghe thấy không? Trừ bỏ đầu ngón tay, chỗ khác đều có thể đánh. ”

Kim Dương rút cuộc bị tức giận phát khóc.

Nguyên Tu Chi liếc nàng một cái, nhíu mày ra lệnh đại cung nữ ở phía sau chờ đợi công chúa: “Còn không dìu công chúa vào trong loan kiệu?”

Hai cung nữ như ở trong mộng chợt tỉnh, vội vàng không để ý công chúa giãy giụa cố ép nàng trở về trong kiệu hoa.

“Trưởng công chúa, hai đội gặp nhau giành đường, thậm chí tranh cãi đánh nhau đều là chuyện của nam nhân, nam nhân của người cũng không ra mặt, người lại tranh cái gì đây?” Nguyên Tu Chi nói.

Bên trong kiệu, Vân Thanh La không nhịn được nhếch miệng vui vẻ, trong lòng thầm mắng một tiếng: Lời này thật làm tổn thương người!

Một đại đội trước đó tranh cãi mãnh liệt, thậm chí động tay động chân, cũng không bằng một câu nói thâm độc này.

Nữ nhân cả đời trông cậy vào là cái gì? Còn không phải là hi vọng gả một nam nhân tốt có thể che gió che mưa để cho nàng dựa vào?

Cho dù là công chúa Kim Chi Ngọc Diệp thì thế nào?

Nguyên Tu Chi lời này thật ngoan độc, một câu đâm trúng tử huyết trưởng công chúa Kim Dương.

Nhìn thấy Hà Hường Nam dáng vẻ uất ức vẫn trầm mặc không nói, Kim Dương không thể làm gì khác hơn hờn hển mà quát: “Tất cả tránh ra cho ta, nhường đường cho Nguyên đại nhân!”

Tân Phò Mã Hà Hường Nam bị mọi người dùng ánh mắt cẩn thận đánh giá, ánh mắt thâm sâu thoáng qua một chút ánh sáng quỷ quyệt tàn nhẫn, ngay sau đó cúi đầu tiếp tục đóng vai yếu đuối si tình.

Trừ bỏ phụ thân, không có ai biết tâm sự chân chính sâu nặng của hắn.

Hắn thật ra thì một chút cũng không yêu thích trưởng công chúa Kim Dương kiêu căng ương ngạnh kia, nhưng mà Kim Dương chính là một bậc thang để hắn lại lần nữa trèo cao lên địa vị, hắn luôn luôn ghi nhớ Hà gia đã từng vinh quang, hắn muốn dừng lại uy danh Hà gia, thậm chí đoạt quyền!

Hắn cố tình cười Vân Thanh La, cũng cố tình không chung phòng với Vân Thanh La, biểu hiện được mối tình thâm thiết đối với Kim Dương. Cũng là hắn vụng trộm phái người giật dây, đem tin tức Nguyên Tu Chi đã từng chung tình Vân Thanh La, âm thầm tiết lộ cho Kim Dương.

Sau đó, hắn quả nhiên đã được như mong muốn trở thành Phò Mã của trưởng công chúa Kim Dương.

Hắn thành công rồi, không phải sao?

Đến lúc đó, hắn sẽ đem tất cả người hiện tại xem thường hắn đều giẫm nát dưới chân.

Tổn thất một Vân Thanh La, thì có tính là cái gì đâu?

4. Chương 4

Tuy rằng trên đường gặp phải chút khó khăn, nhưng vì đội ngũ rước dâu đã sớm đuổi được, cuối cùng ở trước giờ lành vẫn đến kịp Nguyên phủ.

Ô Y Hạng sâu rộng dài đằng đằng chỉ có hai nhà Nguyên, Tiết, đại trạch chia đều diện tích mỗi hộ cũng phải trăm mẫu trở lên, diện tích Nguyên phủ thì muốn lớn hơn chút.

Kinh thành Cảnh Triều được đặt tên là Kim Lăng, ở phía bắc Trường Giang còn có một quốc gia dân tộc thiểu số thành lập đặt tên là Mục. Cảnh Quốc cùng Mục Quốc phân chia Trường Giang mà cai trị, duy trì cân bằng rất khó khăn, thế nhưng hai nước đều muốn thống nhất thiên hạ, cho nên mây đen chiến tranh trước sau bao phủ hai quốc gia, cũng chỉ có những quý tộc xa hoa kia vẫn như cũ cả ngày ăn chơi đàng điếm, ngộp trong vàng son.

Kinh thành Cảnh Quốc ở Kim Lăng, cho nên vô luận là hoàng cung, hay là quý tộc, dinh thự đều thuộc về kiến trúc Giang Nam yên tĩnh thanh tú xinh đẹp, còn kiến trúc Phương Bắc phong cách cổ xưa rất phong phú, hoàn toàn khác biệt.

Lâm viên Nguyên phủ chính là điển hình Giang Nam, tổng thể kiến trúc chia làm ba phần lớn Đông viên, Trung viên, Tây viên.

Nguyên thị gia tộc khổng lồ, nhưng bốn gia (người trong họ) đại trạch của Nguyên phủ từ trước đến nay chỉ có một nhà tộc trưởng mới có thể ở, những thành viên gia tộc khác đều ở bên ngoài tự mình tìm chỗ ở, chỉ khi gia tộc có nghị sự mới tụ tập đến bốn gia trong đại trạch, ngày lễ ngày tết, cúng tế tổ tiên cũng ở chỗ này.

Tỷ như một nhà Nguyên nhị thái gia đã từng thay thế Nguyên Tu Chi đến Vân gia cầu hôn, thì ở trong tòa nhà khác trong kinh thành.

Tổ phụ Nguyên Tu Chi đã qua đời, tổ mẫu Hà thị vẫn còn khỏe mạnh.

Sau khi kiệu hoa được mang tới cổng chính, tân nương tử được tiếp dẫn (tiếp đón, hướng dẫn) xuống kiệu, có người sớm nhét vào trong tay Vân Thanh La một bao tiền lì xì thật to, bên trong đều là tiểu kim nguyên bảo (đồng vàng nhỏ ‘nguyên bảo là đỉnh vàng hoặc bạc thời xưa, một đỉnh bạc thường nặng 50 lượng, một đỉnh vàng thường nặng 5 hoặc 10 lượng’), có tân nương tử gả vào nhà vị hôn phu, khi dẫm lên mảnh đất đầu tiên đến nhà chồng có thể “Rải tiền xuống đất” hàm nghĩa Cát Tường.

Sau đó trong tay Vân Thanh La được nhét vào một đầu lụa đỏ, được tân lang dẫn đi vào chánh đường, bắt đầu nghi thức bái thiên địa.

Ngồi ngay ngắn ở giữa chính đường, là phụ thân Nguyên Tu Chi Nguyên Bắc Cổ cùng mẫu thân Trịnh thị, Nguyên Bắc Cổ ngũ quan* nghiêm chỉnh, dung mạo nhã nhặn, đúng là một phong cách người có học thức. Về mặt ông ôn hòa, nhìn thấy nhi tử và con dâu quý lạy thì gật đầu mỉm cười, Trịnh thị tuổi ngoài bốn mươi đã hơi phát tướng, nhưng diện mạo vẫn đoan trang hoa lệ, làn da lại càng nhẵn nhụi bóng loáng, không có một điểm nếp nhăn, nhưng về mặt nàng âm trầm, ánh mắt càng thêm như kết hàn băng, giận dữ nhìn nhi tử, đối với con dâu thì ngó cũng không thêm ngó một cái.

*Ngũ quan: Tai, mắt, mũi, miệng và cơ thể.

Thân phận Trịnh thị cũng cực kỳ tôn quý, muội muội cùng mẹ của nàng tiểu Trịnh thị chính là mẹ đẻ hoàng đế, đương kim Thái hậu, đệ đệ ruột Trịnh Tín Xương là Vệ Ủy cung đình, Ngự Lâm quân phụ trách chính cho hoàng cung.

Trịnh thị đối với con trai lớn của mình vô cùng coi trọng, hài tử Nguyên gia rất có tiền đồ, lại có thể cưới một nữ tử gả hai nơi, rất là bất mãn.

Cực kỳ bất mãn.

Trịnh thị cũng không thể nào thích trưởng công chúa Kim Dương, nữ nhi của muội muội tiểu Trịnh thị, nàng quá ngang ngược kiêu ngạo, nhưng nàng thì luôn rất yêu thích Trịnh Phi Quỳnh nữ nhi của đệ đệ Trịnh Tín

Xương, một lòng muốn để nàng làm dâu cả nhà mình, nhưng mà Nguyên Tu Chi đứa con bất hiếu này từ nhỏ đã rất có chủ kiến, hoàn toàn không nghe theo cha mẹ an bài.

Nguyên phụ đối với nhi tử muốn lấy ai, hoàn toàn không hề gì, chỉ cần nữ tử hiền lương thực đức là tốt rồi, mà Trịnh thị thì lại giận đến cực độ.

Con lớn không nghe nương, cưới nàng dâu xong liền quên nương.

Trịnh thị càng nghĩ càng giận, rốt cuộc liếc mắt lướt qua Vân Thanh La một cái, giống như đang nhìn kẻ thù.

Mặc dù ngăn cách khăn voan, Vân Thanh La bị ánh mắt căm hờn lạnh lẽo nhìn chăm chú, cũng cảm nhận được khắp cả người rét lạnh.

Thật ra trước khi xuất giá nàng đã từng dự đoán qua, công công cùng bà bà có lẽ vô cùng không thích con dâu như nàng, mà nay sự thật chứng minh suy đoán của nàng, nhưng nàng cũng vạn bất đắc dĩ (vạn lần không biết làm sao), ở trong lòng chỉ có âm thầm thở dài.

Khi tất cả lễ nghi đều hoàn thành, Vân Thanh La được tân lang dẫn vào tân phòng.

Sau khi đưa vào tân phòng, vốn là tân lang phải ra bên ngoài chiêu đãi tân khách, mời rượu một phen, chờ tất cả xong xuôi hết mới có thể trở lại tân phòng hoàn thành vén lên khăn voan, sau đó những bước cuối cùng là cởi áo lên giường cùng ái thê hoan ái.

Nguyên Tu Chi lại không giống người khác.

Vân Thanh La mới vừa ngồi xuống ở bên giường, hần liền tự mình gỡ xuống khăn voan đỏ cho nàng, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng như ngọc.

Vân Thanh La vừa tròn mười bảy tuổi, còn chưa hoàn toàn tản đi hơi thở thiếu nữ ngây ngô, mi như tranh vẽ, mắt tựa hồ nước mùa thu, môi như tô son. Bị ánh mắt nóng bỏng của Nguyên Tu Chi nhìn lom lom, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện lên đỏ hồng, càng thêm khiến người yêu mến.

Nguyên Tu Chi trong lòng như lửa đốt, hận không thể lập tức ôm giai nhân vào trong ngực ngọt ngào yêu thương, nhẹ nhàng chăm sóc.

Hai người uống chút chè hạt sen long nhãn táo đỏ đậu phộng, rồi ăn nhẹ chút thức ăn, Nguyên Tu Chi lại bảo bọn người hầu lui ra ngoài, kêu Chi Nhi, Diệp Nhi đi vào.

“Các người phân phó nha đầu làm việc nặng ở phía ngoài chuẩn bị nước nóng, phục vụ thiếu phu nhân tắm rửa thay quần áo, có thể nghỉ ngơi trước. Ta đi ra ngoài tiếp đãi khách mời.” Hần căn dặn kẻ dưới như thế.

Chờ Nguyên Tu Chi đi ra ngoài, Chi Nhi liền đi phân phó người làm chuẩn bị nước nóng, Diệp Nhi thì lấy quần áo tắm rửa, bắt đầu tháo trang sức cho tiểu thư.

Nhìn tân nương tử quyến rũ động lòng người trong gương, Diệp Nhi trêu ghẹo nói: “Chúc mừng tiểu thư, cô gia mới thật sự rất dịu dàng săn sóc a, cũng không chịu để tiểu thư khó chịu một lát, an bài ổn thỏa tiểu thư xong mới đi ra ngoài mời rượu.”

Vân Thanh La nhẹ nhàng cười một tiếng, mặc dù nàng đối với việc hôn sự này đã không dám có kỳ vọng đền đáp quá lớn, nhưng mà cho tới bây giờ, hành động việc làm của Nguyên Tu Chi, quả thật làm cho nàng cảm thấy đau lòng.

Có lẽ, lần này nàng tái giá, cũng sẽ không quá bi thảm?

Nguyên Tu Chi hiện nay là một người thành công bận rộn, tân khách tới chúc mừng cơ hồ bao gồm cả kinh thành, thậm chí toàn bộ nhóm quý nhân của Cảnh quốc, tất cả muốn dựa vào một chút quan hệ của Nguyên gia để bò lên cao, đều ào ào tiến đến tham gia náo nhiệt.

Đến lúc Nguyên Tu Chi kính qua một lượt rượu, khi trở lại tân phòng thì đã qua canh hai.

Giá y đồ thẩm của Vân Thanh La đã thay xuống, đổi thành áo nhỏ cận thân màu đỏ tươi, hạ thân còn lại là la quần màu hồng thêu mai vàng, tóc tằm xong búi lỏng lẻo ở sau ót bởi một cây trâm cài Phượng Vĩ,

trên châu Phượng Vĩ trên hoa tai lúc nàng đứng dậy nghênh đón nhẹ nhàng lay động, nàng càng thanh nhã nổi bật đến động lòng người.

“Phu quân.” Vân Thanh La lo lắng Nguyên Tu Chi uống say, vội đỡ hấn ngồi vào trên ghế dựa, “Thiếp thân vừa rồi có phân phó người làm chuẩn bị canh giải rượu, phu quân cần phải uống một chút?”

Tiểu Tam, Tiểu Tứ theo phía sau Nguyên Tu Chi đi tới tân phòng, lúc này liền vội vàng tiến lên nói: “Đệ đệ bái kiến chị dâu.”

Nguyên gia Tiểu Tứ Nguyên Bình Chi năm nay vừa mới mười hai tuổi, quần áo cẩm y, bên hông thắt túi thơm Tử La, bước đi tới làn gió thơm phả vào mặt, dung mạo hấn lại tuấn tú vô cùng, giống như thiên tiên đồng. (tiên đồng ở trên trời)

Hấn tuổi còn nhỏ, tuổi trẻ ngay thẳng nghịch ngợm gây sự, thấy Vân Thanh La xinh đẹp lại ân cần, liền tiến lên trước nói: “Chị dâu lớn lên thật là đẹp mắt, người ta nói tân hôn ba ngày không phân lớn nhỏ, hôm nay đệ đệ cũng muốn thân ái chị dâu.”

Vân Thanh La má phấn xấu hổ đến đỏ tươi, vội vàng lui về phía sau, trốn phía sau lưng Nguyên Tu Chi.

Nguyên Tu Chi duỗi bàn tay to lớn xách lên Tiểu Tứ, mở cửa sổ ra trực tiếp từ cửa sổ ném thẳng ra ngoài, sau đó đóng cửa sổ lại.

Tiểu Tứ ở bên ngoài oa oa kêu loạn, Vân Thanh La vừa buồn cười vừa tức giận.

Lão Tam Nguyên gia Nguyên Trị Chi thì lại là thiếu niên then thùng nhả nhặn, vừa tròn mười sáu tuổi, còn chưa lên tiếng mặt đã đỏ trước.

“Chị dâu tốt lành, tiểu đệ thứ ba, tên Trị Chi.”

Nguyên Tu Chi cười nói: “Tên của hấn chơi rất khá, Tứ đệ khi còn bé không chịu gọi hấn Tam ca, mà gọi tên hấn, lại cố tình kêu không rõ ràng lắm, cứ gọi ‘xèo xèo, xèo xèo’, giống như kêu một con chuột nhỏ.” (Chi Chi phát âm ra xèo xèo)

Nguyên Trị Chi mặt càng đỏ hơn, xấu hổ đến cúi đầu.

Vân Thanh La chưa từng thấy qua nam tử mà xấu hổ như vậy, cảm thấy chơi thật khá, thì hai mắt không khỏi muốn nhìn hấn lâu chút.

Nguyên Trị Chi chợt nói: “Chị dâu, đệ đệ lần này đến đây là muốn đòi chị dâu một cái nhân tình.”

“Ta chỉ mới vừa vào cửa, đã thiếu nhân tình của người rồi sao?” Vân Thanh La thật tò mò.

Nguyên Trị Chi tiếp tục then thùng nói: “Tối nay đại ca thật ra không có say, hấn chỉ ở trước mặt vài vị trưởng bối uống hai ba ly rượu, những người khác mời rượu đều là ta thay mặt hấn uống, hiện tại lục phủ ngũ tạng ta giống như dờn sông lấp biển, khó chịu chết đi. Liều mình như thế là vì huynh trưởng, cũng bởi vì hấn muốn trải qua một đêm động phòng hoa chúc tận hứng. Hấn tận hứng rồi, ta lại chịu tội. Chị dâu người nói, nhân tình này có phải là thiếu ta hay không hả?”

Vân Thanh La không nghĩ tới Nguyên tam ra vẻ xấu hổ mà lại nói chuyện thẳng rõ ra như thế, mặt nhất thời đỏ bừng lên.

Nguyên Tu Chi nhàn nhạt cười nói: “Huynh trưởng có chuyện, hiền đệ gánh vác thay, đây là chuyện thuộc bốn phận của người, nào có cách nói nợ nhân tình?”

“Đại ca rõ ràng ngàn chén không say, cố tình muốn giày vò đệ đệ.” Nguyên Trị Chi cũng không đồng ý, cố ý muốn đòi nhân tình.

“Bởi vì người là vạn chén không say.”

“Nhưng hôm nay là ngày Đại Hỉ của người, nếu như là đệ đệ lập gia đình, cho dù uống nhiều hơn nữa cũng cam tâm tình nguyện.”

“Ta nhớ kỹ, chờ ngày người thành thân, nhất định rót người vạn ly rượu.”

“Đại ca, người thật nham hiểm.”

“Người bây giờ mới biết à?”

Vân Thanh La lẳng lẳng ở một bên xem huynh đệ bọn họ cãi nhau.

Nguyên Tu Chi lúc này không vui tròng mắt liếc nhìn Nguyên tam không thức thời, ho khan một tiếng.

Nguyên tam cười hì hì đứng dậy, mặt vẫn đỏ hồng nhìn về phía Vân Thanh La thì lễ, mới rời khỏi tân phòng.

“Không nên bị bề ngoài hấn lừa, lão Tam là quỷ quyệt nhất.” Nguyên Tu Chi nói.

Vân Thanh La nghĩ, nàng cho tới bây giờ không có lấy đơn giản để nhìn người Nguyên.

Vân Thanh La giúp Chi Nhi, Diệp Nhi hầu hạ Nguyên Tu Chi rửa mặt chải đầu, sau khi xong việc, người ngoài tan hết, bên trong tân phòng rốt cuộc chỉ còn lại có phu thê hai người.

Tiền viện còn có một số người thích náo nhiệt ở lại nói chén, tiếng ồn áo náo động mơ hồ truyền đến.

Trên bàn dài, nến chúc mừng long phượng đang cháy sáng rực rỡ.

Trong phòng yên tĩnh, Vân Thanh La không hiểu sao cảm thấy khẩn trương.

Nàng cũng không dám đến gần giường, tay vịn trên ghế ngồi bên cạnh bàn dài, trong tay vô ý thức bưng lên một ly trà, chạm tay mới phát giác được đã hơi lạnh.

Tim nhảy thình thịch, dường như so với lần đầu tiên động phòng còn muốn khẩn trương hơn.

Nguyên Tu Chi chăm chú nhìn nàng, dưới ánh nến, càng chiếu rọi nét mặt nàng như anh đào, hết sức kiều diễm.

Hắn đi tới trước mặt nàng, đưa tay cầm lên bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Thanh Thanh, chúng ta rốt cuộc là phu thê rồi.”

Vân Thanh La “Dạ.” một tiếng.

Nguyên Tu Chi nắm tay ngọc của nàng đưa lên bờ môi mình, khẽ chạm nhẹ xuống trên ngón tay ngọc như xuân xanh của nàng, thanh âm có chút trầm thấp khàn khàn nói: “Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, Thanh Thanh, chúng ta đi nghỉ ngơi thôi.”

Mặt phấn Vân Thanh La thoáng cái đỏ như lửa, nàng đương nhiên hiểu cái gì gọi là “Đêm xuân.”

Trước khi nàng gả cho Hà Hướng Nam, bà vú đã từng dạy nàng đạo lý phu thê như thế nào, nàng khi đó đã từng e lệ rồi lo lắng chờ đợi, nhưng Hà Hướng Nam để lại cho nàng chỉ có một buổi tối cô độc.

Nhưng mà lần này?

Nghênh đón nàng sẽ là cái gì?

Còn chưa chờ Vân Thanh La trả lời, một đôi bàn tay to lớn có lực đã ôm ngang thắt lưng nàng, Vân Thanh La kinh hô nho nhỏ một tiếng, theo bản năng vươn tay ôm lấy cổ hắn.

Nguyên Tu Chi ôm nàng đến trên giường lớn, khẽ mỉm cười.

Chiếc giường lớn này cũng không phải là đồ cưới của Vân Thanh La, mà là Nguyên Tu Chi trước đó đặc biệt tìm mười tên công tượng ưu tú, tốn hao suốt cả thời gian một năm mới làm thành.

Vân Thanh La lần đầu thấy được sự hào hoa xa xỉ kiểu này, nhưng một chút cũng không phô trương, sau một lúc sững sờ trên giường lớn, sau đó hiểu Nguyên Tu Chi nam nhân này, trên bản chất quả nhiên là con cháu quý tộc đã xem trọng hưởng thụ lại còn khó khăn.

Mà về sau, nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, buổi tối nửa đời sau của nàng, chỉ muốn đều ngủ trên chiếc giường lớn này.

Được đặt đến trên giường, dưới thân là chăn gấm thêu Long Phượng Trình Tường và chữ hỷ đỏ thắm, Vân Thanh La ngượng ngùng muốn nới ra vòng ôm của Nguyên Tu Chi, thân hình nam nhân cũng đã phủ xuống tới, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ tươi của nàng.

Lông mi thật dài của Vân Thanh La có chút rung rung, hai gò má một mảnh ửng đỏ, lưỡi người đàn ông đó đã xâm nhập vào trong cái miệng nhỏ dần hương của nàng, tận tình mút lấy, đôi tay cũng bắt đầu sinh lòng yêu thương dao động ở trên người nàng.

Vân Thanh La biết loại thời khắc mấu chốt này, nàng cái gì cũng không thể suy nghĩ nhiều, hơn nữa không thể nghĩ chuyện trước kia, cho nên nàng sẽ để cho đầu óc của mình trống rỗng, mặc cho người đàn ông này nhanh chóng cởi ra xiêm y của nàng, ánh mắt nóng rực tham lam dao động qua lại ở trên thân thể mềm mại, trần trụi uyển chuyển động lòng người của nàng.

Nguyên Tu Chi cũng nhanh chóng thoát hết ý phục trên người bỏ đi, hạ thân của hắn đã ngẩng lên thật cao, hắn kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của Vân Thanh La vuốt ve dục vọng của mình, cúi đầu ghé vào bên lỗ tai xinh xắn của nàng nói: “Thanh Thanh, nàng duyên dáng thể này, khiến vi phu không thể chờ đợi được muốn nàng rồi.”

Vân Thanh La không chỉ có mặt phát sốt, mà ngay cả toàn thân tựa hồ cũng muốn nóng lên, nàng vô cùng khó khăn ưm một tiếng, nhắm mắt không dám nhìn hắn, trong lòng sợ đến muốn chết.

Nàng tuy rằng đã từng gả qua một lần, nhưng mà trên thực tế đến bây giờ mới là lần đầu tiên thấy được nam nhân lỏa thể cùng thứ nguy hiểm gì đó.

Thật sự quá lớn, rất lớn.

Vật to lớn như vậy, nếu như tiến vào trong cơ thể khít khao nhỏ hẹp của nàng, chẳng lẽ không phải đau đến chết?

Nàng sợ tới mức rất muốn trốn tránh.

5. Chương 5

Đây vốn nên là một đêm Động Phòng Hoa Chúc hạnh phúc mỹ mãn.

Nhưng mà cũng không biết tân lang là như cá gặp nước hưng phấn quá mức, hay là rốt cuộc tâm nguyện được đền bù giai nhân trong ngực, hoặc là phát hiện Vân Thanh La xuất giá hai lần lại còn tấm thân xử nữ, thật sự vui mừng quá mức, tình cảm mãnh liệt của hai phu thê qua đi, dịu dàng thắm thiết ôm nhau, thì tân lang đại nhân nói thẳng ra lời thật: “Thanh Thanh, nàng cư nhiên còn là xử nữ, thật sự thật không thể tưởng tượng nổi rồi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Nguyên Tu Chi liền ý thức được mình đã xúc phạm tới kiêu thể trong ngực, bởi vì thân thể nàng vốn mềm mại đột nhiên cứng ngắt.

Vân Thanh La vốn đang được Nguyên Tu Chi ôm vào trong ngực, xoay người đi đưa lưng về phía hắn, thân thể co lại thành một đoàn nho nhỏ, cứng ngắt mà lạnh như băng.

Nguyên Tu Chi trong lòng đau xót, lại từ phía sau ôm nàng vào trong lòng ngực mình, Vân Thanh La lại kịch liệt giằng co, nhanh chóng muốn tránh thoát ngực của hắn.

Nguyên Tu Chi dứt khoát ôm lấy nàng thật chặt, xoay thân thể của nàng lại, ánh nến hỷ chúc (đèn cây cưới) suốt đêm không tắt chiếu rọi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn vốn kiêu diễm sáng rỡ giờ phút này đang lệ rơi đầy mặt.

Hắn cúi đầu mút lấy nước mắt trên mặt nàng, thở dài nói: “Thật xin lỗi, nương tử ngọc, ta không có ý tứ gì khác, chỉ là. Chỉ là. Vì bản thân vẫn còn có cơ hội, có thể có được lần đầu tiên của nàng, nên cảm thấy kiêu ngạo tự mãn mà thôi.”

Vân Thanh La thân thể cứng đờ nằm ở trong ngực hắn, nghe hắn nói lời này, nước mắt lại như mưa nặng hạt càng rơi càng nhanh, càng rơi càng nhiều.

Nàng cố nén lấy cảm giác đau triệt nội tâm, nhục nhã cùng khó chịu, ghen ngào nói: “Phu quân không cần phải nói thật xin lỗi, thiếp thân từng gả cho người khác, mặc dù thân thể không có bị nam nhân khác chạm qua, trên danh nghĩa đã không còn thuần khiết, có thể gặp phu quân không chê cười vào cửa, thiếp thân đã là tam sinh hữu hạnh rồi.” (may mắn ba đời)

Nói xong lời cuối cùng, nàng không tiếng động rơi lệ biến thành kịch liệt ghen ngào, suýt nữa đã làm cho nàng choáng váng.

Nguyên Tu Chi vội vàng phủ lấy ngực nàng, vỗ nhẹ lấy phía sau lưng của nàng, sau đó giữa lúc Vân Thanh La cảm tức nhìn không dám tin, tách ra hai chân của nàng ra lần nữa tiến vào nàng thật sâu.

Vân Thanh La thét chói tai giãy giụa, tay chân hỗn loạn đá lung tung.

“Đừng! Đừng chạm vào ta! Đừng!”

Nhưng bởi vì nàng chống lại giãy dụa, giao hợp giữa hai người ngược lại càng sâu, tiểu huyết của nàng trên dưới bao bọc chuyển động dồn dập xoáy tròn cọ sát, vật to lớn của nam nhân dường như so với vừa rồi càng thêm thô to, nam nhân vì điên cuồng hôn nàng mà thở gấp ồ ồ, bàn tay to dùng sức vuốt ve vú lớn cao thẳng đầy đặn của nàng, hạ thân giống như bị nổi điên không ngừng rút ra cắm vào trong hoa huyết của nàng, thanh âm Vân Thanh La ghen ngào kháng cự, rất nhanh không thể khống chế trở thành rên rỉ.

Nguyên Tu Chi cắn lỗ tai của nàng nói: “Tiểu yêu tinh, ta đã phải vì nàng nổi điên phát cuồng, yêu nàng vẫn còn yêu chưa đủ, làm sao có thể ghét bỏ nàng?”

Vật to lớn của hắn chống đẩy ở chỗ sâu nhụy hoa của nàng, nhẹ nhàng cọ sát, nước mắt Vân Thanh La vẫn như cũ dồn dập rơi xuống, tiếng ghen ngào cũng đã hơi yếu dần.

Nàng có chút thương cảm nói: “Có lẽ thân thể này tạm thời còn có thể làm cho phu quân cảm thấy hứng thú, nhưng tuổi trẻ qua mau, ai biết hoa rơi về sau sẽ như thế nào đây?”

Nguyên Tu Chi nâng lên mông nhỏ của nàng, hung hăng đẩy vào trong tiểu huyết nàng mấy cái, khiến nàng không nhận được nhũ mào bị thương ngấm ra tiếng.

“Thanh Thanh vẫn còn cho rằng ta từng để ý quá khứ của nàng hay sao? Đúng! Ta để ý! Nhưng ta để ý không phải nàng còn tấm thân xử nữ hay không! Bằng không nàng suy nghĩ một chút, nếu như để ý chuyện này, ta làm sao có thể cưới một nữ tử gả hai lần? Ta để ý chính là, nữ nhân ta đã từng ưu ái duy nhất bị gả cho người không tốt, ta để ý trước kia tại sao ta không có hoành đao đoạt ái, ta để ý trước đây vì sao ta phải cố giữ lấy quân tử chính nghĩa, ta để ý vì sao ta không sớm một chút cướp nàng trở lại, nếu không cũng sẽ không khiến cho nàng chịu nhiều đau khổ như vậy, bị nhiều hành hạ như vậy.”

Cùng với bộc phát của hắn, tiếng khóc lóc của Vân Thanh La ngược lại dần dần ngừng hẳn, cũng kinh ngạc dùng một đôi mắt sáng long lanh nhìn hắn.

Nhìn nàng một bộ dáng đáng thương ngây thơ không biết gì, trong lòng Nguyên Tu Chi mềm nhũn, cúi đầu hôn hai cái ở môi nàng, phía dưới vẫn như cũ càng không ngừng rút ra cắm vào, đôi tay khẽ run và ngấm nga nhạy cảm của nàng.

“Ta không cần thiết nghĩ tới bất kỳ một nam nhân nào, không ngại nữ nhân mình yêu thích từng có dây dưa với nam nhân khác, trừ phi hắn không thương nàng. Nhưng mà Thanh Thanh, đây không phải là lỗi của nàng, lỗi chính là ở vận mạng bất đắc dĩ, lỗi chính là ở lúc đầu ta yêu nàng, nhưng không có cố sức hạ quyết tâm.”

Thấy Vân Thanh La càng biểu đạt mơ hồ, Nguyên Tu Chi dịu dàng cười một tiếng, giải thích với nàng: “Tiểu ngu ngốc, nàng còn nhớ hay không lúc nàng mười ba tuổi, chuyện nàng đi tiểu Trang tử của mẫu thân tránh nóng, kết quả gặp phải nước lũ?”

Vân Thanh La suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

Khi đó phụ thân và Nhị nương đều vây xung quanh tiểu muội Ấu La vừa mới sanh, mà đại ca cùng đại tẩu mới cưới ân ái ngọt ngào, cũng không nhàn rỗi chăm sóc muội muội như nàng, nàng lúc đó cô đơn buồn tẻ liền dẫn hai nha hoàn cận thân cùng một số gia đình, đi đến biệt trang Dương Hạ nhà mẹ mẫu thân. Nhưng chỗ cách Hoàng Hà* rất gần, một khi gặp phải mưa to thì thường xuyên có thác lũ, năm ấy nàng lại không khéo đã gặp được.

(*Hoàng Hà: Sông dài thứ hai của Trung Quốc, bắt nguồn ở Thanh Hải, chảy vào Bột Hải, dài 5464 km.)

“Vậy nàng chắc chắn là không biết, lão gia Nguyên gia chúng ta, cũng ở tại Dương Hạ, khi đó ta bởi vì một vài chuyện phải về giỗ tổ lão gia, đi ngang qua tiểu Trang tử của nàng cầu xin tá túc. Ngay đêm đó tin tức nước lũ dâng cao truyền đến, vừa vặn nhìn thấy nàng còn nhỏ tuổi lắm nguy không loạn, chỉ huy gia phó cùng tá điền cả thôn trang di chuyển lên núi cách đó không xa. Nhiều người như vậy, đa số lão nhân và hài tử cũng khóc thành một đoàn, nàng lại giơ lên cao roi ngựa, đứng ở trên thành xe ngựa, như nữ tướng quân uy phong凛冽, bình tĩnh chỉ huy. Lúc ấy ta đã bị nàng mê hoặc.”

Vân Thanh La há to cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt vẫn mơ hồ.

Nàng nhớ được chuyện phòng chống nước lũ, nhưng hoàn toàn không nhớ rõ có gặp qua Nguyên Tu Chi người này.

Có lẽ đêm hôm đó quá mức rối loạn, nhiều người tham gia hỗn tạp, nàng chỉ lo chiếu cố đoàn người chạy trốn chết, làm sao còn trong nom có người nào đó đến thôn trang tá túc đây?

Nguyên Tu Chi tiếp theo than thở, còn nói: “Ta khi đó mười bảy tuổi, trong nhà đang thu xếp chuyện thành thân cho ta, nhưng ai ta cũng nhìn không hợp. Đây tất cả đều phải trách nàng đó! Mười ba tuổi đã câu dẫn hồn của ta đi nha.”

Vân Thanh La há hốc mồm cứng lưỡi, thật lâu mới suy yếu nhu nhược biện giải ỉn nói: “Thiếp thân nào có câu dẫn người đâu?”

Nguyên Tu Chi đột nhiên ánh mắt tối sầm lại, âm thanh khàn khàn nói: “Chính là vô tâm câu dẫn mới là điểm chết người à!”

Hắn hôn lên mái tóc Vân Thanh La, sau đó dần dần trượt xuống đến cái trán của nàng, lông mày, ánh mắt, cái mũi, đôi môi, cổ ngọc, cộng thêm liên tục mút hôn cắn vú lớn của nàng, bởi vì hưng phấn mà càng chướng bụng phất lên cao thẳng, dùng hàm răng cắn vào đầu vú đã trở nên sạm màu.

Vân Thanh La dùng tay ôm lấy đầu của hắn, phát ra từng trận thổ dốc, hạ thân cũng càng lúc cảm thấy hưng phấn, thủy dịch cũng càng chảy càng nhiều.

Nam nhân vừa hôn vừa nỉ non nói: “Chỗ này. Chỗ này. Chỗ này. Chỗ này nữa. Mỗi một chỗ đều hấp dẫn ta, làm cho ta luôn muốn chiếm giữ cho riêng mình, luyện tiếu yêu thương cả đời.”

Nguyên Tu Chi chưa bao giờ cho rằng bản thân là hạng người phóng túng ham muốn nhục dục, nhưng từ hôm nay về sau, hắn thật lo lắng bản thân sẽ biến thành nam tử háo sắc, hàng đêm chỉ muốn ôm lão bà của mình hoan ái.

Vân Thanh La không biết vui mừng như điên và đắc ý của hắn, chỉ biết là hiện tại dáng vẻ của mình rất bất nhã, nàng xấu hổ nhẹ nhàng tránh né đụng chạm, cầu xin: “Phu quân. Đừng mà.”

“Thật sự không cần?” Âm thanh nam nhân ồ ồ khàn khàn mà hỏi.

Vân Thanh La khẽ rên một tiếng, cảm thấy thẹn khép chặt hai mắt.

“Vẫn còn rất tức giận vì phụ sao?” Nam nhân giơ lên hai chân của nàng, tiếp tục hôn xuống phía dưới.

Hắn muốn ở toàn thân của nàng đều lưu lại dấu ấn thuộc về mình, ghi rõ nàng từ nay về sau là của riêng hắn, ai dám dòm ngó liền giết không tha!

Bất kể nàng trước kia như thế nào, về sau, nàng là của hắn!

Cho dù cùng toàn bộ thiên hạ là địch, hắn tuyệt đối cũng sẽ không buông tay nữa.

Lúc trước hắn hỏi thăm khắp nơi tiểu cô nương mười ba tuổi kia là ai, có được đáp án lại làm cho tinh thần hắn âm thầm thương tổn, tiểu cô nương là đại tiểu thư Vân gia, từ lâu cũng đã chỉ phúc vi hôn, hơn nữa đối tượng còn là công tử dòng chính của Hà gia.

Tổ mẫu ruột thịt Nguyên Tu Chi cũng họ Hà, sinh ra từ Hà gia, chính là muội muội ruột của tổ phụ Hà công tử.

Bởi vì quan hệ như thế, Nguyên Tu Chi sau khi hết lần này đến lần khác thống khổ suy nghĩ, mới bắt đầu lựa chọn buông tha. Hắn không phải loại người vì cái gọi là “Chân ái” (tình yêu đích thật) của bản thân mà mất đi lý trí, đối với gia đình, đối với tình thân cũng không quan tâm đến ý, làm trưởng tử trong nhà, hẳn so với bất luận kẻ nào đều hiểu được phân lượng của hai chữ “Trách nhiệm”.

Hắn vốn cho rằng hắn và tiểu cô nương kia từ đó lỡ mất dịp tốt, bản thân cả đời luyến tiếc, nhưng mà trời xanh lại thương xót hắn, không nghĩ tới Hà nhị công tử hoang đường như thế, cư nhiên vứt bỏ kiêu thế trong tay, để dựa thế vào thân phận công chúa cao quý nhưng tính tình ngang ngược.

Ngoại trừ ở trong lòng hô to “Trời cũng giúp ta”, hơn nữa trước tiên chạy tới cầu hôn ra, Nguyên Tu Chi còn có thể làm gì đây?

Bởi vì lệnh của phụ mẫu cùng lời mối mai, bọn họ đã từng bỏ qua, nhưng từ nay về sau, nàng chính là thể tử hắn cưới hỏi đàng hoàng, ai cũng không thể từ trong tay hắn cướp đi nàng!

Bởi vì đã từng bỏ qua, bởi vì không dễ có được, cho nên mới càng hiểu được phải quý trọng.

“Thanh Thanh, bảo bối, còn giận vì phụ sao?” Hắn đang cấn chơi đùa gót chân lung linh như ngọc của Vân Thanh La, thổi hơi nóng vào lòng bàn chân của nàng, chọc cho nàng vừa cười vừa rơi lệ.

“Thiếp thân chưa từng có tức giận phụ quân, dù có giận, cũng chỉ là giận số mệnh mình không tốt.”

“Sai lầm rồi, tiểu ngốc.”

Nguyên Tu Chi rút cuộc hoàn thành hôn khắp toàn thân của nàng, vật nguy hiểm ở chỗ kín rốt cuộc đã nhả nài tới cực điểm, không thể chờ đợi được thăng tiến vào nơi ấm áp thuộc về nàng.

Khi hắn tiến vào nàng lần nữa thì hai người cũng phát ra tiếng rên rỉ thở dài thỏa mãn.

“Từ xưa nói, việc tốt thường hay gặp trắc trở, chuyện tốt của ta và nàng cuối cùng như ước nguyện, mới là ý trời. Đau khổ nàng chịu đều đã trở thành quá khứ, về sau, ta sẽ thương yêu nàng.”

Hốc mắt Vân Thanh La lại nóng lên.

Đối với Vân Thanh La đã lập gia đình nửa năm mà nói, nhưng chưa bao giờ thưởng thức qua phu thê hoan ái, càng không có thưởng thức qua tư vị cao trào, lúc này đem động phòng hoa chúc chân chính thực sự quá kích tình, đã phá vỡ tất cả thiết thời nàng chịu đựng ngày trước.

Nàng cho tới hôm nay mới hiểu được, thì ra giữa nam nữ có thể kích tình như thế, vui vẻ nhanh như vậy, rung động lòng người như thế, lửa lòng triền miên.

Hóa ra đây mới là đạo lý phu thê, đây mới thật sự là quan hệ hòa hợp gắn bó, thể xác và tinh thần hợp nhất.

Nàng đã có chút mất phương hướng rồi.

Nàng cảm nhận được thân thể của hắn, hắn khát vọng nàng là chân chính phát ra từ thể xác và tinh thần, yêu nàng, muốn nàng, điên cuồng mà muốn một mình chiếm giữ nàng.

Vân Thanh La cảm thấy bản thân bị nam nhân này dạy hư, trở nên dâm đãng càn rỡ rồi.

Thế nhưng loại cảm giác này thật sự rất tuyệt, làm cho người ta dục tử dục tiên. (sướng muốn chết)

Nếu như đây mới thật sự là sự vui sướng của nam nữ, như vậy khó trách có nhiều nam tử ưa thích buông thả dục vọng tìm vui rồi.

Hai phu thê suốt đêm hầu như đều ở đây kích tình hoan ái, lại không biết tất cả cảnh xuân đã bị hai Đại Nha hoàn bên ngoài trực đêm nghe thấy, cũng làm cho các nàng xuân tình nhộn nhạo, trái tim nhảy loạn, nhin không được tưởng tượng trên chiếc giường lớn bên trong phòng kia là một bộ cảnh sắc như thế nào.

Hai Đại Nha hoàn này là nha hoàn trước kia hầu hạ Nguyên Tu Chi, tên là Hòa Noãn, Hòa Hương, là mẫu thân Nguyên Tu Chi vào hai năm trước cho quyền Nguyên Tu Chi sai bảo.

Hòa Noãn nở nang đầy đặn, Hòa Hương nhanh nhẹn khéo léo, mỗi người có đủ duyên dáng xinh đẹp.

Bởi vì Nguyên Tu Chi chậm chạp không chịu đính hôn thành thân, rõ ràng cho thấy hai người nhà hoàn này Trịnh phu nhân an bài cho nhi tử thông phòng.

Nhưng mà, Nguyên Tu Chi chưa từng chạm qua các nàng, chỉ sử dụng các nàng như nha hoàn bình thường.

Hòa Noãn, Hòa Hương đối với đại thiếu gia nhà mình dĩ nhiên là ưu ái bằng mọi cách, trong lòng hết sức ngưỡng mộ, nếu như có thể trở thành thiếp thất của đại thiếu gia, nếu như ngày sau may mắn còn có thể sanh con dưỡng cái, thì càng có khả năng trở thành tiểu thiếp nhà kẻ, vậy có thể vẻ vang hơn so với làm nô làm tỳ nhiều.

Hai người vốn có tâm tư giống nhau, ngày thường hai người cũng âm thầm phân cao thấp, xem ai có thể được thiếu gia thu vào làm thiếp trước.

Ai ngờ hai năm trôi qua, ai thiếu gia cũng không muốn, ngược lại đột nhiên cưới một Vân Thanh La tái giá vào cửa làm chánh thê.

Hai người vừa ghen ghét vừa cô đơn, nhưng thân phận các nàng vốn hèn mọn, bất kể đại thiếu gia cuối cùng cưới ai làm chánh thê, dù sao cũng không tới phiên các nàng.

Cho nên cưới một nữ nhân đã xuất giá hai lần, thân thể không trong sạch vào cửa ngược lại là tốt, nữ nhân như vậy khẳng định không được vui lòng đương gia chủ mẫu Trịnh phu nhân, như vậy thì các nàng càng có thể được thiếu gia chọn làm thiếp thất rồi.

Thời điểm trực đêm bọn nha hoàn cũng không dám ngủ sâu, chỉ cần chủ nhân ở trong phòng có chút động tĩnh thì phải tỉnh ngủ ngay, nghe được cho gọi sẽ lập tức đi vào, nếu không là phải bị phạt.

Cho nên hai người các nàng vừa bắt đầu cũng không dám ngủ, sau lại bị thanh âm nam nữ giao hoan quấy rầy như vậy, càng thêm ngủ không được.

Hòa Noãn mười bảy tuổi, Hòa Hương mười sáu tuổi, trưởng thành ở đại gia tộc, lại bị Trịnh phu nhân an bài phải hầu hạ đại thiếu gia, sớm đã theo ma ma lớn tuổi học qua chuyện chăn gối, hiện tại hai người nghe trong phòng liên tục không ngừng truyền tới âm thanh dâm mị, cùng với nữ nhân kiều mỵ rên rỉ khóc lóc và nam nhân kích tình rít gào gầm nhẹ, đã cảm thấy cả người nóng ran.

Trước kia đại thiếu gia chưa bao giờ chạm qua trong nô tỳ thị nữ nhà, cũng không có nghe nói hấn ở bên ngoài đã phong lưu ra sao, không chỉ có Hòa Noãn và Hòa Hương, thậm chí ngay cả Trịnh phu nhân cũng từng hoài nghi thân thể Nguyên Tu Chi phải hay không có bệnh không tiện nói ra, nhưng mà theo tình huống của đêm nay để nhận xét, đại thiếu gia các nàng làm gì có bệnh không tiện nói ra?

Hấn quả thật như sói như hổ, so với các nàng mong đợi còn muốn dững mãnh hơn nha!

May mà thiếu phu nhân vẫn chịu đựng được, coi như là để hai người các nàng cùng nhau thị tẩm, có lẽ cũng chưa hẳn có thể chịu đựng nổi.

Tưởng tượng nếu như người hiện tại đang thừa hoan là bản thân, thì đó sẽ là chuyện hạnh phúc cỡ nào.

Hòa Hương không nhịn được nhỏ giọng mắng: “Vị kia quả nhiên không hổ là tái giá nha, nếu như là tân nương tử hoàng hoa khuê nữ, làm sao có thể không biết hổ thẹn vừa khóc vừa la như vậy, ta nghe cũng ngượng ngùng thay nàng.”

“Xuyt, nhỏ giọng chút. Cũng không biết đại thiếu gia tại sao nhất định phải cưới một nữ nhân không trong sạch như vậy. . . . Ai, nhưng mà ta nghe nhóm ma ma nói à, nam nhân không chừng sẽ thích loại giọng điệu lăng ló dâm dăng này đây.”

“Phi phi! Thật là không biết liêm sỉ, đã kêu la không dứt suốt cả đêm, cũng không chừng làm cho thiếu gia mệt chết rồi.”

“Người không thấy bộ dạng quyến rũ của thiếu phu nhân sau khi thiếu gia vén khăn voan? Nữ nhân như vậy sẽ ham mê quần lầy nam nhân đó, thiếu gia về sau có lẽ phải chịu khổ rồi, ta, người còn phải hao tâm tổn trí nhiều hơn chút.”

“Phi! Dâm loạn! Hồ ly tinh! Cũng chỉ lo bản thân khoái hoạt, tân hôn đêm đầu tiên đã như vậy, sau này vẫn còn nữa? Thân thể thiếu gia dù có làm bằng sắt cũng phải bị vét sạch, chúng ta cũng không thể để nàng như vậy.”

“Sáng sớm ngày mai người hãy đi bẩm báo phu nhân.”

“Được.”

Hai người đang bí mật trao đổi, động tĩnh kịch liệt trong phòng rốt cuộc cũng ngừng, Nguyên Tu Chi gọi người đi vào hầu hạ.

Hai người vội vàng xoay người xuống giường, buộc lại giấy thêu đi vào, vừa vào trong phòng đã nghe được một luồng hơi thở dâm mị nam nữ hoan ái, khiến hai thiếu nữ vẫn còn tấm thân nữ tử mặt đỏ tim loạn.

Nguyên Tu Chi đã khoác áo bước xuống giường, chỉ mặc chiếc áo dài, bên trong không có vật gì khác, lúc hần đứng dậy đi lại, hạ thân to lớn trong quần vẫn cứng rắn đứng thẳng, làm cho hai người không cẩn thận liếc nhìn, vừa kinh vừa sợ lại khát vọng.

Các nàng chưa bao giờ thấy qua đại thiếu gia khỏa thân, bây giờ đã hoàn toàn thân phục ở dưới mị lực nam tính duy nhất của đại thiếu gia, thật hận người mà một đêm này bị đại thiếu gia sử dụng chơi đùa không nghĩ không phải là mình, vậy thì thật là có chết cũng cam nguyện.

Nguyên Tu Chi đối với Vân Thanh La dục vọng quá mức mãnh liệt, còn chưa đạt được hoàn toàn thỏa mãn, nhưng thân thể Vân Thanh La chịu không nổi, khi vào một lần cao trào cuối cùng đã hôn mê.

Hắn đau lòng nhìn kiều thê đành phải tạm thời kết thúc công việc, hướng chi ngoài cửa sổ đã mơ hồ sắp sáng, cũng không cho phép hắn tiếp tục buông thả dục vọng thêm nữa.

Trước kia bản thân một mình, cảm thấy đêm chịu đựng buồn tẻ khó khăn, hôm nay lại chỉ hận đêm xuân khổ sao quá ngắn.

“Chuẩn bị nước nóng.” Nguyên Tu Chi nhàn nhạt phân phó nói.

“Vâng.”

Sai bảo vú già thô kệch mang tới thùng gỗ nước nóng, Hòa Noãn, Hòa Hương vốn còn muốn tự mình hầu hạ đại thiếu gia tắm rửa, nhưng không ngờ hắn ôm lấy Vân Thanh La cả người hiện đầy vết hôn xanh tím cùng nhau bước vào trong nước.

“Chuẩn bị xong y phục của chúng ta thì các người đi ra đi.” Sau đó hắn phân phó như vậy.

Đại thiếu gia thế nhưng muốn tự mình hầu hạ hồ ly tinh này tắm rửa?

Hòa Noãn, Hòa Hương vừa ghen tỵ vừa không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể nghe lệnh rời đi.

6. Chương 6

Mặc dù rất mệt mỏi, toàn thân cũng đau nhức không thôi, Vân Thanh La vẫn phải rời giường từ sáng sớm.

Cô dâu sáng sớm ngày đầu tiên phải dâng trà cho cha mẹ chồng, đây là đại biểu bước đầu tiên nàng dâu hoàn toàn hòa hợp vào nhà trượng phu, tuyệt đối không được qua loa.

Chi Nhi cùng Diệp Nhi sáng sớm đã đi qua hầu hạ, thấy bộ dáng lười biếng của tiểu thư, nhìn nhau cười một lúc.

Thoạt nhìn tiểu thư trải qua đêm động phòng hoa chúc quả thật rất là mỹ mãn, mà vết hôn xanh tím phơi bày trên cánh tay và dưới xương quai xanh của tiểu thư, càng thêm xác nhận đêm qua tình cảm tràn đầy mãnh liệt như thế nào.

Hai nha hoàn cảm thấy cao hứng thay tiểu thư nhà mình, tâm tình không khỏi sung sướng, vui vẻ ra mặt.

“Tiểu thư, đêm qua nô tỳ đã hỏi thăm ma ma trong viện mấy vị thiếu gia của Nguyên gia, Nhị thiếu gia không có ở trong phủ, nghe nói đang trấn giữ biên quan. Tam thiếu gia và Tứ thiếu gia ngược lại đều ở đây,

còn có vị tiểu thư của thứ thiếp sinh ra, khuê danh là Nghi Chi, tuổi ở giữa Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia. Một lát cho bọn họ lễ ra mắt, những người khác chúng ta đều có thể dựa theo chuẩn bị xong rồi, chính là vị Tứ thiếu gia kia, chỉ thích các loại túi thơm, nhất là túi thơm Tử La, may nhờ trước kia tiểu thư cũng từng thêu Hoa Tử La, đem qua bọn nô tỳ liền tranh thủ làm ra một cái.” Chi Nhi thoáng cái đã nói xong một tràng lời nói.

Vân Thanh La gật gật đầu, “Được, ta đã biết.” Rồi quay đầu nói với Diệp Nhi: “Không cần chải kiểu tóc phiền toái như vậy, cứ vấn lên bình thường đi. Ta nghe phu quân nói bà bà thích đơn giản, không thích xa hoa.”

Diệp Nhi đáp một tiếng, rồi linh hoạt dùng lượt ngà voi đem mái tóc đen nhánh như thác nước của Vân Thanh La rút ráo chải theo một hướng, khéo léo vấn lên tạo thành búi tóc uốn lượn vị trí nghiêng một bên ở sau ót, rồi dùng cài tóc quần tơ vàng tinh xảo cố định lại.

So sánh trâm cài Phỉ Thúy và trâm cài tơ vàng cắm thạch vài lần, cuối cùng lựa chọn trâm cài Phỉ Thúy, phía trên còn dùng chỉ bạc quần tơ vàng rất nhỏ treo hai khối trâm châu san hô màu đỏ.

Cô dâu mới ngày đầu tiên, hiển nhiên nên lựa chọn màu đỏ tương xứng với vui mừng may mắn.

Tất nhiên, xiêm y trên người cũng là màu đỏ.

Vốn là Chi Nhi chọn chiếc áo váy đỏ nhũ bạc xinh đẹp, lại bị Diệp Nhi bác bỏ.

“Nguyên gia là thế tộc nhà cao cửa rộng, quy củ đứng đầu nghiêm khắc, thân phận gì mặc y phục màu đỏ, tuyệt không thể lộn xộn.” Diệp Nhi nói.

Dựa theo quy củ hiện nay, màu đỏ thẫm là màu chỉ có chánh thê mới xứng được mặc vào, màu hồng đào là màu trắc thất và tiểu thiếp sử dụng, nha hoàn thông phòng thì ngay cả hồng đào loại này cũng không xứng có được, bình thường cũng giống như nha hoàn thông thường, chỉ xứng mặc áo vải xanh của nhóm nô tỳ.

Nếu như Vân Thanh La ngày đầu tiên vào lúc báai kiến cha mẹ chồng mặc xiêm y màu hồng đào hoặc là màu đỏ nhũ bạc, đó mới là tự hạ giá trị mình con người rồi.

Vân Thanh La biết Diệp Nhi nói rất đúng, cứ tùy ý để nàng chọn ình áo váy gấm vóc đỏ thẫm, chỉ là không giống với áo cưới phức tạp ngày hôm qua, yếu tố màu sắc và hoa văn chiếc váy này nhạt rất nhiều, chỉ có vị trí ở cổ áo cùng vạt áo chéo thêu hoa văn hình mây.

Bởi vì khí trời vẫn cứ lạnh lạnh, trước khi ra cửa, Diệp Nhi còn chuẩn bị thêm áo choàng chồn nước khoác lên cho Vân Thanh La.

Màu đen của lông chồn nước làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hồng hào của Vân Thanh La, lại còn tôn lên tư thể của nàng cho dù chỉ mặc áo váy cũng có vẻ yếu điệu lay động, vừa ung dung cao quý, vừa đoan trang xinh đẹp tuyệt trần.

Chi Nhi trêu ghẹo nói: “Tiểu thư rõ ràng đúng thật là người hoàn hảo, nếu nô tỳ là nam nhi, e rằng cũng phải bị mê chết rồi.”

Vân Thanh La liếc xéo nhìn nàng, Chi Nhi lại chỉ một mực giấu tay áo cười trộm.

Bởi vì tắm rửa không ngủ lại được, Nguyên Tu Chi dứt khoát dậy sớm rèn luyện thân thể sau đó trở về phòng ngủ, lại nhìn thấy nét mặt thê tử mới cưới tươi cười như hoa, trong lòng không khỏi nóng lên.

Theo sát hần tiến vào Hòa Noãn chuẩn bị khăn nóng đưa cho hần lau mặt, rồi giúp hần cởi xuống bộ quần áo bó khi rèn luyện cơ thể, thay đổi trang phục chính.

Vân Thanh La thấy hần đi vào, vốn là nghĩ tự mình bước tới hầu hạ, nhưng Hòa Noãn tay chân gọn gàng, gấp gáp giành trước nàng, nàng cũng không thể làm gì khác hơn đành cười cười, khoanh tay đứng nhìn.

Nguyên Tu Chi giống như không có chú ý những thứ này, chỉ là hỏi: “Hòa Hương đâu? Còn không đi chuẩn bị một ít điểm tâm sáng?”

Hòa Noãn trong lòng căng thẳng, không dám nói Hòa Hương chạy tới chỗ phu nhân tố cáo, vội vàng nói: “Nàng đã đi phòng bếp bên kia thức giục, sợ nữ đầu bếp làm thức ăn không hợp khẩu vị thiếu phu nhân, nói muốn tự mình giám sát ạ.”

Chi Nhi âm thầm bĩu môi một cái, giả mù sa mưa.

Vân Thanh La lại cười nói: “Ta ngoại trừ không thích đồ ngọt, những thứ khác không có gì ăn kiêng.”

“Nương tử không thích đồ ngọt? Sao ta nghe nói nữ nhân có gia đình đều thích?” Nguyên Tu Chi hỏi.

“Vậy phu quân đừng xem thiếp thân trở thành nữ nhi có gia đình là được rồi.”

Nguyên Tu Chi đến gần bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Nàng đương nhiên không phải là nữ nhi có gia đình, mà là tiểu phụ nhân của ta.” (tiểu phụ nhân = cô vợ nhỏ)

Vân Thanh La mặt đỏ lên, nhẹ nhàng quay đầu không để ý tới hắn, bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì, hỏi: “Phu quân, thời gian không còn sớm, chúng ta hay là trước đi bái kiến cha mẹ đi!”

Nguyên Tu Chi nhú nhú mày, “Cũng không biết phải ở bên kia nán lại bao lâu, ăn trước ít đồ lót dạ rồi đi.”

“Trở về rồi ăn cũng không muộn, đói chút cũng không chết được.” Vân Thanh La nói.

Nguyên Tu Chi nhìn trời sắc, cũng biết không thể trì hoãn tiếp nữa, đành phải theo nàng rời đi.

Nhưng khi bước ra ngưỡng cửa, hắn quay đầu lại liếc nhìn Hòa Noãn một cái.

Lòng Hòa Noãn run lên, chỉ cảm thấy trong cái liếc mắt của đại thiếu gia rõ ràng đã nhận ra toàn bộ một chút thủ đoạn cùng lòng dạ hẹp hòi của nàng và Hòa Hương.

Nàng chợt do dự, không biết mình cùng Hòa Hương làm vậy rốt cuộc là đúng hay không?

Nếu như chọc giận đại thiếu gia, nàng chỉ sợ muốn ăn không được đi cũng không xong, đến lúc đó ngay cả Trịnh phu nhân e rằng cũng không bảo vệ được các nàng.

Theo Nguyên Tu Chi lúc đi đến trong viện, Vân Thanh La đây là lần đầu tiên mới thấy được cái gì gọi là Đệ Nhất Thế Gia Cảnh Triều.

Gia chủ Vân gia mặc dù đã Từ Quan quy ẩn, đã có chút xuống dốc, nhưng mà bởi vì của cải phong phú, cho nên nhà cửa vẫn cứ phi thường phát huy lớn mạnh.

Vân Thanh La vốn cho là nhà mình cũng đủ to lớn rồi, hiện tại chỉ nhìn thấy cảnh trí dọc đường từ “Đông viện” đến “Trung viện” của Nguyên gia, cũng đã làm cho nàng xem thế là đủ hiểu rồi.

Đường lớn viện chủ yếu đều dùng khối lớn đá lát xanh bằng phẳng trải sát nhau, rộng rãi đến chạy một chiếc xe ngựa cũng không có vấn đề gì, mà đường mòn trong hoa viên là dùng đá cuội (sỏi) mượt mà trơn bóng trải thành, đá cuội lớn nhỏ đều không sai biệt lắm, được khảm chỉnh tề cũng sẽ không trượt chân, người đi ở phía trên lòng bàn chân sẽ cảm thấy rất ít gồ ghề, mà còn sẽ không bị làm đau, hơn nữa nghe nói có thể xoa bóp lòng bàn chân, đối với nhóm nữ nhân ở trong nhà rất ít ra ngoài là chỗ tốt để dưỡng sinh.

Về phần những hành lang gấp khúc liên và thông nhau của các trạch viện, là do ván gỗ tốt nhất trải thành, mỗi ngày được tôi tớ vất vả cần cù duy trì quét dọn lau chùi, coi như chân không đi ở phía trên cũng sẽ không dính chút bụi bặm, làm thật bóng loáng như trong gương.

Vân Thanh La bọn họ một nhóm đi đến chỗ mục tiêu, là Kính Huyền đường phòng khách chính của gia tộc Nguyên thị nằm ở Trung viện.

Kính Huyền đường là nơi gia tộc Nguyên thị gặp gỡ, thương thảo đại sự, cúng tế tổ tiên. Mà nơi Nguyên Bắc Cổ an bài ngày đầu tiên tiếp kiến tân nương tử lại ở tại đại đường chính quy đủ thấy hắn hiểu và ứng hộ đối với người con dâu này.

Không thừa nhận Vân Thanh La chính là bà bà Trịnh thị, nàng gương mặt âm trầm, đối với trượng phu rất là bất mãn.

Theo ý của nàng, cứ ở trong viện tùy tiện gặp mặt Vân Thanh La là được, cần gì còn phải toàn gia đều tới Kính Huyền đường, điều động binh lực như thế?

Lại nói, ở trong mắt Trịnh thị, Vân Thanh La căn bản là không xứng ở Kính Huyền đường “Đăng đường nhập thất”! (bước đầu vào nhà)

Vân Thanh La đi theo Nguyên Tu Chi bước vào chính đường, khóe mắt lóe sáng lướt qua, phát hiện trong phòng đã ngồi đầy người, không khỏi có chút sợ hãi.

Nàng lo lắng vì mình đến muộn.

Nguyên Tu Chi nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, liên tục dẫn đường nàng đi tới trước bàn bát tiên*, theo quy củ, phu thê mới cưới trước phải khấu đầu lạy tạ với tổ tiên, sau đó sẽ cúi lạy kính trà cho cha mẹ.

(*Bàn bát tiên: Bàn vuông to, mỗi phía ngồi được hai người.)

Loại đại gia tộc như bọn họ, đương nhiên không nỡ để nữ tử cùng con dâu trực tiếp quỳ gối lên gạch đá lạnh như băng, thông thường trước khi cúi lạy, sẽ có nha hoàn đặt đệm lót ở trước mặt bọn họ, hoặc ít nhất cũng có thể để tấm chiếu.

Nhưng mà, hai Đại Nha hoàn cung kính hầu hạ bên cạnh Trịnh thị, căn bản động cũng không dám động, mặc dù họ đã sớm chuẩn bị xong cái đệm, Trịnh thị lại phân phó từ trước, không cho dùng.

Ngay cả con trai của nàng cũng không cho dùng.

Đối với con lớn nhất kiên trì muốn kết hôn một nữ tử bất trạch, hơn nữa đêm đầu tiên tân hôn đã suốt đêm hoang đường phóng túng, Trịnh thị quả thật hoàn toàn nổi giận.

Nguyên Tu Chi nhanh chóng giương mắt liếc nhìn mẫu thân một cái, thấy nàng bộ mặt lạnh như băng, ánh mắt hàm chứa giận dữ, không khỏi khẽ nhíu nhíu mày.

Hắn biết việc hôn sự này của mình khiến mẫu thân không vui, nhưng trong lòng của hắn, hiểu thuận cha mẹ và làm con rồi của cha mẹ là hoàn toàn khác nhau, hắn có thể hiểu thuận bọn họ, nhưng mà chuyện lớn cả đời của mình tuyệt sẽ không mặc cho bọn họ tùy tiện an bài.

Những chuyện khác, hắn đều có thể nhượng bộ, duy chỉ có chuyện liên quan đến cả đời của hắn cùng nữ tử này, hắn tuyệt không nhượng nửa bước.

Ánh mắt của hắn âm trầm nặng nề, ở trong lòng bàn tay Vân Thanh La nhẹ nhàng ấn một cái, sau đó dẫn đầu quỳ gối trên mặt gạch đá lạnh như băng.

Vân Thanh La rất nhanh hiểu được tình cảnh của mình, phản ứng cũng rất nhanh chóng, khi hai đầu gối Nguyên Tu Chi hơi cong cũng đã theo hắn quỳ xuống.

Cho dù ngăn cách lớp quần áo, gạch đá lạnh thấu xương vẫn làm Vân Thanh La rung mình một cái, nhưng nàng lập tức ngăn lại sự run rẩy của chính mình, cùng Nguyên Tu Chi cung kính dập đầu ba lần với tổ tiên.

Dập đầu xong đứng lên, hai người đầu tiên là chuyển đến trước mặt Nguyên Bắc Cổ, lại quỳ xuống đất dập đầu ba cái, sau đó duy trì tư thế quỳ gối, từ trong cái khay của nha hoàn bên cạnh Vân Thanh La lấy ra nước trà, kính trà cho cha chồng.

Nguyên Bắc Cổ nhận lấy ly trà, hơi hơi vuốt cầm uống vào một hớp nhỏ. “Sau này sẽ là người một nhà, hy vọng các người hiểu kính cha mẹ, phu thê ân ái, yêu thương thủ túc, gia hòa vạn sự hưng.” (gia đình hòa thuận mọi việc đều có thể hoặc đều suông sẽ)

Nguyên Tu Chi và Vân Thanh La cùng nhau trả lời: “Dạ.”

Sau đó lại chuyển tới trước mặt Trịnh thị, hai người cũng giống trước dập đầu ba cái, vẫn là Vân Thanh La kính trà.

Nhưng lần này Trịnh thị không có đưa tay nhận ly trà, chỉ có mắt lạnh đánh giá Vân Thanh La, thấy mặt nàng như Phù Dung, ánh mắt tựa như nước mùa thu, đôi môi thậm chí còn có chút hơi sưng đỏ, rõ ràng cho thấy dấu vết lưu lại của sự hoang đường phóng túng, trong mắt Trịnh thị phát hỏa, lạnh lùng hừ một tiếng.

Hai tay Vân Thanh La nâng lấy ly trà, đôi tay lúc này đã hơi có chút phát run.

Thanh âm Nguyên Tu Chi nặng nề kêu một tiếng: “Nương!”

Thanh âm rất trầm, lời nói cũng đơn giản, ý cảnh cáo trong ánh mắt lại cực kỳ rõ ràng.

Trịnh thị lại càng thêm tức giận.

Nàng nỗ lực áp chế tâm tình nóng nảy của mình, lạnh giọng hỏi: “Vân thị, người có biết cái gì gọi là Tam Tông Tứ Đức?”

“Tam Tông là: Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Tứ Đức: Phụ Đức, Phụ Ngôn, Phụ Dung, Phụ Công.” Vân Thanh La trả lời. (câu này mình nghĩ ai ai cũng hiểu rồi nhưng mình vẫn ghi chú ra nhá)

(*Tam tông: Chưa gả nghe cha, lấy chồng nghe chồng, chồng chết nghe con, tứ đức: phẩm hạnh, lời nói, tướng mạo, sự nghiệp của người đàn bà.)

“Vậy người có biết vì sao Phụ Đức đứng hàng đầu trong Tứ Đức?”

“Phẩm hạnh đoan chánh là điều căn bản xây dựng con người, cho nên quan trọng nhất.”

“Cái gì gọi là Phẩm Hạnh đoan chánh?”

Vân Thanh La sững sốt một chút, lập tức hiểu được mẹ chồng cố ý muốn làm khó nàng, nhưng lại không thể không trả lời: “Trình thuận.”

“Vậy người có biết cái gì gọi là ‘Trình’?” Trịnh thị cười lạnh một tiếng.

Sắc mặt Vân Thanh La có chút tái nhợt, nàng cắn cắn môi, lên tiếng: “Giữ vững phẩm hạnh, giữ mình trong sạch, đối với trượng phu trung thành một lòng.”

“Vậy câu dẫn trượng phu hoang dâm suốt đêm, tổn hại thân thể khỏe mạnh của trượng phu, thì như thế nào?”

Vân Thanh La cúi đầu, hai cánh tay vẫn giơ lên cao càng phát ra đau nhức, đã sắp không chịu nổi.

“Nguyên gia ta là danh môn vọng tộc, chánh thê trong gia đình càng phải giữ mình đoan chánh, tự kiểm chế phụ thuộc lễ nghi, nếu cố tình muốn học những thứ lăng phụ (đàn bà sống phóng túng buông thả) nhà nhỏ cửa nhỏ (ý nói bần tiện) không biết liêm sỉ, khiến cho cha con nhà mình hư hỏng, hầu hạ gia quy là nhẹ, hư khí (chồng đuổi vợ về nhà cha mẹ ruột thời xưa) đuổi ra khỏi cửa cũng có thể, người nhớ kỹ chưa?”

“Dạ, con dâu nhớ kỹ trong lòng, xin tuân theo mẹ chồng dạy bảo.”

Mắt thấy Trịnh thị vẫn chưa chịu đưa tay tiếp nhận ly trà, không chỉ có Nguyên Tu Chi thay đổi sắc mặt, Nguyên Bắc Cổ cũng ho khan mấy tiếng.

Nguyên Tu Chi thấy mẫu thân ngay cả phụ thân nhắc nhở cũng vứt bỏ không nghe, không khỏi tức giận, mẫu thân khi nào trở nên quá trớn như thế, không để ý thể diện như vậy?

Coi như là đối với Vân Thanh La trong bụng không thích, dầu gì đây là lúc gặp mặt mọi người, không thể để cho người khác chế giễu chứ?

Nguyên Tu Chi vươn tay nhận lấy ly trà trong tay Vân Thanh La, quỳ gối hai bước, lại gần Trịnh thị.

“Nương, xin uống trà của nhi tử và con dâu dâng lên.”

Trịnh thị vốn còn muốn làm khó Vân Thanh La thêm một lát, kết quả lại bất ngờ gặp ánh mắt cảnh cáo của trượng phu cùng con trai lớn hai người đồng thời nhìn sang, trong bụng mặc dù không vui, nhưng cũng không thể không nhận lấy ly trà đã lạnh dần, thưởng thức dính môi một chút rồi ném cho nha hoàn bên cạnh.

Nhìn nàng nhận cái ly, mọi người khắp phòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên Tu Chi nắm tay Vân Thanh La, đi tới trước một dãy ghế dựa bên trái, vài thiếu niên ở chỗ đó đều đứng lên, mỉm cười làm lễ ra mắt với Vân Thanh La.

Những người này chính là đệ đệ Nguyên Tu Chi, Nhị đệ bởi vì đang đóng ở biên cương mà vắng mặt. Tam đệ, Tứ đệ đang ngồi là ruột thịt, cùng với Ngũ đệ và Lục đệ là thiếp sinh ra.

Mọi người đều vẫn là niên thiếu khí thế mạnh mẽ, nhìn thấy Vân Thanh La đẹp như thiên tiên, không kiềm được đều trợn to hai mắt tỉ mỉ nhìn trộm, có vẻ ngưỡng ngưỡng xấu hổ, hai người nhỏ nhất lại còn đỏ mặt, mấy thiếu niên cũng vậy ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, nháy mắt ra hiệu với đại ca giấu cợt không dứt.

Nguyên Tu Chi đánh ở trên đầu Tiểu Ngũ, Tiểu Lục mỗi người một cái, bọn họ mới ngoan một chút.

Vân Thanh La bảo Diệp Nhi và Chi Nhi lấy để giày vải tự mình làm đưa tặng, chỉ riêng Tiểu Tứ ngoài giày vải ra còn tặng thêm vào một cái túi thơm Tử La, nhìn đường chỉ hoa văn thật tinh xảo, Tiểu Tứ rất là vui vẻ, liên tục nói chị dâu thông minh khéo tay.

Cô dâu mới tặng giày vải cho người trong nhà trưởng phu, là truyền thống đương thời, những thứ giày vải này phải do cô dâu mới tự mình làm thành, là kiểm tra về khoản giáo dục “Phụ công” của cô dâu mới. Giày bởi vì tầm thường, lại là vật phẩm hằng ngày phải mang dùng, cho dù là gia đình bản hàn cũng phải mang, cho nên cái quý củ này mới lưu truyền tới nay.

Vậy mới có người dẫn đầu chủ trương, nói ra cho oai: “Hành trình ngàn dặm, bắt đầu từ dưới chân.” (đây là câu gốc: Thiên lý chi hành, thủy vu túc hạ)

Nhìn thấy trong nhà toàn là nam nhân, Nguyên Tu Chi quay đầu nhìn hướng bên phải Vân Thanh La gặp phải một hàng nữ nhân họ hàng thân thuộc, dựa theo lần lượt vào cửa, theo thứ tự là Tôn di nương, Chu di nương và Mạnh di nương.

Tôn di nương cùng Chu di nương rõ ràng cho thấy trước kia là nha hoàn thông phòng của Nguyên Bắc Cố được đề bạt đi lên, số tuổi xem ra còn lớn hơn so với Trịnh thị, tóc ở thái dương thậm chí đã có chút hoa râm. Tôn di nương hơi gầy, Chu di nương thì có chút đầy đặn, hai người dung mạo đều rất đoan trang xinh đẹp, lúc còn trẻ tuổi chắc hẳn cũng rất là xinh đẹp.

Mà Mạnh di nương thì tương đối trẻ tuổi, nhiều lắm là vừa qua khỏi ba mươi, Liễu Diệp Mi mắt hạnh, chưa nói đã cười.

Tôn di nương trước kia sinh con trai bị chết non rồi sau này sinh ra Tiểu Ngũ. Tiểu Lục là Mạnh di nương sinh.

Trừ ba vị di nương, Nguyên gia còn có một vị tiểu thư Nguyên Nghi Chi của thiếp sinh ra, là Chu di nương sinh, năm nay đã mười sáu tuổi nhưng không biết vì sao? Vẫn chưa có đính hôn.

Đối với đại gia chủ như Nguyên Bắc Cố mà nói, số lượng thê thiếp của hắn coi như là rất ít rồi, nam nữ cũng không tính nhiều, nhưng tư chất thoát nhìn đều rất tốt, nhóm nhi tử từng người đều anh tuấn bất phàm, nữ nhi duy nhất lại đẹp dễ động lòng người, chim sa cá lặn.

Mấy vị di nương mặc dù coi như là trưởng bối, nhưng về địa vị các nàng lại có lẽ kém người một bậc, đại thiếu gia cùng Đại thiếu phu nhân là chủ tử của các nàng, cho nên ngược lại các nàng phải làm lễ ra mắt với Vân Thanh La.

Mọi người rồi rít tán thưởng Vân Thanh La tài giỏi khéo tay, thêu thùa so với những người buôn bán chuyên môn cắt may còn muốn tốt hơn.

Ngoại trừ lúc này bị Trịnh thị dạy dỗ một chút, nghi thức gặp mặt Vân Thanh La cô dâu mới này xem như tương đối thành công, đại đa số mọi người đều đối với nàng biểu đạt ý tốt.

Tiệc nuôi duy nhất là tổ mẫu Hà thị của Nguyên Tu Chi chối từ nói thân thể khó chịu, không có ra mặt gặp vị cháu dâu mới vào cửa này.

Vị tổ mẫu Hà thị này chính là bà cô (cô ruột của ba HHN) của Hà Hướng Nam chồng trước Vân Thanh La, nếu thật sự diện kiến tổ mẫu Hà thị, bản thân Vân Thanh La chỉ sợ cũng phải lúng túng, tổ mẫu tỏ ra tính tình trẻ con tránh không gặp mặt, ngược lại làm cho Vân Thanh La âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến trở lại Đông viện, mặt trời đã lên cao.

Lúc này Vân Thanh La mới phát hiện bọn họ hiện đang ở chủ viện, lại có tên gọi là “Ẩn thanh cư”, nàng nhìn ba chữ kia, khuôn mặt nhỏ không khỏi đỏ lên, rất nhanh trốn mắt nhìn Nguyên Tu Chi một cái.

Nguyên Tu Chi cười ha ha, “Đây là sau khi chúng ta đính hôn ta mới sửa, và cũng chính là nguyện vọng của ta từ trước tới nay.”

Ẩn thanh cư là nhà lớn nhất đông viện, vốn là nơi ở của đại thiếu gia Nguyên Tu Chi, hiện tại lại trở thành chỗ ở chung của phu thê hắn và Vân Thanh La.

Ở thời điểm này, nam tử của nhà quý tộc giàu sang quyền thế, cho dù sau khi thành thân, cũng đều có được viện riêng của mình, bên trong chỗ ở viện riêng này của hắn có phòng ngủ, phòng sách, phòng sinh hoạt chung cùng với mấy loại phòng tiếp khách, khi hắn không muốn tìm thê thiếp thị tẩm, sẽ ngủ một mình ở trong viện riêng.

Chánh thê sẽ tự mình có được một cái viện riêng, nếu như gia đình giàu có, thì trắc thất cũng có thể có được một viện của riêng mình, những người thiếp bình thường phải ở cùng chung một viện, hoặc là ở trong nhà kẻ của viện chánh thê hoặc là trắc thất.

Theo quy củ, Vân Thanh La gả vào Nguyên gia, nên ở trong Đông viện lập ra một viện riêng biệt cho nàng, chứ không phải ở trong của viện Nguyên Tu Chi.

Nhưng Nguyên Tu Chi cự tuyệt yêu cầu của quân gia, dứt khoát đem chỗ ở của mình và chỗ ở Vân Thanh La hợp hai thành một.

Vân Thanh La sau khi biết được nguyên nhân trong này, trong lòng ngoại trừ hạnh phúc, còn có chút cảm xúc nói không nên lời.

Có lẽ, Nguyên Tu Chi đúng thật là tốt với nàng?

Có lẽ, Nguyên Tu Chi không phải cái loại có mới nới cũ, cái loại phong lưu trái ôm phải ấp?

Ẩn thanh cư chánh đường được đặt tên là “Lan Tuyết đường”, hai bên trái phải đều trồng cây quế, phía sau toàn bộ trồng cây mai, tạo thành một vùng rừng mai.

Hai phu thê ngồi xuống ở phòng khách Lan Tuyết đường, Chi Nhi tự mình dâng lên trà thơm nóng hổi, cười trên ghẹo nói: “Đại thiếu phu nhân mới vừa rồi chỉ lo kính trà cho người khác, hiện tại bản thân cần phải uống hai hợp trà rồi.”

Chi Nhi và Diệp Nhi các nàng đã được tiểu thư căn dặn, nếu đã đi theo Vân Thanh La gả vào Nguyên gia, hai người các nàng cho dù là trước nô tỳ của Nguyên gia, phải giống như những người khác đều gọi Vân Thanh La là Đại thiếu phu nhân, chỉ có lúc riêng tư mới có thể gọi tiểu thư.

“Nán lại lâu như vậy, đúng là thật đói bụng. Tùy tiện ăn một chút gì trước, cũng không cần quá no, dù sao một lát lại đến thời gian cơm trưa rồi.” Nguyên Tu Chi phân phó Hòa Noãn.

Hòa Noãn đáp một tiếng, đi ra ngoài phân phó nô tỳ bên dưới mang thức ăn lên.

Lúc này Hòa Hương vẫn chưa về, nàng không khỏi vừa lo lắng vừa hoảng sợ.

7. Chương 7

Khi Hòa Hương từ chỗ Trịnh phu nhân trở về, vẻ mặt đặc ý.

Trịnh thị đã nhận lời nàng, chỉ cần nàng trung thành làm việc cho Trịnh thị, một năm sau sẽ đề bạt nàng làm thiếp thất của đại thiếu gia.

Nàng vừa bước vào cửa chính Ẩn thanh cư, liền gặp được Hòa Noãn đứng ở dưới bậc thang vẫy tay với nàng.

Nàng dương dương đắc ý đi tới, cho rằng bản thân đã cao hơn Hòa Noãn một bậc, hátt cầm lên, giọng nói lại còn có phần kiêu ngạo mà hỏi: “Chuyện gì? Nhìn người chuyện bé xé to à.”

Hòa Noãn nhú nhú mày, hạ thấp giọng nói: “Đại thiếu gia cùng Đại thiếu phu nhân đang ở đại đường chờ người! Đáng vẻ thoát nhìn rất không vui, người cần thân một chút.”

Tim Hòa Hương đập mạnh, vội vàng bắt lấy cánh tay Hòa Noãn hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Còn có thể xảy ra chuyện gì? Sáng sớm không nhìn thấy người ở bên cạnh hầu hạ, người lại là phụ trách ăn uống, điểm tâm sáng thì không có kịp thời đưa lên, đến khi thiếu phu nhân dâng trà trở về người vẫn không có ở đây, đại thiếu gia dường như tức giận.” Hòa Noãn có chút vui sướng khi người gặp họa nhưng cũng có chút lo lắng, dùng một loại ánh mắt rất mâu thuẫn nhìn Hòa Hương.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đại thiếu gia đứng đầu quy củ, ta. Người phải giúp ta, muốn ta đi tố cáo đều là người.” Hòa Hương gấp đến độ dậm chân.

Hòa Noãn vừa kéo lấy nàng gấp rút đi về hướng Lan Tuyết đường, vừa nói: “Có thể giúp ta đây nhất định giúp, người vẫn là nhanh lên một chút đi gặp đại thiếu gia đi!”

Lúc này, Nguyên Tu Chi cùng Vân Thanh La đã dùng xong điểm tâm, đang ngồi uống trà.

Thấy Hòa Noãn, Hòa Hương đi tới, sắc mặt Nguyên Tu Chi trầm xuống, ánh mắt đảo qua Vân Thanh La một cái, nhưng không có lên tiếng.

Vân Thanh La thấy Nguyên Tu Chi không mở miệng, không thể làm gì khác hơn là mình ra mặt làm người ác.

Nàng để xuống ly trà bằng sứ xanh trong tay, nhàn nhạt hỏi: “Hòa Hương, sáng sớm người đi đâu?”

Hòa Hương mặc dù lòng tràn đầy không muốn hầu hạ vị đại thiếu phu nhân này, nhưng người ta bất kể nói thế nào cũng là chủ tử nghiêm chỉnh, đành phải làm bộ ra vẻ như cung kính trả lời: “Bẩm Đại thiếu phu nhân, nô tỳ đi gặp phu nhân.”

“Có chuyện gì sao?”

“Dạ. Là phu nhân triệu kiến nô tỳ, nô tỳ mới bỏ lễ hầu hạ đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân dùng điểm tâm sáng, xin đại thiếu phu nhân thứ tội.”

“Hòa Hương, trước đây thời điểm người bán mình làm nô tỳ, quản gia hẳn là dạy qua các người, làm nô tỳ một điều quy củ quan trọng nhất là cái gì?”

“Là Là trung thành.”

“Như vậy, người bây giờ là người của đại thiếu gia, phải có trung thành với đại thiếu gia? Vậy sao chuyện riêng tư tối hôm qua của đại thiếu gia, hôm nay đã bị toàn bộ người ngoài biết?”

Hòa Hương cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, nàng biết chuyện mình mật báo với Trịnh phu nhân đã bị đại thiếu gia cùng đại thiếu phu nhân biết, nhất thời vừa sợ hãi vừa cảm thấy nhục nhã hổ thẹn.

“Theo lý thuyết, ta vừa gả vào Nguyên gia, không nên mới bắt đầu đã nhúng tay vào chuyện trong nhà, nhưng mà nô tỳ bán đứng chủ tử, bất kể ở nhà ai cũng không thể dễ dàng tha thứ. Hòa Hương, người từ đâu tới đây thì về lại nơi đó đi! Đại thiếu gia nơi này không cần người.”

Hòa Hương sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Nàng không thể tin được, đại thiếu phu nhân nhìn như nhu nhược có thể bắt nạt, vậy mà ngày đầu tiên đã dám đuổi nàng đi? !

Hòa Noãn cũng kinh hãi, nàng vốn là muốn biện hộ cho Hòa Hương, nhưng khóe mắt lướt nhanh đến bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của đại thiếu gia, nàng không thể không cúi đầu càng thấp hơn, cắn chặt môi, không dám mở miệng nói một chữ.

Hòa Hương nhìn nhìn Hòa Noãn, biết nàng sẽ không vì mình cầu tình, mà đại thiếu phu nhân vẫn là quyết tâm đuổi nàng đi.

Hòa Hương vừa bi thương vừa tuyệt vọng, trong lòng thầm mắng mình ngu ngốc, ngấm lại xem, Vân Thanh La có thể lấy thân thể bất trịch nhanh chóng gả vào Nguyên gia quyền thế như vậy, không có một chút thủ đoạn, thì làm sao có thể đây?

Hòa Hương mặc dù lỗ mãng lại có lòng tham, Đại Nha hoàn giống như nàng vậy, có ai không hy vọng xa vời được leo lên giường nam chủ tử, từ đó thì một bước lên trời?

Nhưng bây giờ tất cả đều không còn hy vọng.

Nàng quỳ trên mặt đất, hướng Nguyên Tu Chi dập đầu lạy ba cái, sau đó đứng lên, lặng lẽ xoay người rời đi.

Sau khi đuổi Hòa Hương rời khỏi đây, Vân Thanh La có chút không đành lòng, quay đầu nhìn về phía Nguyên Tu Chi cầu cứu.

Nguyên Tu Chi biết nàng tâm địa nhân từ, hẳn liền sửa đổi lý do nói với Hòa Noãn: “Về sau đại thiếu phu nhân là chủ tử Đông viện, chủ quản tất cả mọi chuyện Đông viện, một lát người đem sổ sách trong nhà và chìa khóa kho hàng đều giao lại cho Đại thiếu phu nhân.”

“Vâng.” Hòa Noãn dè dặt cẩn thận đáp lại.

“Đi nhà trước Đông viện gọi quản gia tới, bảo bọn họ ra mắt Đại thiếu phu nhân.”

“Vâng.”

Đợi Hòa Noãn đi ra ngoài, Vân Thanh La rút cuộc thở nhẹ ra một hơi, không nhịn được nhỏ giọng oán trách: “Thiếp cũng không thích chuyện riêng tư của mình bị người khác nghe lén, nhưng mà cứ như vậy đuổi Hòa Hương đi, đoạt lại quyền lợi của Hòa Noãn, tốt sao? Họ đều là người được mẹ chồng an bài tới, lần này người nhất định lại càng thêm tức giận thiếp. Còn nữa, cho dù muốn thanh lý người việc trong nhà, cũng không cần nóng lòng nhất thời a! Mới thành thân ngày thứ nhất mà thôi, nếu là truyền tới tai người khác, bọn họ nhất định sẽ cho thiếp là một phụ nhân tâm cơ thâm trầm gì đó.”

Vân Thanh La cơ bản đối với mọi người, từ trước đến giờ là “Tiên Lễ Hậu Bình”*, nếu đối phương không chịu phục, nàng mới có thể đứng lên bảo hộ tôn nghiêm cùng quyền lợi của chính mình.

(*TIÊN LỄ HẬU BÌNH: Lễ trước bình sau; ngoại giao trước, quân sự sau; trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực.)

Nguyên Tu Chi cười một tiếng, vươn một ngón tay lắc lắc.

“Nàng không có hiểu được tính khí mẫu thân, mặc dù đối với nàng không tôn trọng, nhưng mẫu thân chính là kiểu người ức hiếp người hiền sợ người ác, thân phận địa vị cao hơn mẫu thân, mẫu thân tự nhiên xem trọng nhìn nàng một cái, bằng không sẽ giẫm nàng ở dưới chân. Nàng càng đối với mẫu thân khách khí, mẫu thân lại càng từng bước từng bước mà ép sát, nếu như nàng bước đầu tiên đã nhẫn nhịn, vậy thì sau này phải luôn có chừng mực nhẫn nhịn.”

“Nhưng mẫu thân là trưởng bối, làm tiểu bối đương nhiên phải hiếu thuận nhẫn nhịn, chúng ta nên cố gắng cải thiện quan hệ, mà không phải đối chọi gay gắt như vậy chứ? Dù sao, thiếp cho rằng tân hôn ngày đầu tiên đã làm như vậy, không quá thỏa đáng.”

Nguyên Tu Chi lắc lắc đầu, “Ta được mẫu thân một tay nuôi lớn, chẳng lẽ còn không hiểu bà? Hiếu thuận là đạo lý hiển nhiên, nhưng ngày thường làm sao chung đụng cũng phải suy xét cẩn thận. Ta vốn định đuổi Hòa Hương, Hòa Noãn tất cả trở về, giữ lại người nào cũng là phiền toái.”

Vân Thanh La vội vàng nói: “Không được, đuổi hết trở về chính là hoàn toàn không ẹ chồng mặt mũi. Hơn nữa, coi như cũng đuổi Hòa Noãn trở về, trong viện này dù sao tất cả không thể đều là mấy nha hoàn hồi môn của ta tới, bà bà khẳng định còn có thể phái người mới tới đây, chẳng thà cứ dùng người cũ chẳng cũng dùng quen rồi.”

“Đều tùy nàng.” Nguyên Tu Chi cũng hiểu được nàng nói rất có đạo lý.

Hắn chợt nhớ tới cái gì, lại hỏi: “Lúc nàng còn nhỏ tuổi chỉ huy mọi người tránh né nước lũ, thật sự là rất có phong độ của một đại tướng, về sau cũng phải như thế mới được, ngàn vạn lần đừng học theo những phụ nhân vô tri. Phải biết, có lúc đối với kẻ địch nhân từ, chính là tổn thương đối với mình.”

“Có nghiêm trọng như chàng nói thế không? Kẻ địch? Người một nhà sống chung, muốn xem như là kẻ địch, vậy làm thế nào tiếp tục chung sống?” Nàng không nhìn được bật cười.

Nguyên Tu Chi hỏi ngược lại: “Như vậy ở trong mắt mẫu thân nàng, người kia Giang thị di nương có tính kẻ địch hay không? Nếu như không có Giang thị, nàng cho rằng mẫu thân nàng có thể bị buồn bực sầu não mà chết sớm sao?”

Ngực Vân Thanh La cứng lại.

“Trước khi cưới, nàng từng có ba điều quy ước, ta đương nhiên sẽ tuân thủ. Nhưng mà, đây cũng không bao gồm ý tứ người khác không nghĩ, cũng không bao gồm người ta có thể buông tay bỏ qua. Phải biết, hôn nhân hạnh phúc nên do phu thê hai người cùng chung duy trì. Nếu như nàng chính là thụ động chịu đựng, ta sẽ rất thất vọng. Vân Thanh La trong cảm nhận của ta, đó là một nữ tử tích cực đối mặt với khó khăn, không phải người mềm yếu tiêu cực chấp nhận chịu đựng.”

Vân Thanh La nghiêm túc suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

“Thiếp đã biết rồi.”

Hòa Noãn gọi tới quản gia cùng các đại chấp sự của Đông viên trước đây.

Quản gia là vị nam tử mập mạp hơn bốn mươi tuổi, để chòm râu dê, hai mắt luôn cười tí lại như Phật Di Lặc.

Các đại chấp sự thì tương đối trẻ tuổi, tuổi tác bình quân vào khoảng ba mươi tuổi, đều là gia nô sau khi Nguyên Tu Chi tách ra cầm quyền mới đề bạt đi lên.

Nguyên Tu Chi nhìn mọi người nói: “Trước đây công việc lớn nhỏ cùng tất cả sổ sách nhà trước đều thuộc về quản gia, nhà sau là do Hòa Noãn tạm quản. Hiện tại ta đã thành thân, như vậy mọi chuyện trong nhà dĩ nhiên là do nữ chủ nhân quản lý rồi. Về sau nhà trước vẫn như cũ giao cho quản gia phụ trách, nhà sau thì thay đổi người, do Tần công tử Tần Lương đi phụ trách.”

Cùng với lời của hắn nói, một người trẻ tuổi áo xanh chủ động đứng ở trước mặt, người trẻ tuổi đại khái chỉ có mười tám mười chín tuổi, môi hồng răng trắng, thậm chí có chút nường khí (có khí chất đàn bà con gái... dễ hiểu hơn là pê dê á), nhưng mà ánh mắt trong suốt, phong độ sáng láng.

Mất lợi hại hơn chút đã nhìn ra đây là vị công công, hơn nữa còn được hoàng đế phái tới, nếu không nhà nào dám tự mình phân công một thái giám làm tổng quản trong nhà?

Như vậy có thể thấy rõ. Hoàng đế đối với Nguyên Tu Chi coi trọng cùng sủng ái.

Dĩ nhiên, cũng không loại trừ khả năng phái vị công công này tới giám thị Nguyên Tu Chi.

Ngay cả Vân Thanh La cũng không nhìn được nhìn vị Tần công tử thêm mấy lần, một người trẻ tuổi tuấn tú cao lớn như vậy, bản thân lại bị cung hình (bị thiến), thật là đáng tiếc.

Nguyên Tu Chi cuối cùng tổng kết lại mà nói: “Mọi chuyện nhà trước nhà sau, đều do từng người tổng quản phụ trách, tiền bạc thu chi dưới một trăm lượng bạc do tổng quản phụ trách, một trăm lượng trở lên, phải đi qua Đại thiếu phu nhân phê chuẩn. Bổ nhiệm hay thay đổi nhân sự, cũng phải qua Đại thiếu phu nhân phê chuẩn. Trước sau trong nhà mỗi chủ quản thiết lập một cái sổ sách, cứ năm ngày phải báo cáo với Đại thiếu phu nhân một lần, cuối tháng tổng kết lần nữa. Giữa năm và cuối năm tất cả đối chiếu sổ sách một lần, có công lao sẽ được ban thưởng, có lỗi lầm thì bị phạt nặng.”

Mọi người cùng nhau khom người lên tiếng: “Dạ.”

Nguyên Tu Chi lại tự mình nói với Vương tổng quản nhà trước và Tần công tử nhà sau: “Chút nữa các người đem danh sách ghi tên tất cả mọi người bên trong viện, bao gồm quan hệ thân thuộc của bọn họ cũng viết lên, sau đó giao cho Đại thiếu phu nhân bảo quản.”

Lúc này tất cả mọi người đã hiểu, Đại thiếu phu nhân mới tới rất được lòng đại thiếu gia, bởi vì đại thiếu gia đã đem toàn bộ quyền hành quản gia tài chính nhân sự trong nhà giao hết cho nàng.

Bị trục xuất khỏi Đông viện, Hòa Hương trở lại bên cạnh Trịnh thị, đem quá trình mình bị đuổi căn kẽ thêm dầu thêm mỡ kể lại một lần.

Trịnh thị càng nghe càng giận, ném ly trà bằng sứ tinh tế trong tay.

Trịnh thị Trịnh Phi Quỳnh ở bên cạnh vội vàng tiến lên an ủi nàng, vỗ nhẹ phía sau lưng cho nàng, lời nói từ tốn nhỏ nhẹ khuyên: “Cô cô nhanh bớt giận chút, vì loại nữ nhân này tự mình chọc tức thân thể của mình, cũng không đáng giá.”

Trịnh thị “Ừ” một tiếng, lại ngồi trở về trên ghế rộng, khoác tay Trịnh Phi Quỳnh kéo nàng cùng nhau ngồi xuống.

Nàng liên tục quan sát khuôn mặt đoan chính của cháu gái, đôi mày tinh tế thanh tú, mắt phượng xinh đẹp, môi anh đào đỏ tươi hơi mỏng, tác phong nhìn thế nào cũng đoan trang, hơn nữa tính tình lại dịu dàng hoà thuận, so với đứa mê hoặc cảm dỗ không biết mạnh bao nhiêu lần, tại sao nhi tử cứ không thích Phi Quỳnh đây?

Trong lòng Trịnh thị có một cái gai làm sao cũng không nhổ ra được, đã từng có một hồ ly tinh yêu mị thừa dịp lúc nàng mang thai câu dẫn trượng phu của nàng, khiến cho nàng từ đó về sau đối với loại nữ nhân thuộc phẩm chất lăng ló này không có chút hảo cảm.

Đúng thật là như Nguyên Tu Chi rất hiểu rõ mẫu thân, Trịnh thị mặc dù không thích Vân Thanh La, nhưng đối với chuyện nàng đuổi Hòa Hương trở về không có phản ứng gì lớn, đập một ly trà coi như xong, cũng không có tiếp tục hồ đồ thêm nữa.

Sau khi sự việc xảy ra ngay cả Vân Thanh La cũng cảm thấy ngạc nhiên, đối với phu quân hiểu biết rõ về mỗi người không thể không khâm phục.

Thật ra ở trong mắt Trịnh thị, đem chuyện riêng của nhi tử tiết lộ ra ngoài Hòa Hương cũng không phải là người xứng đáng với chức vụ nô tỳ, Vân Thanh La đuổi nàng đi là theo lẽ thường phải làm.

Nếu mà Vân Thanh La không xử lý như vậy, ngược lại Trịnh thị còn phải xem thường nàng rồi.

Nhưng Vân Thanh La đuổi đi Hòa Hương, mà lưu lại Hòa Noãn, cũng coi như giữ lại cho Trịnh thị một chút thể diện, cho nên Trịnh thị mới không có công khai trở mặt với nàng.

Từ xưa tới nay mẹ chồng nàng dâu chung đụng khó khăn, Trịnh thị và Vân Thanh La đều là người thông minh lý trí cộng thêm thân phận tôn quý, cho nên vẫn duy trì mặt ngoài khách khí, sẽ không vạch mặt chửi bới âm lên.

Trịnh thị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Trịnh Phi Quỳnh gần đây nhanh chóng tiêu tụy, đau lòng nói: “Quỳnh nhi, là cô cô dễ lỡ mất người, nếu như không phải ban đầu ta.”

Trịnh Phi Quỳnh nhanh chóng ngắt lời tự trách mình của Trịnh thị, cười nói: “Cô cô nói đi đâu rồi? Quỳnh nhi thuở nhỏ được cô cô thương yêu, Quỳnh nhi vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Hơn nữa. Thích biểu ca là chuyện của riêng ta, cũng không phải là cô cô ép buộc.”

Trịnh thị càng đau lòng, không nhìn được sờ sờ gương mặt của nàng.

“Con lớn không nghe mẹ, ta không quản được bọn họ, lại làm trễ nãi người.”

“Cô cô, phụ thân muốn an bài Quỳnh nhi vào cung, nhưng mà ta không muốn đi vào chỗ ăn thịt người đó.” Trịnh Phi Quỳnh chột nói.

“Vậy. Nên làm cái gì mới phải?”

Trịnh thị cũng rầu rĩ.

Nàng đối với hoàng cung cũng không có ấn tượng tốt, muối muối của mình đã trải qua bao nhiêu tai nạn, trên tay lại dính đầy bao nhiêu máu tươi mới chịu đựng tới vị trí Thái hậu hôm nay, cho nên nàng cũng không muốn để cho cháu gái mình thương yêu nhất lại tiến vào nơi đó.

“Vậy không bằng người gả cho nhị biểu ca Tề Chi của người? Hấn và người số tuổi không sai biệt lắm, cũng chưa đón dâu.”

Trịnh Phi Quỳnh suy nghĩ lại nhị biểu ca đóng ở biên quan, bộ dạng một thân áo trắng ánh mắt lạnh lạnh, lắc lắc đầu.

“Con chỉ xem biểu ca Tề Chi như ca ca, lòng con chỉ ngưỡng mộ duy nhất một người là biểu ca Tu Chi.”

Trịnh thị lại thở dài, vậy phải làm sao mới tốt đây?

Trịnh Phi Quỳnh cúi đầu, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Con và mẫu thân đã thương lượng qua, Quỳnh nhi nguyện ý lấy thân phận bình thê (hai vợ ngang hàng nhau) gả cho Đại Biểu Ca, cũng không biết biểu ca có nhìn hay không nhìn đến Quỳnh nhi?”

Trịnh thị vỗ tay một cái đứng lên.

“Được! Cứ làm như thế!”

Ánh sáng nhạt xuyên thấu qua cửa sổ giấy, tia nắng soi rọi rơi đầy ở trong phòng.

Ngoài phòng ở trên cây, chim non sáng sớm đã bắt đầu vui vẻ ca hát.

Mà trong phòng trên chiếc giường lớn kia, chính là cảnh tình vô cùng ướt át.

Có lẽ nguyên nhân bởi vì chậu than suốt đêm không tắt, có lẽ bởi vì nguyên nhân chăn gấm lông nhung quá dày đặc biệt giữ ấm, hai chủ nhân không nhịn được đem chăn xốc lên một góc, dưới chăn mềm lộ ra cảnh xuân vô hạn: Một đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm cổ nhau mà ngủ.

Thân thể nam tử thon dài hơi gầy cứng cáp, vai rộng hẹp eo, cho dù là đang ngủ, cũng giống như hùng sư (sư tử hùng mạnh) đang ngủ say, ẩn chứa lực lượng khiến người không thể xem nhẹ, mà giờ phút này hấn giống như canh giữ một bảo vật yêu quý nhất, bảo vệ ôm lấy nữ tử mềm mại vào trong lòng.

Thân thể nữ tử nếu so với nam nhân thì nhỏ hơn rất nhiều, dáng người lại uyển chuyển đường cong pháp phồng, da thịt lại càng sáng bóng như ngọc trắng muốt như tuyết.

Lúc này nàng đang cuộn mình ở trong lồng ngực đầy rộng của nam nhân ngủ say sưa, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, hơi rộ ra chút đỏ ửng.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Nguyên Tu Chi kêu nha hoàn chuẩn bị nước tắm.

Chi Nhi ở bên ngoài đáp một tiếng.

Dựa theo Vân Thanh La an bài, hủy bỏ gian phòng nhỏ bên ngoài phòng ngủ của hai phu thê, đương nhiên về sau cũng không cần an bài nha hoàn gác đêm bên ngoài.

Đại Nha hoàn đều an bài đến phòng phía Tây, Chi Nhi, Diệp Nhi chung một phòng, Hòa Noãn và nha hoàn Hòa Vũ được Trịnh phu nhân vừa phái tới sau này cùng một phòng.

Bốn Đại Nha hoàn, mỗi người trong tay lại có hai tiểu nha hoàn để sai bảo, còn có một sổ vú già thô kệch, quang cảnh người hầu của Lan Tuyết đường cũng không ít.

An bài như vậy xong, tiếp xúc chuyện riêng của phu thê Vân Thanh La nhiều nhất chính là Chi Nhi, Diệp Nhi, đối với ân ái kích tình của hai phu thê, hai người này cũng là có thể từ trên dấu vết nhìn ra được manh mối, mặc dù vì thế thường thường lén lút trêu chọc Vân Thanh La, trên thực tế là vì tiểu thư rất cuộc gặp được phu quân tốt mà cao hứng.

Theo tập tục, nha hoàn của hồi môn thật ra chính là an bài thông phòng cho cô gia, vào thời điểm nữ chủ tử thân thể không khỏe thì thay thế nữ chủ tử hầu hạ cô gia.

Dĩ nhiên, có được thu phòng hay không, còn phải xem yêu thích và phẩm hạnh của nam chủ nhân.

Chi Nhi, Diệp Nhi biết tính tình tiểu thư nhà mình mặc dù tốt, nhưng vô cùng bài xích điều luật thê thiếp hầu hạ chung một chồng, nàng không thể nào dễ dàng tha thứ nam nhân của mình mà còn đi ôm ấp nữ nhân khác, cho nên hai nha hoàn đã sớm tuyên bố, nếu như không cách nào gặp được nam nhân thích hợp, tình nguyện không lấy chồng cũng sẽ không leo lên trên giường cô gia nhà mình.

Nhưng mà, nếu như cô gia nhất quyết muốn các nàng thị tẩm?

Chuyện như vậy, ngay cả Chi Nhi, Diệp Nhi cũng không dám bảo đảm, dĩ nhiên đến nhắc cũng không dám nhắc đến cái loại đề tài này.

Theo ý Vân Thanh La, sau khi rời giường sẽ phải lập tức đi đến thỉnh an bà bà, nhưng hai ngày trước, Trịnh thị rõ ràng cố ý gây khó khăn cho nàng, để cho nàng đứng ngốc nửa ngày, chờ trở lại Lan Tuyết đường thì đã gần giữa trưa, ước chừng để đói hơn nửa buổi.

Nguyên Tu Chi trong cơn tức giận đã căn dặn, về sau đều phải ăn sớm một chút rồi mới đi thỉnh an cha mẹ.

Nhìn trời sắc đã không còn sớm, hai người qua loa uống một chút cháo, lại ăn hai cái bánh bột mì chỉ bạc (thật kg bít là bánh gi), sau đó dắt tay cùng đi vấn an cha mẹ.

Nguyên Tu Chi đại hôn, chính miệng hoàng đế giao hẹn cho hần nghỉ phép ba ngày, hôm nay là ngày cuối cùng rồi.

Về sau một khi khôi phục vào triều như thường, cũng chỉ có thể do một mình Vân Thanh La đi thăm hỏi vấn an cha mẹ chồng.

Hai người đến trong viện cha mẹ, đêm qua Nguyên Bắc Cố không có nghỉ ngơi ở chỗ Trịnh thị, cho nên hai người chỉ cùng Trịnh thị trò chuyện.

Sau khi tán gẫu mấy câu, Trịnh thị chợt nói: “Hoàng đế năm nay tuyển chọn lớn hơn, nghe nói trong lần tuyển cử này cũng là quyết định chọn ra hoàng hậu, cứu cứu người muốn đưa Phi Quỳnh vào cung, nhưng người cũng biết hoàng cung là một địa phương đáng sợ thế nào, cho nên Quỳnh nhi không muốn đi, ta và mẫu thân nàng cũng đều không tán thành. Trịnh gia cùng Nguyên gia có địa vị hôm nay, cũng không cần phải dựa vào bán đứng nữ nhi để có được vinh hoa phú quý rồi.”

Nguyên Tu Chi rất kinh ngạc, cách nhìn của mẫu thân lúc này dường như rất inh.

“Mẫu thân nói rất đúng.”

“Nhưng mà tổng tuyển cử quy định, phạm là nữ nhi nhà quan viên ngũ phẩm trở lên chưa đính hôn đều phải tham gia tổng tuyển cử, Phi Quỳnh hiện tại vẫn chưa đính hôn, cứu mẫu (mợ) người rất là lo lắng. Phi Quỳnh đứa nhỏ này lại cố chấp, tâm tư đều đặt ở trên người người, cho nên ta và cứu mẫu người thương lượng, vào trước tổng tuyển cử sẽ để cho người cùng Phi Quỳnh thành thân. Dĩ nhiên không thể uất ức đứa nhỏ kia, nàng muốn dùng thân phận bình thê gả vào nhà chúng ta.”

Trịnh thị một phen nói xong, giống như một đạo tiếng sét giữa trời đánh thẳng vào đầu Vân Thanh La.

8. Chương 8

Nguyên Tu Chi vốn cảm thấy về mặt chính trị mẫu thân không có nhiều nhạy bén sâu sắc, cho nên trước đó khi nói ra không cần bán đứng nữ nhi đổi lấy Phú Quý, hần còn âm thầm kinh ngạc một chút.

Đợi đến câu nói kế tiếp vừa ra khỏi miệng, hần mới hiểu rõ ràng mẫu thân mình căn bản là thuận miệng nói cho có, mục đích cuối cùng vẫn là muốn hần cưới Trịnh Phi Quỳnh.

Hần quay đầu nhìn xem sắc mặt thê tử mới cưới có chút trắng bệch, lại nỗ lực duy trì tươi cười, trong bụng thầm than một tiếng.

“Nương, việc này không phải chuyện đùa, nhi tử sẽ cùng người nói chuyện bàn bạc kỹ một chút. Thanh La, nàng trở về trước đi.”

Trịnh thị thấy nhi tử không có một lời từ chối, không khỏi vui mừng quá đỗi, nhất thời nhìn con dâu cũng không còn thấy chướng mắt nữa, thuận tay giơ giờ nói, “Người đi về trước đi!”

Vân Thanh La lẳng lặng xoay người rời đi.

Thời điểm hai phu thê ở bên trong vấn an, Chi Nhi, Diệp Nhi đang ở ngoài phòng chờ, đều nghe được những lời kia của Trịnh thị, ngay lập tức vừa lo lắng vừa tức giận.

Chủ tớ ba người trầm mặc một đường trở về Ấn thanh cư, đuổi hết nha hoàn khác đi ra ngoài, khi không có người ngoài Chi Nhi liền bộc phát.

“Quả thật khinh người quá đáng! Tân nương tử về nhà chồng còn chưa tới ba ngày, đã muốn tìm cách cười bình thê, bảo tiểu thư làm sao có thể nhìn người? Nếu bọn họ yêu thích biểu tiểu thư, trực tiếp cưới cái biểu tiểu thư gì đó không tốt sao? Cần gì cưới tiểu thư chúng ta vào cửa, rồi đâm vào trong tim chúng ta một đao? Thật là quá đáng! Không được, ta muốn đem tin tức này thông báo cho lão gia và thiếu gia.”

Nàng nói lão gia và thiếu gia, là cha ruột và đại ca nhà mẹ đẻ của Vân Thanh La.

Vân Thanh La từ trong phòng Trịnh thị đi ra ngoài, khoe miệng vẫn luôn treo nhân nhật nụ cười giấu cợt, lúc này thấy Chi Nhi càng ngày càng nóng nảy, không khỏi lắc đầu một cái.

Nàng nhìn Diệp Nhi im lặng bên cạnh nói: “Người xem, Chi Nhi này tính tình nóng nảy, mới như vậy đã nổi nóng, về sau nếu ai cưới nàng thật là phải chịu đựng khổ sở rồi.”

“Không có thể như vậy.” Diệp Nhi mỉm cười.

Chi Nhi oán hận dậm chân, liếc Diệp Nhi một cái, đến bên cạnh Vân Thanh La nói: “Tiểu thư, nô tỳ lo lắng như vậy là vì ai à? Người còn có tâm tình giấu cợt nô tỳ. Diệp Nhi, người cũng là không có lương tâm, vẫn còn cười sao! Lửa đã cháy đến nơi rồi!”

Vân Thanh La nâng chung trà lên, từ từ uống.

“Nói không tức giận là giả, nhưng tức giận cũng vô ích.”

Chủ tớ ba người đang nhìn nhau chẳng nói gì, Hòa Vũ lúc này đi vào bẩm báo: “Đại thiếu phu nhân, biểu tiểu thư tới.”

Chi Nhi cùng Diệp Nhi trái phải liếc mắt nhìn nhau một cái.

Vân Thanh La vốn là muốn đứng lên chào đón, nhưng sau đó ngồi xuống trở lại.

“Mời nàng vào đi.”

Không bao lâu, một nữ tử dáng người cao ráo xinh đẹp chậm chậm đi vào phòng khách, nàng mặc áo nhỏ gấm vóc màu trắng, phía dưới là quần tám mảnh màu lam, bởi vì dáng người cao ráo, bước đi trên đường thật giống như gió nhẹ đưa cành liễu.

Áo khoác trên người nàng màu sắc mặc dù thanh đạm, nhưng Vân Thanh La liếc mắt liền nhận ra đó là cực phẩm gấm tuyết tiến cống, bởi vì trong đồ cưới Nguyên Tu Chi giao cho Vân Thanh La, thì có mấy cuộn vải vóc như vậy.

Trịnh Phi Quỳnh luôn luôn lấy dáng người và dung mạo của mình để kiêu ngạo, chỉ là nàng ngụy trang loại kiêu ngạo này bằng khiêm tốn cùng đoan trang, cho nên người khác vẫn cho rằng nàng rất dịu dàng hoà thuận. Nhưng chỉ có chính nàng biết, mỗi khi nhìn thấy một nữ tử số tuổi tương tự với mình, cho dù là nha hoàn thứ dân địa vị thấp, nàng cũng sẽ nhin không được so sánh cùng bản thân một phen, sau đó lúc nào cũng dễ dàng rút ra được kết luận dung mạo của mình xinh đẹp hơn, khí chất tao nhã hơn.

Mà hôm nay, nàng vừa bước vào ngưỡng cửa Lan Tuyết đường, cho dù là người tới yếu thế, nhưng nội tâm vẫn kiêu ngạo như cũ.

Nhưng khi ánh mắt của nàng chạm đến nữ tử ngồi ngay ngắn trên ghế đàn hương ở phòng khách, trên mặt nàng vẫn mang theo nụ cười ôn hòa, rất cuộc hơi có chút vụn vẹo.

Vân Thanh La hôm nay mặc trên người áo váy màu tím, dọc theo cổ áo, ống tay áo và vạt áo nghiêng đều dùng lông thỏ trắng muốt mềm mại làm viền, trừ những cái này ra cũng không có trang sức, không có một chút thêu hoa.

Màu tím là một loại màu sắc rất kén chọn người, màu hơi kém một chút sẽ dễ dàng trở nên rất ra vẻ người lớn khó coi, nhưng kỳ lạ, chính là loại màu tím mộc mạc này phối hợp cùng đường viền màu trắng lông thỏ cũng hiếm có, làm cho Vân Thanh La càng thêm ung dung tao nhã, vô cùng trong sáng cao quý.

Trịnh Phi Quỳnh hôm nay tới đây, ở trong phủ có lòng hao phí tâm tư, đặc biệt chọn cống phẩm gấm tuyệt cùng hồ tơ xanh, nhưng mà so với loại thanh quý ưu nhã từ trong xương cốt lộ ra của Vân Thanh La, nàng không ngờ lập tức đã hạ xuống gấp bao nhiêu lần.

Trịnh Phi Quỳnh dáng vẻ tươi cười vắn vẹo một chút, ngay sau đó lại cười càng thêm ngọt ngào nhu hòa, chủ động thi lễ với Vân Thanh La, “Quỳnh nhi thỉnh an Vân tỷ tỷ.”

Chi Nhi nhú lông mày, rất muốn phát tác.

Bất kể theo đạo lý gì, Trịnh Phi Quỳnh là bà con nhà trai, cũng phải gọi Vân Thanh La biểu tẩu, ở đâu ra danh xưng là tỷ tỷ?

Chẳng lẽ nàng đã nhận định mình sẽ gả cho Nguyên Tu Chi, cho nên không kịp chờ đợi đã muốn cùng Vân Thanh La nhìn nhận tỷ tỷ muội muội sao?

Phi! Phi! Phi! Thật không biết xấu hổ!

“Chị dâu không dám nhận đại lễ của muội muội, mau mau mời ngồi. Hòa Vũ, dâng trà, phải dùng trà cống phẩm hôm qua gia mới mang đến, biểu tiểu thư chính là khách quý, chúng ta cũng không thể thất lễ.” Vân Thanh La ung dung thản nhiên nói.

Hòa Vũ tay chân gọn gàng bưng lên trà thơm, Trịnh Phi Quỳnh mỉm cười uống hai hớp, rồi ca ngời một phen, mới chậm rãi thu lại nụ cười, khẽ thở dài, dùng giọng điệu mềm mại cầu khẩn nói với Vân Thanh La: “Vân tỷ tỷ, người có nghe cô nói chuyện tổng tuyển cử năm nay trong cung chứ?”

Vân Thanh La gật đầu một cái.

“Nếu như không phải tham muốn phú quý, có nữ nhi nhà tốt nào nguyện ý bước vào thâm cung đại viện không thấy mặt trời kia? Lúc ta còn nhỏ theo mẫu thân vào cung, khi đó cô nhỏ vẫn chỉ là một quý nhân nho nhỏ, ngay cả ăn bữa cơm cũng không an tâm, luôn lo lắng bị người động tay chân. Hoàng đế biểu huynh mấy lần Phế rồi Lập, mấy lần suýt chết nhưng vẫn còn sống, có thể chịu đựng đến tình cảnh ngày hôm nay, nhà chúng ta đã rất cảm ơn trời đất rồi.”

Vân Thanh La vẫn chỉ lặng lẽ nghe.

“Tỷ tỷ là người đã từng trải qua đau khổ, nhất định hiểu nữ nhi sợ nhất gả làm người, có câu nói ‘nam sợ đi sai đường, nữ sợ gả sai chồng’, muội muội từ nhỏ đến lớn chỉ thích một người, chính là đại biểu ca. Ta biết lời này do ta nói ra miệng, là thật vô liêm sỉ, nhưng mà vì hạnh phúc cả đời, muội muội cũng sẽ bất cứ giá nào, nếu như không thể hạnh phúc, mặt mũi còn coi là cái gì đây?” Nói xong lời cuối cùng, Trịnh Phi Quỳnh đứng là đau thương.

Vân Thanh La vốn là vẫn còn nghe chuyện không liên quan đến mình, sau lại nghe được một câu “Bất cứ giá nào” của Trịnh Phi Quỳnh, cũng không khỏi thương hại nữ tử này.

Nữ tử này không muốn vào cung làm nương nương, không tham luyến hoàng cung giả dối xa hoa, hiển nhiên là tương đối có kiến thức, mà vì tình yêu trong lòng mình lại chịu yếu thế trước tình địch của mình, rõ ràng hơi có chút tâm cơ.

Nếu như sinh ra làm nam tử, sự nghiệp hẳn là có thể đạt được thành tích rồi?

Đáng tiếc, nàng là nữ tử.

Trịnh Phi Quỳnh thấy Vân Thanh La biểu tình ôn hòa một chút, trong bụng không khỏi mừng thầm, vội nói tiếp: “Ta biết rõ biểu ca rất sủng ái tỷ tỷ, cũng coi trọng ý kiến tỷ tỷ, nếu như tỷ tỷ có thể khuyên nhủ biểu ca, muội muội nhất định cảm ơn cả đời. Mặc dù trên danh nghĩa nói là bình thân, nhưng muội muội cam nguyện thối lui một bậc, lấy tỷ tỷ làm đầu. Muội muội không yêu cầu xa vời nhiều lắm, cũng tuyệt sẽ không cùng tỷ tỷ tranh thủ tình cảm, chỉ cần biểu ca thỉnh thoảng nhìn ta một, hai lần như vậy đủ rồi.”

Lần này ngay cả Diệp Nhi cũng không nhịn được âm thầm mất hứng.

Thật sự là nói so với hát dễ nghe, lời như thế ai tin à?

Gả cho trượng phu cũng không yêu cầu xa vời hấn sủng ái? Không cùng những nữ nhân khác tranh thủ tình cảm?

Xem tiểu thư các nàng là kẻ ngốc sao?

Chi Nhi không nhịn được hừ lạnh một tiếng.

Vân Thanh La liếc nhanh Chi Nhi một cái, ngay sau đó mỉm cười nói với Trịnh Phi Quỳnh: “Có cưới bình thê hay không, nạp tiểu thiếp hay không, quyết định cuối cùng đều ở trong tay nam nhân. Muội muội thay vì ở chỗ này cầu xin ta, không bằng trực tiếp đi tìm Tu Chi.”

Hiểu được âm thầm yếu thế cùng cầu tình của mình bị bác bỏ, sắc mặt Trịnh Phi Quỳnh cứng đờ.

“Hơn nữa, muội muội không cảm thấy ba người một giường thật sự rất chật chội sao?” Vân Thanh La dùng giọng điệu nhẹ nhàng như gió, cười nhẹ.

Bên kia, Nguyên Tu Chi cũng đang cùng Trịnh thị chia sẻ tâm tư.

Nguyên Tu Chi nhìn Vân Thanh La sau khi rời đi, liền lập tức đi thẳng vào vấn đề nói: “Đúng như theo lời nương nói, biểu muội không thể đưa vào hoàng cung.”

“Đúng vậy à Đúng vậy à, cữu cữu ngươi còn mắng ta và cữu mẫu ngươi không có hiểu biết!” Trịnh thị mừng rỡ.

“Cữu cữu đúng là một khi thăng chức rất nhanh liền bị lạc phương hướng, quên làm đến nơi đến chốn là cái tư vị gì rồi. Hấn tiếp tục kéo dài như vậy nữa, sớm muộn gì cũng rước họa vào thân.”

“Có nghiêm trọng như vậy không?” Trịnh thị cau mày.

Nguyên Tu Chi điều chỉnh dáng ngồi một chút, duỗi dài hai chân, thân thể thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi.

“So với tất cả mọi người dự liệu đều nghiêm trọng. Bệ hạ mười bốn tuổi lên ngôi, hiện tại mười sáu tuổi rồi, vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ quyền hành, khắp nơi bị Thái hậu và quốc cữu hạn chế, bất mãn tích lũy nhiều năm đã sắp bùng nổ tới bên cạnh. Bệ hạ từng lên nói với ta, hiện tại hận lớn nhất ở trong lòng hấn chính là họ nhà ngoại lộng quyền.”

“Vậy, vậy. . . . Thái hậu là mẹ ruột hấn, quốc cữu là cậu ruột hấn, làm sao có thể đối với hấn không tốt? Người thân cũng muốn phản bội?” Trịnh thị bộ dáng sợ hãi.

Nguyên Tu Chi cười ha ha.

“Nương à, người cũng làm đương gia chủ mẫu Nguyên gia đã nhiều năm như vậy, vẫn còn ngây thơ hồn nhiên như vậy à!”

“Đừng nên nói vậy, ngay cả mẫu thân cũng trêu ghẹo.”

Nguyên Tu Chi sắc mặt nghiêm nghị.

“Ở trước mặt toàn bộ quyền thế, thân tình coi là cái gì? Phụ tử huynh đệ, mẹ con tỷ muội, vẫn giết hại máu chảy thành sông như thường. Hoàng đế, Nguyên gia và Trịnh gia, hai bên đều có người thân, nếu như bệ hạ thật sự muốn dùng Trịnh gia khai đao, như vậy Nguyên gia chúng ta cũng tràn đầy nguy cơ, đến lúc đó lập trường giai cấp cũng rất khó xử. Đến lúc đó, mẫu thân, người cứu hay là không cứu? Cứu, có thể sẽ liên lụy một đại tộc, Nguyên gia chúng ta cùng nhau theo đó tan thành mây khói, không cứu, có thể người sẽ phải chịu trách nhiệm đối với máu mủ thân thích không cứu giúp mà áy náy, cả đời lương tâm khó an. Cứu, hay là không cứu?”

9. Chương 9

Tân hôn đêm thứ ba, lần đầu tiên Nguyên Tu Chi và Vân Thanh La không có giao hoan, khoảng cách thân thể lại kéo xa một khoảng, cả hai đều trầm mặc.

Vân Thanh La vẫn nhắm mắt giả bộ ngủ, nàng thật ra muốn hỏi trạng phu cùng mẹ chồng sau đó nói chuyện gì, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của Nguyên Tu Chi, nàng liền nhịn không được âm thầm tức giận, cho nên giận dỗi cũng không mở miệng nói chuyện.

Đêm khuya yên tĩnh, bên tai là tiếng nam nhân hít thở trầm ổn đều đặn, chứng minh hắn đã ngủ rồi.

Tâm phiền ý loạn không ngủ được, Vân Thanh La thật sự rất muốn một cước đá nam nhân này xuống giường, tốt nhất đuổi ra khỏi phòng, để ỉnh nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng nàng cuối cùng làm không được, chỉ có thể tưởng tượng ở trong lòng một chút cho thỏa nguyện mà thôi.

Ngày mai, chính là ngày thứ ba lại mặt*, nàng trở lại nhà mẹ nên làm cái gì bây giờ? (vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới)

Cha và đại ca hỏi nàng cuộc sống như thế nào thì phải trả lời làm sao?

Bọn họ là chờ đợi bản thân mình có thể đạt được hạnh phúc?

Nhưng trên thực tế thì sao?

Vân Thanh La cả đêm trằn trọc không yên, sắc trời hơi sáng thì mới miễn cưỡng ngủ được một lát.

Bởi vì hôm nay Nguyên Tu Chi phải vào triều sớm, trước khi ra cửa hắn nói: “Bởi vì phải vào triều sớm, không thể cùng nàng về nhà mẹ đẻ.”

“Không sao, chính sự phu quân quan trọng hơn.”

Nguyên Tu Chi gật đầu một cái.

“Lễ vật thì đã sớm chuẩn bị xong, thay ta vấn an với nhạc phụ cùng đại ca.”

“Vâng.”

Nguyên Tu Chi nhìn nàng bởi vì thiếu ngủ mà khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tiều tụy, rất muốn ôm nàng vào lòng, hung hăng hôn nàng một cái, nhưng suy nghĩ đến kế hoạch của mình, thì tàn nhẫn quyết tâm làm ra dáng vẻ kiêu ngạo, bày ra nghi thức quyền thần đệ nhất hoàng triều, ung dung điềm tỉnh rồi đi.

Qua bữa sáng không lâu, Vân Thanh Tùng đã tự mình đến đón muội muội trở về nhà.

Cô dâu gả vào nhà chồng ba ngày, cuộc sống ba ngày chạm mặt tiếp xúc gần gũi, những người việc trải qua của nhà bên chồng, đối với gia đình chồng có ấn tượng cơ bản gì, thì cần phải trở về nhà mẹ báo cáo một chút tình huống, đem chuyện gia đình chồng nói rõ ràng với cha mẹ, do cha mẹ phán xét một chút là bị gả cho người không tốt, hay là đã tìm được chỗ dựa đáng giá cả đời.

Ngày thứ ba lại mặt, do huynh đệ nhà mẹ tự mình đón trở về nhà, ở nhà mẹ nghỉ lại một đêm, buổi chiều ngày kế tiếp thì do hôn phu đón về. Vân Thanh La xuất giá lần thứ hai, đối với cách làm cũ kỹ này đương nhiên không xa lạ.

Lần trước thời điểm ngày thứ ba lại mặt, ban đầu làm vợ người nàng còn tràn đầy thẹn thùng và đối với cuộc sống tương lai ước mơ hạnh phúc, cùng với bất an và suy đoán thái độ kỳ quái của Hà Hưởng Nam.

Mà lần này, nàng cảm thấy lòng mình như mặt nước phẳng lặng.

Lên đường bình an trở lại nhà mẹ, dâng lên hậu lễ Nguyên Tu Chi tự mình chuẩn bị, làm cho sắc mặt Nhị nương Giang thị luôn luôn đối với nàng không tốt cũng vui vẻ ra mặt, càng không ngừng nịnh nọt cô gia mới tuổi trẻ tài cao, ra tay hào phóng, là phu quân tốt trong suy nghĩ của nữ nhi.

Ngay đêm đó, phụ thân và huynh trưởng trong thư phòng hỏi thăm Vân Thanh La cuộc sống ở Nguyên gia như thế nào, nàng chỉ chọn nói một số chủ đề thú vị.

“Cũng may, ngoại trừ bà thông gia khó thân cận chút, những người khác trong nhà đối với người vẫn là rất thân thiện, nghe qua người nhà của hắn cũng không khó chung đụng.” Vân phụ sau khi nghe xong yên lòng nói.

“Cha, Tu Chi là trưởng tử Nguyên gia, khó tránh khỏi được người nhà coi trọng hơn, cho nên đối với dâu trưởng như ta đây cũng khó tránh phá lệ bất bẻ chút, cái này cũng không việc gì. Mấy đệ đệ của hần mặc dù tính tình không giống nhau, nhưng xem ra cũng không phải cái loại con cháu quần là áo lụa được cưng chiều sinh hư. Muội muội duy nhất khéo léo động lòng người, cũng không phải là cái loại Tiểu Cô Tử (em chồng) đánh đá chua ngoa.” Vân Thanh La nói.

“Tiểu Thanh La chúng ta thật đã trưởng thành, cảm thấy có phần trưởng tẩu như mẹ rồi.” Vân phụ cười nói.

Mặt Vân Thanh La đỏ lên.

“Cha, người lại giễu cợt nữ nhi.”

Vân Thanh Tùng thì vẫn trầm mặc không nói.

“Thanh Tùng, làm sao vậy?”

Vân Thanh Tùng há miệng nói chuyện, lại khó chịu ngọt nhạt mà trả lời: “Không có gì.”

“Tính tình người nhện không được bí mật gì, có chuyện thì nói mau, đừng giấu giếm ta. Có phải có liên quan đến muội muội người hay không?”

Vân Thanh Tùng nắm chặt quyền, tức giận nói: “Nghe Chi Nhi nói, Nguyên gia dự định để Nguyên Tu Chi cưới biểu muội Trịnh gia hần, còn nói cái gì bình thê. Khốn kiếp, lão tử hiện tại liền muốn đi đánh tên kia một trận, cho hần biết phụ muội muội ta là cái tư vị gì!”

Thật ra thì Vân Thanh Tùng là nam nhân duy nhất hiện nay của Vân gia, gánh vác trách nhiệm quan trọng truyền thừa hương khói, trừ chánh thê ra, còn có hai thiếp, hai ba nha đầu thông phòng. Nhưng mà bản thân hần hoa tâm không sao, nếu như có nam nhân dám phụ lòng muội muội mình, hần liền tức giận quá mức.

Thật là điển hình “Khoan dung với bản thân, nghiêm khắc với người người khác”.

Vân phụ im lặng, thật lâu sau mới hỏi Vân Thanh La: “Chuyện này, quyết định rồi?”

“Ngày hôm qua vừa nghe mẹ chồng nhắc đến, quyết định hay không còn chưa biết.” Vân Thanh La nhẹ giọng nói.

“Vậy tối hôm qua người cũng không có hỏi thử Tu Chi?”

Vân Thanh La cắn môi, không trả lời.

Vân phụ nhìn bộ dáng không được tự nhiên của nữ nhi, trong lòng thở dài.

“Thanh La, mẫu thân của người phải đi trước, thuở nhỏ thiếu thốn mẫu thân chăm sóc, tính tình khó tránh khỏi lạnh lùng, có những lời vốn nên do mẫu thân như là dạy bảo nữ nhi khuê phòng nói riêng với nhau, nhưng theo như hiện tại cha không thể không nói.”

Hai mắt Vân Thanh La đỏ lên, đầu nhỏ lại càng thêm cúi xuống.

“Thanh La, tính tình người thanh cao kiêu ngạo, từ trước đến giờ không chịu quỳ gối cầu xin tình thương, từ nhỏ đã như vậy, thấy bọn muội muội làm nũng, người cho dù hâm mộ cũng không chịu làm theo, cho dù oán giận phụ thân không yêu thương người, cũng không chịu mở miệng nói. Người nói, có phải như vậy hay không?”

Vân Thanh La gật gật đầu.

“Nhưng mà nữ nhi à, quan hệ giữa người và người thường thường chính là dựa vào những hành động làm nũng này để củng cố à, cãi nhau âm ỉ cười cười nói nói, thậm chí ngay cả nói nhao nhao huyên náo cũng có thể làm cho tình cảm càng tiến thêm một bước, có chút hành động dù sao so với người chờ người khác chủ động đến quan tâm người phải mạnh hơn nhiều. Không có ai thích luôn phải bỏ ra chủ động, nếu như bỏ ra không có hồi báo tương ứng, cho dù trong lòng tình cảm nồng nàn cũng sẽ trở nên nhạt nhẽo. Người hiểu không?”

Vân Thanh La như có điều suy nghĩ.

“Nguyên Tu Chi người thanh niên này, tuổi còn trẻ đã ngồi ở chức vị cao, hần chức cao nhưng mà không tự ý chuyên quyền, quyền trọng mà không hồng hách, lại thực sự chịu khó, làm thuộc hạ ở cùng hoàng đế như cá gặp nước, khó có được trên dưới nhất trí khen ngợi. Phần năng lực này, coi như từ ngàn xưa tới nay cộng thêm danh thần (ý nói bấy tôi giỏi trong triều), cũng không có mấy người. Hần là một người tài ba chân chính.”

“Như vậy thật sự, Nguyên Tu Chi tuổi trẻ người có địa vị cao, mà còn không kiêu ngạo không nóng nảy, hiếm thấy.” Vân Thanh Tùng phụ họa.

Vân phụ lại tiếp tục nói: “Cho nên, nữ nhi, trước khi hần chưa có thật phụ lòng người, người cần phải chủ động hơn một chút, nữ hài tử thì phải chủ động tỏ ra yếu đuối, nũng nịu chút, cho hần biết người để ý hần, coi trọng hần, hần mới có thể càng để ý người, coi trọng người.”

Vân Thanh La chợt ngắt đầu hỏi: “Năm đó, có phải mẹ ta chính là bởi vì không biết làm nũng khiến người vui lòng, mới bị Nhị nương chèn ép, buồn bực sâu não mà chết hay không?”

Sắc mặt Vân phụ liền thay đổi.

Vân Thanh Tùng cũng nhíu nhíu mày.

“Muội muội, đừng nói vậy.”

Vân Thanh La nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Cha, con hiểu rõ ý của người, lần này con sẽ không dễ dàng mà hòa ly.”

Nói là nói như thế, nhưng chiếu theo tính cách của Vân Thanh La, buổi chiều ngày hôm sau khi Nguyên Tu Chi đón nàng về nhà, sắc mặt đối với Nguyên Tu Chi vẫn như cũ không có gì mới.

Giống nhau, vẻ mặt Nguyên Tu Chi cũng cứng ngắc, không hề có ý lấy lòng nàng.

Chi Nhi và Diệp Nhi nhìn nhau không nói gì, im lặng mà lo lắng thay tiểu thư.

Tiểu thư nhà các nàng, làm sao vừa yêu đã giận đối như vậy đây?

Loại không khí ngột ngạt này vẫn kéo dài đến tối đi ngủ.

Vân Thanh La trước khi ngủ, thật ra thì mấy lần nổi lên dưng khí muốn lấy lòng, muốn hỏi về chuyện Trịnh Phi Quỳnh thế nào, nhưng khi nhìn thấy gương mặt tuần tú âm trầm của Nguyên Tu Chi, vẻ mặt không chút biểu tình thì nàng nhất thời tức giận, dứt khoát lưng đưa về phía hần nhắm mắt lại.

Nàng mới không cần quan tâm chuyện của nam nhân xấu xa này, hần yêu ai cưới ai thì cưới đi, dù sao chỉ cần hần cưới người khác, sẽ không bao giờ để cho hần ngủ cùng giường với nàng nữa!

Nửa đêm, Vân Thanh La từ trong ánh trăng mờ mịt tỉnh lại, cảm giác mình bị ôm lấy thật chặt, hạ thể lại truyền đến từng trận khoái cảm tê dại quen thuộc.

Tim nàng đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát, mới hiểu được tình huống Nam nhân vô sỉ kia, lại còn thừa dịp lúc nàng đang ngủ xâm phạm nàng?

“Vật nhỏ, đã tỉnh?”

“Phu quân vẫn còn tức giận sao?”

Vân Thanh La cũng không cam khuất phục, dùng sức giãy dụa, thế nhưng điều này sẽ chỉ làm cho dục vọng của nam nhân nóng bỏng hơn, khoái cảm mãnh liệt kích thích nàng, khiến cho tay chân nàng cũng càng trở nên mềm mại vô lực.

Thay vì nói là giãy dụa phản kháng, không bằng nói là nghênh hợp làm nũng.

Nam nhân hiển nhiên rất yêu thích loại thái độ này của nàng, mút cắn chơi đùa nụ hoa của nàng, hạ thân dùng sức nhanh chóng rút ra cắm vào, thở gấp khan khan nói: “Bảo bối, chỉ có lúc này nàng mới có thể ngoan ngoãn, thân thể so với cái miệng nhỏ nhắn của nàng thành thực hơn.”

“Suy nghĩ một chút, ta nếu có thể làm cho nàng sung sướng thế này, cũng có thể làm cho nữ nhân khác sung sướng giống vậy, có phải hay không? Nói không chừng những nữ nhân khác so với nàng còn dâm dăng hơn, sẽ càng khiến cho lòng ta vui sướng đấy?”

Vân Thanh La rớt cuộc không nhin được tức giận, khóc lóc hô lên: “Không cần! Không cho phép! Không được!”

Bị cảnh tượng nam nhân miêu tả kích thích, hai tay nàng vòng lên cổ hắn, còn có thể cố sức rời khỏi vị trí xoay ngược lại đè ép hắn dưới thân, nàng vượt qua cuời ở trên người hắn, cao cao tại thượng nhìn xuống ánh mắt thâm thúy không lường được của hắn, thân thể dùng lực kẹp chặt vật thô dài to lớn của hắn.

“Chàng là của ta, từ đầu đến chân đều là của ta, chỗ này cũng thế. Tất cả đều là của ta.”

Ánh mắt nam nhân trở nên sáng rực kỳ quái.

“Thật không?”

“Thật! Nếu như chàng dám không ngoan, thiếp thân sẽ khiến cho chàng không có khả năng giao hợp!”

“Ồ. Xem ra về sau ta nhất định phải ngoan ngoãn rồi?” Ánh mắt nam nhân nguy hiểm ưỡn eo một cái.

Vân Thanh La cắn cắn môi, chủ động lắc lư chiếc eo nhỏ nhắn, liều chết không chế cảm giác xấu hổ khó nén được của mình. Nàng cũng phải bất cứ giá nào, nên vì tương lai hạnh phúc bản thân mà có chút cố gắng, muốn làm cho nam nhân này không thể rời bỏ nàng, ngoại trừ nàng ai cũng đừng mơ tưởng.

Chỉ có khi bỏ ra cố gắng lớn nhất, kết quả cho dù là thất bại cũng sẽ không có gì tiếc nuối à?

10. Chương 10

Chuyện tình của Trịnh Phi Quỳnh cứ như vậy được nhẹ nhàng cho đi qua, Vân Thanh La và Nguyên Tu Chi tình cảm ngược lại vì vậy càng thêm hòa hợp.

Vân Thanh La sau khi tái giá lưng mang gánh nặng tâm lý, rốt cuộc bị Nguyên Tu Chi dùng thủ đoạn “Vô liêm sỉ” giải trừ, điều này làm cho nàng cả người đều có vẻ nhẹ nhàng tươi đẹp rất nhiều, khóe miệng thường xuyên như có như không gợi lên ý cười, đây giống như tình yêu hoà thuận vui vẻ, hâm nóng lên từng ngày từng ngày.

Mùng ba tháng ba, Lễ Thượng Tị. (Chi tị, chi thứ sáu trong mười hai chi. Từ chín giờ sáng đến mười một giờ trưa là giờ tị. Ngày tị đầu tháng ba gọi là ngày Thượng Tị. Tục nước Trịnh cứ ngày ấy làm lễ cầu mát)

Một buổi sáng tỉnh mơ, Diệp Nhi liền thu xếp lấy ra toàn bộ áo khoác ngoài của mùa đông phơi nắng, trải qua một ngày phơi nắng, đến lúc gần tối sẽ đem chúng nó cất vào lại, để khi mùa đông tiếp tục dùng.

Mọi người tin tưởng, ngày lễ Thượng Tị phơi nắng quần áo dễ dàng cất giữ, sẽ không bị hư hại.

Bởi vì là ngày lễ, Nguyên Tu Chi cũng khó được nghỉ phép.

Ăn xong điểm tâm, hai phu thê liền dẫn tôi tớ, lỏng lẻo hùng dũng chuẩn bị đi du ngoạn.

Vân Thanh La gả vào Nguyên gia tới nay, đây là lần đầu tiên chính thức ra cửa du ngoạn.

Hiếm thấy được tính cách trẻ con của nàng, sáng sớm liền bảo Chi Nhi chuẩn bị trang phục lộng lẫy cho nàng, sau lại ngại mặc váy hành động bất tiện, lại đổi thành một thân trang phục bó sát người theo kiểu của nam tử, mặc áo màu xanh đá đến gối, quần dài rộng rãi màu tím, cùng với ở dưới chân giày ống da hoẵng*, tóc cũng không vấn lên, chỉ dùng một cái vòng ngọc bích buộc lên thật cao, từ phía sau vừa nhìn đến giống như một tiểu công tử quý tộc. (*Con hoẵng, một loài thú giống như con nai, con đực có sừng ngắn, chân ngắn mà khỏe, có tài nhảy, da mềm nhũn, phần nhiều thuộc dùng làm ví, có khi dùng để may áo.... các bạn muốn biết hình dạng của nó thì vào GG nhé)

“Nếu như ta bị những đồng liêu nhìn thấy, có lẽ sẽ hoài nghi Nguyên mỗ có sở thích đoạn tụ đấy.” Nguyên Tu Chi cười nói.

Vân Thanh La cười khúc khích, cố ý dùng cây quạt nâng lên cằm Nguyên Tu Chi, mê đắm nhìn lão công nhà mình trêu chọc, “Đây là Tiểu Lang quân nhà ai, thật anh tuấn. Mau mau theo đại gia, bảo đảm người ngày sau ăn ngon uống khoái.”

Mấy nha hoàn cách gần đó cũng len lén cúi đầu buồn cười.

Lễ Thượng Tì cùng nước có liên quan, cho nên phải tới bờ sông đập thanh*, mà dòng sông nổi tiếng nhất thành Kim Lăng chính là sông Tần Hoài rồi. (đi chơi trong tiết thanh minh)

Ra khỏi hướng Bắc Ô Y Hạng, chính là bến đò Đào Diệp, từ nơi này lên thuyền, một đường hướng Đông, thì có thể thưởng thức được phong cảnh phồn hoa nhất của sông Tần Hoài.

Con thuyền xa hoa lộng lẫy này là của Nguyên gia, Vân Thanh La đứng ở ven mép thuyền nhìn ra xa hướng bờ sông, thở dài nói: “Bây giờ mặc dù liễu xanh hoa hồng, cảnh sắc không tệ, nhưng chung quy không bằng được buổi tuổi mê người hơn?”

Nguyên Tu Chi liếc xéo nhìn nàng một cái, “Thế nào, thật đúng là muốn học theo người ta uống rượu hoa?” (uống rượu có kỹ nữ hầu)

Vân Thanh La cũng liếc xéo nhìn hắn, sắc súa trả lời: “Chẳng lẽ chàng vẫn chưa uống qua? sông Tần Hoài nổi danh không phải phong cảnh, là mỹ nhân nha?”

“Ghen tị?”

Vân Thanh La hừ một tiếng.

“Quan trường xã giao, cùng đồng liêu buổi tối đến sông Tần Hoài uống rượu, trong đó quả thật không thiếu tài nữ mỹ nhân.”

Tiếng hừ lạnh của Vân Thanh La rõ ràng hơn.

Nguyên Tu Chi cố ý trêu ghẹo nàng, thấy nàng thật sắp tức giận, mới chậm rãi nói: “Chỉ tiếc, nữ tử như hoa, một khi lưu lạc phong trần, bất kể vốn là tính chất thanh cao như thế nào, màu sắc cũng sẽ bị ô nhiễm biến thành dung chi tục phấn*. Phu quân nhà nàng ánh mắt đã cao lại cực sạch sẽ, làm sao có thể vừa ý các nàng?” (son phấn tầm thường, dùng miêu tả về người)

Vân Thanh La như có điều suy nghĩ.

Nguyên Tu Chi tin tưởng theo sự hiểu nhau hiện nay của hắn và Vân Thanh La, nàng sẽ không hiểu lầm lời nói của hắn.

Hắn nói câu thích sạch sẽ, cùng nữ tử gia đình tử tế tái giá không liên quan. Bất kể Vân Thanh La gả đi mấy lần, nàng cũng là sạch sẽ, nàng vẫn giống như bộ dáng khi hắn mới gặp lần đầu, không có bị ô nhiễm bởi thế tục.

Mà những nữ tử trên sông Tần Hoài, nghênh tới đưa đi, bán thịt bán rở tiếng cười, cho dù thổi phồng những Tài Tử Phong Lưu đó như thế nào, cũng không thể lau đi màu sắc không sạch sẽ chỗ các nàng bị đủ loại nam nhân khinh nhờn.

Mặc dù, trên cơ bản các nàng cũng là người đáng thương, nhưng Nguyên Tu Chi sẽ không đem đồng tình vô nghĩa phân tán khắp nơi, càng sẽ không yêu nữ nhân như vậy.

Vân Thanh La đương nhiên sẽ không ừ ừ cạc cạc phát sinh cơn giận không đâu với Nguyên Tu Chi như vậy.

Nàng đã dần dần hiểu rõ nam nhân này, tự mình rất cao, lại kỷ luật rất nghiêm, ngoài mặt rất dễ nói chuyện, thực ra là người chủ nghĩa hoàn mỹ, cố chấp cùng kiêu ngạo.

Hai phu thê đang nói chuyện, một chiếc thuyền vải từ phía sau chạy tới, nữ tử trên thuyền nhìn thấy Vân Thanh La, vội khăn lụa kêu: “Vân tỷ tỷ.”

Vân Thanh La ngưng thần nhìn lại, chính là em dâu Lâm Đan Nỵ trước đây nàng đã lâu không gặp.

“Muội muội cũng ra ngoài du ngoạn?” Vân Thanh La cười chào hỏi.

Lâm Đan Ny mặc áo gấm tô (là áo gấm có tua tua rủ xuống) đỏ thắm, la quần rải hoa xanh ngọc, tóc trên đầu được vấn bằng một chiếc lược quý báu, lông mày dài và thanh, trang điểm đơn giản, dáng vẻ thoát nhìn như một quý phu nhân.

Nguyên Tu Chi thấy Lâm Đan Ny rất muốn cùng Vân Thanh La nói chuyện, liền sai người thả xuống tấm ván gỗ dày và rộng nổi lại ở giữa hai thuyền, Lâm Đan Ny được nha hoàn đỡ đi tới.

Nguyên Tu Chi nhìn nàng gật đầu một cái, rồi chủ động đi tới một đầu mép thuyền khác.

Lâm Đan Ny mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng của Nguyên Tu Chi, mới buông tha thu hồi ánh mắt, vừa hâm mộ vừa cảm khái mà nói với Vân Thanh La: “Không nghĩ tới tỷ tỷ rời khỏi Hà gia, ngược lại là đi đúng rồi. Nguyên công tử dung mạo đã anh tuấn, khí chất lại chừng chạc, còn có thân phận địa vị cao, đúng là so với nhị ca hơn gấp ngàn lần.”

Vân Thanh La cũng không muốn tán gẫu đề tài này, chỉ là cười nhạt.

Lâm Đan Ny lại than một tiếng.

“Nhị ca khi đó hẳn tâm hòa ly với tỷ tỷ, có lẽ cũng không nghĩ tới ngày hôm nay! Tỷ tỷ không biết chứ? Hắn và vị trưởng công chúa điện hạ kia, ha ha.”

Vân Thanh La vốn không muốn nhắc đến, hai người Chi Nhi hầu hạ ở bên cạnh cố tình tò mò, tiếp tục hỏi tới: “Bọn họ như thế nào? Cưới được ‘hiền thê’ như trưởng công chúa, chắc hẳn rất vui sướng nha?”

Lâm Đan Ny dùng khăn lụa che miệng cười một tiếng.

“Đúng vậy? Vui sướng rất nhiều đấy! Nhị ca đã được như mong muốn, hiện tại thăng quan đến Lại Bộ rồi, lên chức cai quản quan viên lớn nhỏ, bận bịu vô cùng. Nhưng mà. Nghe nói trưởng công chúa ở trong phủ có không ít thiếu niên xinh đẹp, nhưng nhị ca cũng không làm gì được.”

Vân Thanh La nhíu nhíu mày.

Chi Nhi há to mồm, quả thật không thể tin được còn có nữ nhân dám phóng đảng như vậy, kinh ngạc hỏi: “Thật sao? Vậy trưởng công chúa cũng hơi quá đáng đi?”

Lâm Đan Ny hừ một tiếng, “Ai bảo người ta là hoàng tộc đây? Còn có Thái hậu che chở, chúng ta có thể làm được gì? Công công bà bà đều hết sức lấy làm hổ thẹn, hiện tại bà bà ngay cả cửa cũng không muốn đi ra, chỉ sợ bị người nhạo báng.”

“Thôi, đừng quan tâm việc không liên hệ tới mình. Đúng rồi, muội muội xem ra khí sắc rất tốt, chắc là có chuyện vui?” Vân Thanh La chen miệng.

Lâm Đan Ny sờ sờ bụng, tràn đầy vui sướng trả lời: “Trước đó vài ngày kiểm tra ra đã mang thai.”

Vân Thanh La vội vàng chúc mừng.

Lâm Đan Ny lại quay đầu nhìn nước sông, ánh mắt tối sầm u ám.

“Trước đó kiểm tra hai người thiếp mang thai trước. Ta hiện tại cái gì cũng không cầu, chỉ hy vọng cái thai này có thể sinh con trai, nửa đời sau cũng có một chỗ tốt dựa vào.”

Lâm Đan Ny so với Vân Thanh La tuổi vẫn còn nhỏ, mới mười sáu bảy tuổi, đã bị hôn nhân hành hạ thành ra không khí trầm lặng như vậy, khiến Vân Thanh La không khỏi thương cảm.

Nếu như không phải gặp được Nguyên Tu Chi, so với Lâm Đan Ny nàng có thể còn thê lương bi ai hơn?

Tu Chi !!!

Ở tận đáy lòng lặng lẽ nhớ cái tên này, Vân Thanh La lần đầu tiên cảm thấy nhu tình đầy cõi lòng như thế.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã là thời tiết hoa cỏ tháng tư.

Thư phòng Nguyên gia rất nhiều, chỉ mỗi đông viên đã có vài nơi lớn nhỏ, mà thuộc về cá nhân Nguyên Tu Chi có hai nơi, nhà trước và một chỗ khác ở nhà trong.

Thư phòng nhà trước, là nơi Nguyên Tu Chi làm việc, để rất nhiều công văn tài liệu, lui tới thư phòng tất cả đều là phụ tá riêng của hắn và thư đồng vân vân, thư phòng nhà trong còn lại là nơi lúc hắn rảnh rỗi đọc sách viết chữ, tâm tình vui vẻ hội họa, do Tần Lương đi phụ trách.

Đêm nào, Chi Nhi cũng ra khỏi nhà trong, đi tới thư phòng nhà trước.

Bởi vì chiến sự tiền tuyến, Nguyên Tu Chi sau cưới mới mấy ngày đã bắt đầu bận rộn, gần đây càng thêm không tới khuya khoắt không thể nào trở lại bên trong để nghỉ ngơi. Có lúc quá muộn, liền trực tiếp ngủ ở trong thư phòng.

Chuyện đêm nay đã bàn giao hoàn tất, mọi người rồi rít lui ra, Nguyên Tu Chi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Chi Nhi, có chút gấp gấp hỏi: “Có phải thân thể nương tử không khỏe hay không?”

Chi Nhi lắc đầu một cái, đột nhiên quỵ xuống ở trước mặt Nguyên Tu Chi, rơi lệ nói: “Cô gia, Diệp Nhi đã mang thai.”

Nguyên Tu Chi tim đập mạnh và loạn nhịp một hồi lâu, nghi ngờ hỏi: “Diệp Nhi? Nàng làm sao mang thai? Tư thông hạ nhân? Hay là trước đó đã có nhân tình?”

Chi Nhi bị phần cảm tức nhìn Nguyên Tu Chi.

“Cô gia, người nói chuyện nên dựa vào lương tâm, hài tử Diệp Nhi mang thai không phải là của người sao? Nàng hiện tại vừa lo vừa sợ, lại không dám để tiểu thư biết, sợ làm cho nàng thương tâm, ngay cả trong lòng cũng tự tìm cái chết rồi.”

Nguyên Tu Chi quả thật trợn mắt há mồm, một lát sau mới khôi phục lý trí.

Hắn lạnh lùng nhìn Chi Nhi hỏi: “Hài tử của ta? Ta sao lại không biết? Nàng nói với người?”

Thấy Nguyên Tu Chi rất nhanh trấn định bình tĩnh, một dáng vẻ không giống như làm sai nhưng sợ người ta biết, Chi Nhi cũng không xác định được.

“Chẳng lẽ không phải cô gia hay sao? Diệp Nhi nói trung tuần tháng ba* có một đêm người về muộn uống say, nói muốn ngủ bên ngoài thư phòng, chính là cái đêm hoàng đế đại hôn, Tần công công sợ bọn sai vật nhà trước hầu hạ không chu đáo, phái người đem quần áo tắm rửa đến thư phòng này hầu hạ, Hòa Noãn và Diệp Nhi cũng đi. Nửa đêm người nói khát nước muốn uống nước, Hòa Noãn ngủ như chết không có động tĩnh, Diệp Nhi liền đến nội thất đưa nước, kết quả. Ngược lại chính là sau lần đó, Diệp Nhi đã mang thai, nàng hiện tại vừa sợ hãi vừa lo lắng, nôn mửa rất nhiều, giấu giếm cũng không nổi nữa, rất nhanh sẽ bị tiểu thư phát hiện khác thường, cô gia, người dù sao cũng phải có câu trả lời thỏa đáng chứ?” (trung tuần là từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng)

Nguyên Tu Chi một mặt nghe Chi Nhi kể ra, một mặt nhăn mi nhớ lại, sắc mặt lại càng ngày càng lạnh.

Cuối cùng hắn cười lạnh nói: “Ta còn tưởng rằng người cùng Diệp Nhi là nô tài tốt trung thành với chủ nhân, hóa ra là cũng ích kỷ như vậy. Thế nào, cho là mang thai con của ta, đã muốn trở mình làm chủ tử rồi hả?”

Chi Nhi sắc mặt càng thêm tái nhợt, khóc lóc nói: “Nô tỳ cũng không ngờ Diệp Nhi sẽ làm ra loại chuyện tổn thương tiểu thư, nô tỳ đã trách mắng nàng một trận, nhưng mà nô tỳ và Diệp Nhi là biểu tỷ muội, từ nhỏ trong nhà gặp nước lũ thất lạc với người thân, hai người sống nương tựa lẫn nhau lớn lên, nô tỳ cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn nàng đi tìm chết. Năm đó hai người nô tỳ thiếu chút nữa bị bọn buôn người bán vào trong nhà chứa, là tiểu thư tốt bụng giúp đỡ và thu nhận chúng ta, ân đức tiểu thư đối với chúng ta cao tận mây xanh. Nô tỳ hôm nay đã vì hành động việc làm của Diệp Nhi cảm thấy nhục nhã hổ thẹn không muốn sống, nhưng trong bụng nàng dù sao cũng là một tiểu sinh mệnh, nô tỳ cũng tình thế khó xử, không biết làm thế nào mới phải.”

Sắc mặt Nguyên Tu Chi càng thêm lạnh lẽo.

“Đi nội viện, gọi hết toàn bộ nữ bộc tới, ta muốn trước mặt mọi người xử lý chuyện Diệp Nhi.”

Lúc ấy đêm đã muộn, rất nhiều người đều chuẩn bị nghỉ ngơi, lại bị Chi Nhi gọi đến, vừa sợ hãi vừa bất mãn tụ tập ở trong sân Lan Tuyết đường.

Diệp Nhi sắc mặt tái nhợt, xuôi tay đứng ở một góc, lần đầu tiên nàng không có ở bên cạnh tiểu thư nhà mình.

Hòa Noãn đứng ở đối diện Diệp Nhi, tràn đầy giễu cợt nhìn nàng.

Đêm hôm đó, ít khi nghe được Tần công công ra lệnh đi thư phòng nhà trước hầu hạ đại thiếu gia, Hòa Noãn vốn cho là mình sẽ có cơ hội, sau đó không nghĩ tới Diệp Nhi được đi qua, nói tiểu thư nhà nàng ra lệnh nàng đi qua chiếu cố.

Ai ngờ được à! Chân chính thừa nước đục thả câu ngược lại là vị “Trung bộc” (đầy tớ trung thành) hồi môn của Đại thiếu phu nhân.

Ha ha...! Thật là buồn cười.

Vân Thanh La cũng cảm thấy có chút kỳ quái, đúng là khác thường gần đây của Diệp Nhi nàng cũng nhìn thấy, mơ hồ cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì, cho nên chỉ dùng mặt lạnh đứng ở bên cạnh Nguyên Tu Chi, trầm mặc không nói.

Nguyên Tu Chi phân phó Tần công công: “Lấy gia pháp đến.”

Tần công công rất nhanh mang tới gia pháp ván gỗ thô nhám to bằng cánh tay hài tử.

Chi Nhi sốt ruột lại lo lắng nhìn nhìn Diệp Nhi, lại khổ sở nhìn về phía tiểu thư và cô gia.

Diệp Nhi mang thai, ván gỗ đánh xuống như thế, vậy coi như là một xác hai mạng a!

Nguyên Tu Chi nhìn Diệp Nhi, giọng điệu bình thản nói: “Quỳ xuống.”

Diệp Nhi quỳ xuống, thân thể run run, nước mắt cũng rơi xuống, nhưng cắn môi thật chặt không lên tiếng.

Gia pháp ván gỗ trong tay Nguyên Tu Chi giơ lên rất cao, rất nhanh hạ xuống thì lại bị Vân Thanh La đưa tay ngăn lại.

Hắn nhìn xem thê tử, trong ánh mắt của nàng không có tức giận hay trách cứ, chỉ có không hiểu và mờ mịt.

Nàng hoàn toàn không hiểu làm sao có thể xảy ra chuyện hoang đường như vậy.

Nàng tin tưởng nhất, hơn nữa coi nhà hoàn như tỷ muội, trèo lên giường trượng phu nàng?

Nguyên Tu Chi thở dài, nhẹ nhàng đem thê tử che chở ở phía sau, ván gỗ mang theo tức giận tàn bạo nặng nề rơi xuống, phát ra thanh âm răng rắc, lại bị cứng rắn cắt ngang.

Nhóm nữ bộc đều sợ tới mức nhắm chặt hai mắt, lá gan hơi lớn một chút từ trong khóe mắt nhìn lên, mới phát hiện ván gỗ kia không hề rơi xuống trên người Diệp Nhi, ngược lại rơi vào ở trên phiến đá xanh trước mắt nàng.

Phiến đá bị đánh vỡ ra, gia pháp ván gỗ cũng đứt thành hai khúc.

Nguyên Tu Chi nắm lấy tay Vân Thanh La, mặt lạnh lẽo nhìn mọi người tuyên bố: “Bởi vì nàng mang thai, cho nên gia pháp ván gỗ tạm thời để đó, chờ sinh hài tử đi xong sẽ hành hình. Đám người các ngươi cũng nhớ cho kỹ, nếu ai muốn học nàng, nghĩ thừa dịp ta uống say leo lên giường của ta, đến phiên các ngươi chính là loạn côn đánh chết, vứt đến dã ngoại cho chó ăn! Thân thể của ta mà các ngươi cũng muốn chạm đến sao? Có lòng dạ nghĩ đến thấy người sang bắt quàng làm họ, thì trước tiên suy nghĩ cho rõ ràng mình là thứ người gì, xứng hay không! Làm việc ở trong phủ của ta, đãi ngộ cao hơn nhà khác, ăn uống thoải mái, lại còn dám nghĩ ra chủ ý muốn làm chủ tử, không biết xấu hổ! Vô pháp vô thiên!” (kể làm càn không kiêng nể gì)

Mọi người lúc này mới biết đã xảy ra chuyện gì, đều dè dặt cẩn thận cúi đầu thừa phải, lại đồng thời nhìn trộm Diệp Nhi, vẻ mặt vừa khinh thường vừa hâm mộ.

Đại thiếu phu nhân còn chưa nghe nói có thai! Nhà hoàn này ngược lại mang thai trước, Đại thiếu phu nhân lại còn không xử trí nàng, thật là mạng lớn.

Chỉ là đoàn người cho tới bây giờ chưa từng thấy đại thiếu gia giận dữ như vậy, hiển nhiên hẳn đúng là thật sự bị chọc giận rồi.

Đại thiếu gia thân phận tôn quý như vậy, ngay cả bị nha hoàn tỳ nữ xuất thân thấp hèn chạm đến người cũng cảm thấy sỉ nhục, sau này vẫn là không nên có chủ ý với hắn thôi.

Đợi mọi người rồi rít tẩn đi, Nguyên Tu Chi quần lấy tay Vân Thanh La, còn gọi Chi Nhi, Diệp Nhi cùng đi vào nội thất.

Tay Vân Thanh La lạnh như băng, làm cho Nguyên Tu Chi vừa đau lòng vừa tức giận.

Nếu Như Diệp Nhi thật sự lên lút có con của hắn, nhất định sớm đã bị đánh chết.

Chỉ là. Aizzz!

Nguyên Tu Chi kéo thê tử ngồi xuống ở mép giường, nói khẽ với nàng nói: “Nàng tin rằng đó là hài tử của ta sao?”

Vân Thanh La theo bản năng lắc lắc đầu, nhưng vẻ mặt vẫn do dự không chắc.

Nguyên Tu Chi nắm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng ở trong bàn tay to của mình, nhàn nhạt nói: “Nam nhân nếu say như chết rồi, vậy thì nhất định không có cách nào sinh hoạt vợ chồng. Còn nếu có thể sinh hoạt vợ chồng, như vậy tối thiểu vẫn có ba phần thanh tỉnh cùng lý trí. Mà cái gọi là say rượu làm bậy, đó khẳng định là viển vông. Thanh Thanh, vi phu coi như chỉ còn lại một phần thanh tỉnh cùng lý trí, cũng sẽ không làm càn cùng nữ tử khác. Nàng có thể tin ta?”

Vân Thanh La thâm sâu đưa mắt nhìn hắn, nhìn khuôn mặt anh tuấn cùng ánh mắt thâm thúy kiên định của hắn, gật gật đầu.

“Phu quân, thiếp thân tin chàng.”

Nguyên Tu Chi nở nụ cười.

Ngay sau đó, hắn quay đầu nhìn Chi Nhi và Diệp Nhi, sắc mặt lập tức lạnh lẽo trở lại, cười lạnh nói: “Diệp Nhi, người rút cuộc chứa tâm tư gì, bây giờ đã không quan trọng, quan trọng là hài tử trong bụng người. Ta hôm nay nói một câu thật lòng cho người biết, nếu đó đúng thật là con của ta, thì vừa rồi người đã bị ta tự tay đánh chết. Ta không cần con thứ (con của vợ lẽ), các người đời này cũng đừng mơ tưởng dựa vào sinh ra nhi tử, nữ nhi mà tìm kiếm thân phận.”

Diệp Nhi sắc mặt tái nhợt, run run rơi nước mắt.

Nàng cũng không biết mình đêm đó làm sao có thể nhất thời hồ đồ, cứ mặc cho nam tử một tay túm lấy nàng đến trên giường, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, cũng không có giãy dụa phản kháng.

Có lẽ, trong nội tâm của nàng cũng thật sự có loại ý niệm đen tối này đi!

Nhìn tiểu thư được cô gia muôn vàn thương yêu cưng chiều hết sức che chở, nhìn cô gia quân tử Như Ngọc, anh tuấn bất phàm, tâm ý đã sớm dao động rồi?

Diệp Nhi không giống Chi Nhi không có việc gì cũng hay hô to gọi nhỏ, so với Chi Nhi nhìn xa hơn nhiều, ý tưởng cũng nhiều.

Chi Nhi sau khi phát hiện Diệp Nhi mang thai, hung hăng thưởng nàng mấy bạt tay, mắng nàng không biết hổ thẹn, phản bội tiểu thư đã từng cứu các nàng, quả thật uống phí sinh ra làm người!

Diệp Nhi đã từng hối hận qua, nhưng cuối cùng nàng mang trong lòng một chút tham vọng không chính đáng, bản thân lại có thể may mắn chỉ một đêm liền mang thai, nàng cho rằng đây là trời cao cho nàng cơ hội, cho rằng có thể nhờ vào đứa nhỏ trong bụng để được một chút lợi ích thực tế.

Nhưng mà. Chẳng lẽ, đứa bé trong bụng nàng không phải của đại thiếu gia hay sao?

Nguyên Tu Chi quay đầu nhìn Vân Thanh La nhẹ giọng nói: “Nàng còn nhớ được đêm hoàng đế đại hôn không?”

Vân Thanh La gật đầu một cái.

“Chàng nói đã uống say, muốn ở nhà trước nghỉ ngơi, nhưng sau đó không phải đã trở về sao?”

Diệp Nhi cả kinh, không nhin được mở miệng: “Cô gia không phải ngủ ở thư phòng nhà trước sao?”

Diệp Nhi sau khi bị nam nhân đoạt lấy, cũng không dám ở lại trên giường chủ tử, xấu hổ mặc quần áo tử tế, liền len lén chạy về nhà sau.

Mà khi làm chuyện đó, trong phòng không có đốt đèn, nàng cũng không có thấy rõ mặt nam nhân, lại bởi vì khẩn trương xấu hổ và lo âu phản bội tiểu thư, nàng thậm chí không có phát hiện ra giọng của nam nhân kia cùng cô gia có khác biệt.

Cho nên, nàng vẫn cho rằng mình là bị cô gia phá thân.

“Người ước gì người ngủ trong thư phòng chính là ta sao?” Nguyên Tu Chi cười lạnh.

“Chẳng lẽ. Còn có người khác?” Vân Thanh La tò mò hỏi.

“Nha hoàn tốt của nàng lần này đúng thật là leo lên cành cây cao rồi, vị kia thân phận so với phu quân nàng có thể còn cao quý hơn nghìn lần vạn lần à!” Nguyên Tu Chi vừa châm chọc vừa thở dài.

Vân Thanh La a một tiếng, đột nhiên tỉnh ngộ lại, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Diệp Nhi.

“Chẳng lẽ. Chẳng lẽ là hoàng thượng?”

Diệp Nhi hai chân như nhũn ra, ngã ngồi trên mặt đất.

Chi Nhi cũng trợn to hai mắt, một lần nữa nhìn Diệp Nhi giống như nhìn quái vật, rồi quay đầu lại hỏi Nguyên Tu Chi: “Cô gia, là thật?”

Nguyên Tu Chi gật đầu một cái.

“Hoàng đế đại hôn, nhưng đối với chỉ định hoàng hậu của Thái hậu cực kỳ bất mãn, đào hôn chạy trốn tới trong phủ ta. Bởi vì hần tới, ta mới kêu Tần công công đi đến hầu hạ, nào nghĩ đến hần lại gọi Hòa Noãn và Diệp Nhi. Bình thường thỉnh thoảng ta có nghỉ đêm ở nhà trước, ngủ thì trực tiếp ngủ, có thư đồng trong thư phòng hầu hạ đã đủ, làm sao còn có thể kinh động đến nhà sau?”

Vân Thanh La ngẫm lại, quả thật đúng như lời Nguyên Tu Chi nói.

Nếu như hoàng đế không có tới, Nguyên Tu Chi sẽ không bảo Tần Lương đi.

Đúng rồi, đêm đó rất là lộn xộn, nàng còn lo lắng trạng phu say đến không biết gì, không để ý đêm khuya liền đi nấu canh giải rượu, sau đó Nguyên Tu Chi lại chạy đến nhà sau để ngủ, nàng còn cười hần uống say chạy loạn, thế nhưng hần lại nói chỉ có ngủ ở bên cạnh nương tử mới được yên ổn.

Vân Thanh La cùng Chi Nhi nhìn Diệp Nhi ánh mắt lại càng phát phức tạp, không biết nên khinh bỉ nàng, đồng tình nàng, hay là nên chúc mừng nàng.

Chi Nhi không nhin được châm chọc nói: “Chúc mừng Diệp nương nương, mang thai long phượng, người có thể đã sắp một bước lên trời rồi.”

Diệp Nhi chỉ là cắn môi rơi lệ, không nói một lời.

Nguyên Tu Chi nói: “Chuyện này, ngày mai ta phải đích thân cùng hoàng thượng nói chuyện, xem hần có tính toán gì. Nếu như hần nguyện ý, sẽ để cho Diệp Nhi vào cung. Chỉ là, những Ngự sử kia có lẽ sẽ công kích ta muốn hiển sắc đẹp, nịnh hót quân vương rồi.”

Vân Thanh La mới mặc kệ hoàng đế làm thế nào, xác định Diệp Nhi mang thai không phải là hài tử của Nguyên Tu Chi, cuối cùng làm nàng thở phào nhẹ nhõm, tâm tình chuyển biến tốt đẹp.

Vừa thả lỏng một chút, nàng liền cảm thấy bụng mình có chút đau nhói, nhíu mi nhìn trạng phu làm nũng.

Nhưng Nguyên Tu Chi nửa điểm cũng không dám qua loa, lập tức huy động nhân lực gọi đại phu tới.

Lão đại phu chòm râu hoa râm, kinh nghiệm phong phú sau khi cẩn thận chẩn mạch cho Vân Thanh La, cười nói: “Không có việc gì, tâm tình kích động ảnh hưởng đến thai khí, chỉ cần uống chút thuốc dưỡng thai là tốt rồi.”

Nguyên Tu Chi vừa mừng vừa sợ, khó kiềm được luồng cuống lớn tiếng hỏi tới: “Đại thiếu phu nhân thật sự mang thai rồi hả?”

“Thiên chân vạn xác. Ta sẽ kê đơn cho phu nhân một số thức ăn thuốc bổ, ba tháng đầu này cực kỳ quan trọng, phải điều dưỡng thật tốt.” Lão đại phu mỉm cười gật đầu.

Thời gian ngày mang thai tính ra, đúng là không lâu sau tân hôn, so với thời gian Diệp Nhi mang thai vẫn còn sớm hơn!

Nguyên Tu Chi vui mừng quá đổi, cả đêm đều cười không khép miệng.

Sau đó, hoàng đế cự tuyệt tiếp nhận Diệp Nhi vào cung.

Hiện tại trong hậu cung rối loạn thành một đồng hồ đồ, sau khi tuyển tú vào một lượng lớn quý nữ, trừ hoàng hậu ra, còn có phong vị vài người phi tử cùng mỹ nhân, tài tử, những nữ nhân đó cả ngày tranh giành tình nhân, huyên náo gà bay chó chạy, hoàng đế đau đầu đến độ muốn dọn nhà.

Hoàng đế Huyền Dục hôm đó nói với Nguyên Tu Chi: “Trẫm cũng muốn giống như ái khanh, chỉ cưới một người trong lòng yêu thương, nhưng đáng tiếc à, loại chuyện như vậy đối với hoàng đế mà nói, căn bản là không thể nào thực hiện.”

Không đón nhận Diệp Nhi vào cung, nguyên nhân cũng bởi vì suy tính con nối dòng.

Thông thường hoàng đế mới bắt đầu lên ngôi, hậu cung đủ loại quyền lực tranh đấu, tình huống không rõ lại nguy hiểm. Vào thời điểm này, tỷ số sanh non cùng ấu nhi chết yểu là cao nhất.

Giống như Diệp Nhi chẳng hạn không có gia sản bối cảnh, thân phận lại vô cùng thấp kém, vào hậu cung, đừng nói muốn sinh đứa nhỏ, chỉ sợ ngay cả xương cốt của mình cũng sẽ không còn dư lại một khối.

“Trẫm sẽ phó thác đứa nhỏ này cho ái khanh, nếu như ngày sau trẫm gặp nạn. Tốt xấu gì trẫm cũng có thể còn lại một người hương khói. Nếu trẫm sau này có thể hoàn toàn cầm quyền, quốc gia thái bình, hài tử cũng đã bình an trưởng thành, đến lúc đó sẽ nói rõ thân thể với hân, nhận tổ quy tông.” Hoàng đế nói như vậy với Nguyên Tu Chi.

Nguyên Tu Chi suy tính nhiều lần, mới đồng ý yêu cầu của hoàng đế.

Nhưng mà, Nguyên Tu Chi vẫn yêu cầu quan viên văn thư ghi chép sinh hoạt hàng ngày của hoàng đế, bên trong văn bản ghi lại như sau: “Đêm nào đó, hoàng đế giá lâm Nguyên gia, có sủng hạnh thị nữ Lưu thị. Lưu thị là tấm thân xử nữ trong sạch, sau đó Lưu thị đã mang thai.”

Phụ thân Diệp Nhi họ Lưu, cho nên gọi là Lưu thị.

Những thứ tư liệu lịch sử này về sau sẽ đệ đơn, ghi lại chứng cứ chiến công cùng tội lỗi của hoàng đế, không có hoàng đế cho phép, người khác không được tra xét.

Nguyên Tu Chi sợ dĩ làm như vậy, chính là vì phòng ngừa ngày sau Huyền Dục không thừa nhận ghi chép.

Sau khi về nhà, Nguyên Tu Chi đem chuyện đầu đuôi nói với Vân Thanh La, cũng nói sẽ làm theo ý của hoàng đế, cho Diệp Nhi một danh phận thê thiếp, cũng nuôi dưỡng đứa nhỏ dưới danh nghĩa Nguyên thị.

Vân Thanh La trầm tư hồi lâu, chợt ranh mãnh mà cười nói: “Hoàng đế đào hôn đã chạy trốn tới trong phủ ta, đêm đó uống rượu say cũng muốn chàng ngủ cùng, kết quả chàng nửa đường chạy trốn chết, quỷ thần xui khiến hoàng đế ôm lấy Diệp Nhi. Thật ra sẽ không phải là hoàng đế vốn tính toán đối với chàng làm cái chuyện xấu gì chứ?”

Nguyên Tu Chi ha ha cười gượng, vội vàng ngoác mặt đi chỗ khác.

Vân Thanh La túm lấy tay áo của hân, vừa cười nói: “Phu quân thật là có sức quyến rũ nha, nam nữ đều giết.”

“Nương tử, phải nghiêm túc, phải nghiêm túc.” Nguyên Tu Chi tăng hắng một tiếng.

Vân Thanh La cười ha ha, ngã vào trong lòng Nguyên Tu Chi.

Nguyên Tu Chi cảm thấy mỹ mãn ôm lấy nàng, đưa tay dịu dàng vuốt ve phần bụng đã có chút kéo căng nhưng vẫn chưa gồ lên của nàng.

“Nương tử, sức quyến rũ của Tu Chi, chỉ mong một mình nàng sáng tỏ như vậy đã đủ rồi.”

11. Chương 11: Phiên Ngoại Một: Câu Hỏi Thân Thể

Trưởng nữ Nguyên Gia Ninh của Nguyên Tu Chi vào lúc năm tuổi, có một ngày đột nhiên chạy vào thư phòng phụ thân, hỏi phụ thân đang xử lý công vụ: “Phụ thân, Ninh nhi không phải là nữ nhi của người sao? Phụ thân của Ninh nhi là người khác sao?”

Phụ thân giận dữ trả lời nàng chính là một cái tát, thân thể nàng nho nhỏ không chịu nổi ngã nhào trên sàn đất, nàng oa oa khóc lớn lên từ trước đến nay chưa từng có ai đánh nàng.

Nàng từ nhỏ đến lớn, thậm chí đến khi nàng trưởng thành, phụ thân già đi, đây là lần duy nhất nàng bị đánh, bởi vì rất đau, bởi vì rất nặng, cho nên nàng khắc sâu vào trí nhớ, cả đời khó quên.

Phụ thân từ trước đến giờ xem nàng như một tác phẩm yêu thích trong lòng, nàng vẫn cho rằng mình là đứa trẻ được thương yêu nhất trong nhà, đệ đệ muội muội cũng không được yêu thích bằng nàng, cho nên một cái tát này của phụ thân làm cho nàng tổn thương lại càng nghiêm trọng.

Nhưng mà lần này phụ thân một chút cũng không thương tiếc nàng, chỉ lạnh lùng quát lớn một tiếng: “Cút.”

Nguyên Gia Ninh đầy bụng uất ức.

Nàng chỉ là nghe được hạ nhân bàn luận xôn xao, nói nàng có thể không phải nữ nhi ruột thịt của phụ thân, nói phụ thân thật sự của nàng rất có thể là cái gì họ Hà, nói nương nàng trước kia còn gả qua người khác, cho nên nàng mới đến tìm phụ thân thương yêu nàng nhất giải thích nghi hoặc, không nghĩ tới phụ thân căn bản không trả lời vấn đề nàng, ngược lại động thủ đánh người.

Cho tới nay, so với mẫu thân tinh táo cẩn thận, Nguyên đại tiểu thư thích phụ thân của mình hơn, nàng cho rằng vô luận bản thân làm cái gì, phụ thân cũng sẽ dung túng nàng, nhưng không ngờ phụ thân thường ngày dịu dàng cười đáng yêu lại trở mặt giống như lật sách.

Nàng căn bản không biết phụ thân tại sao tức giận nha!

Nguyên Gia Ninh sau khi lớn lên một chút mới biết được, nương của mình trước kia quả thật đã từng gả cho người khác, hơn nữa sau khi cùng chồng trước hòa ly, nhanh chóng tái giá với phụ thân.

Hơn nữa đích thật là sau cưới không lâu liền phát hiện mang thai, mặc dù cũng là sau cưới gần mười một tháng mới sinh hạ nàng, tuy là mặc kệ đại phu nào suy tính, đều là sau cưới mới mang thai, nhưng mà thời gian ngày hôm đó thật sự rất khéo léo, vì vậy đã có nha hoàn xấu bụng miệng mồm linh tinh nói mẫu thân không phải, nói là nàng mang thai rồi mới gả vào Nguyên gia, Nguyên Tu Chi thay người nuôi dưỡng nữ nhi không công trong nhà.

Hiểu lý lẽ Nguyên Gia Ninh lúc đó mới biết, câu hỏi lúc trước của mình lỗ măng cỡ nào, lại còn tổn thương sâu nặng đến mẫu thân cỡ nào, cho dù chuyện cách nhiều năm, mỗi lần hồi tưởng lại, nàng cũng không nhận được muốn đánh mình vài cái bạt tai.

Ở trong ấn tượng của nàng, chưa bao giờ có chuyện có thể làm khó phụ thân, hần chỉ có đối với chuyện của mẫu thân hết sức thận trọng, mặc dù ở ngoài mặt thoát nhìn cũng là trầm tĩnh lạnh nhạt, kì thực mỗi một chuyện làm ầu thân đều trải qua nghĩ sâu tính kỹ, bảo đảm đối với nàng có ích không có hại mới có thể làm.

Người khác chỉ cần đối với mẫu thân có một chút bất kính hay tổn thương, hần sẽ phản kích trả lại gấp trăm lần, cho dù là con gái của mình làm thương tổn thể tử, hần cũng sẽ không tha thứ.

Chỉ là, Nguyên Gia Ninh trưởng thành vẫn không nhận được len lén hỏi phụ thân: “Phụ thân, chẳng lẽ người lại thật sự một chút cũng không có hoài nghi tới, cũng không để ý sao?”

Nguyên Tu Chi liếc nàng một cái, đối với nha đầu không nên thân này đúng là hận không thể gõ đầu nàng vài cái.

“Hoài nghi cái gì? Để ý cái gì? Nương ngươi là thê tử của ta, hài tử của nàng chính là hài tử của ta, khi nàng gả cho cha vẫn còn là thị xử, đừng nói ngươi vốn chính là con của ta. . . . Cho dù coi như trong lòng ngươi chảy dòng máu của người khác, ngươi cũng phải họ Nguyên, làm đứa trẻ của Nguyên gia.”

Nguyên Gia Ninh bình tĩnh hiểu ra, nàng hiểu được phụ thân thâm tình, phụ thân đã yêu ai yêu cả đường đi, phàm là cùng nương có liên quan đều yêu thích hết.

Chỉ là, nói đi nói lại, nàng rốt cuộc là hài tử của ai à?

Thật sự là con phụ thân sao?

Buổi tối, Nguyên Tu Chi đem chuyện đại nữ nhi tìm hắc nói chuyện cặn kẽ nói cho thê tử, hơn nữa cảm giận mà gõ gõ đầu giường.

“Buồn cười, nàng lại còn dám hoài nghi mình không phải là con của lão tử.”

Vân Thanh La vừa bực mình vừa buồn cười.

“Nàng ngốc như vậy, rốt cuộc là giống ai đây? Thật lo lắng sau này trưởng thành bị nam nhân xấu khi dễ rồi.”

“Ngày mai đều đuổi đi hết những nha hoàn nói nhảm bên cạnh nàng, thay đổi vài người đằng hoàng có thể tin. Thật là, đã nhiều năm như vậy, lời đồn đại chuyện vô căn cứ đó làm sao lại không thể chấm dứt?”

Vân Thanh La cười như không cười nhìn hắc, “Ai bảo trong phủ của ta có một Diệp di nương, lại còn cả ngày trầm mặc ít nói, không có gì bày bả sao có thể truyền, người khác cũng chỉ có thể lấy ta người chánh thê này nói huyền thuyên thôi. Các nàng còn chờ xem phụ quân coi ta như đồ phụ đuổi ra khỏi cửa đấy.”

Nguyên Tu Chi cười ha hả, đưa đôi tay vẫn như cũ không giảm mị lực ôm thê tử vào trong lòng.

“Vậy hãy để cho các nàng đợi đi! Đợi đến chúng ta cùng nhau vào quan tài, cứ tùy tiện các nàng nói lảm nhảm cho đã miệng đi.”

12. Chương 12: Phiên Ngoại Hai: Hoa Bảo Tương

Đại tiểu thư Nguyên Gia Ninh của Nguyên phủ, thuở nhỏ đã sùng bái phụ thân.

Nguyên Gia Ninh là trưởng nữ của Nguyên gia, “Gia” cũng là chữ lót trong lão đại, đệ muội ruột thịt bên dưới cùng với đồng đảo đường đệ muội của nhà thúc thúc, nhưng bởi vì nàng là người đầu tiên ra đời trong đồng lứa, cho nên được rất nhiều trưởng bối trong nhà thương yêu, ngay cả tổ mẫu thích nhất bắt bẻ cũng rất cưng chiều nàng.

Phụ mẫu Nguyên Gia Ninh cả đời ân ái, tổng cộng sinh được năm nam nữ, theo như số tuổi sắp xếp thứ tự trưởng nữ là Nguyên Gia Ninh, thứ nữ Nguyên Gia Hình, trưởng tử Nguyên Gia Diễn, thứ tử Nguyên Gia Hành, ấu nữ Nguyên Gia Mẫn.

Ngoài ra, Nguyên Gia Ninh còn có một đệ đệ của thiếp sinh, là Diệp di nương sinh. Nghe nói Diệp di nương vốn là nha hoàn hồi môn của mẫu thân, sau lại bởi vì sinh con trai mới được đề bạt làm thiếp thất, nhưng mà Diệp di nương luôn luôn không thích ra khỏi cửa, rất thích ở tại trong tiểu viện của nàng, trước giờ cũng không hỏi tới chuyện nhà.

Nhi tử Diệp di nương tên là Nguyên Lang, so với Nguyên Gia Ninh chỉ nhỏ hơn nửa tháng, không biết vì sao phụ thân không có viết tên hắc vào gia phả, ngay cả đặt tên cũng không giống với bọn họ, không có thêm vào chữ “Gia” xếp hạng vai vế.

Nguyên Gia Ninh đã từng len lén hỏi phụ thân, phụ thân nói hắc là con thứ, cùng con trai trưởng không giống nhau, đợi sau này hắc mười tám tuổi rồi hãy nói.

Nguyên Gia Ninh vẫn còn không hiểu rõ lắm, nhưng mà đại nhân là thế giới, nàng từ trước đến giờ đều là kiến thức nửa vời, điều này cũng không thể làm gì.

Nguyên Gia Ninh đối với mẫu thân nhà mình rất là tôn kính, lệ thuộc vào, còn có chút nhỏ nhen sợ hãi.

Mẫu thân từ trước đến giờ nghiêm túc, đối với nam nữ quần áo nghiêm khắc, ngược lại phụ thân rất thích cười tít mắt trêu chọc đùa giỡn với bọn họ.

Nhà người ta đều là Nghiêm Phụ Từ mẫu, nhà bọn họ thì vừa vặn ngược lại, là Từ Phụ Nghiêm mẫu.

Nguyên Gia Ninh đã từng âm thầm oán trách qua phụ thân, phụ thân cười liếc nàng một cái, “Như vậy không tốt sao? Từ xưa tới nay mẹ nuông chiều thì con hư, mẫu thân các người nghiêm khắc vậy mới tốt, có ta cưng chiều các người là đủ rồi.”

“Đúng, đúng. Dù sao bất kể nương làm cái gì, người cũng sẽ nói tốt.”

Ở trong mắt của Nguyên Gia Ninh tiểu cô nương này, mẫu thân nhà mình thật sự không đủ uyển chuyển mềm mại đáng yêu, không biết tại sao có thể độc chiếm phụ thân chung tình nhiều năm như vậy?

Mà phụ thân tuổi càng lớn mị lực càng thêm thành thực, trong nhà mỗi lần nha hoàn mới đến, cũng sẽ không nhen được nhìn trộm phụ thân.

Nguyên Gia Ninh giao những chiếc khăn tay cho phụ thân, có người nào không phải thích tiểu mỹ nữ trẻ tuổi mềm mại? Đều sớm đã đem hiền thê để qua sau đầu rồi, duy chỉ có phụ thân nhà mình đối mặt với những mối mê hấp dẫn này, hoàn toàn không chút động lòng.

“Các người muốn học tập hiểu biết từ phụ thân không? Nam nhi tốt thì phải giống như phụ thân vì thê tử thủ thân như ngọc.” Nguyên Gia Ninh len lén giáo dục bọn đệ đệ như thế.

Tiểu đệ Gia Hành liếc mắt xem thường, nói: “Phụ thân làm sao có phẩm hạnh đó? Không phải còn có một Diệp di nương sao?”

Nguyên Gia Ninh không có lời nào để phản bác, Diệp di nương là cái gai trong lòng nàng, là vết nhơ duy nhất trong lịch sử trong sạch của phụ thân!

Nàng tức giận đến giờ chân, múa thước cầm giận già mồm át lệ phải, “Diệp di nương không tính, không tính! Phụ thân cho tới bây giờ cũng không có vào phòng của nàng nha! Dù sao, các người cũng phải học theo gương tốt cho ta, nhớ kỹ, nam nhân tốt chính là như phụ thân vậy.”

Tiểu muội muội Gia Mẫn sợ hãi hỏi: “Vậy nữ nhân tốt phải giống như mẫu thân sao?”

Nhị muội Gia Hình cũng hỏi: “Không phải nói nữ nhân nên dịu dàng ngoan ngoãn sao? Mẫu thân nghiêm khắc như vậy, phụ thân tại sao thích nàng nha?”

Thật ra thì Nguyên Gia Ninh cũng rất muốn hỏi một câu đấy.

Nguyên Gia Ninh quý mến phụ thân, ở trong mắt nàng, vô luận bọn đệ đệ cũng tốt, những nhóm đệ tử nhà quyền quý kia cũng tốt, đều là một số tiểu mao đầu không chín chắn, vừa so sánh với phụ thân quả thật đều thê thảm không nhìn.

Duy nhất cùng phụ thân có chút khí chất giống nhau chính là Nguyên Lang.

Nguyên Lang từ nhỏ đã trầm mặc ít nói, khi còn bé không làm cho người yêu mến, lúc nào cũng là một bộ nghiêm trang, một dáng vẻ tiểu đại nhân. Từ từ trưởng thành, ngược lại thích nói đùa, chỉ có ánh mắt càng phát ra càng thâm trầm khó dò.

Bất quá cho dù là Nguyên Lang, ở trong mắt Nguyên gia Ninh, cũng chỉ là phiên bản vụng về của phụ thân mà thôi.

Khi Nguyên Gia Ninh mười bốn tuổi, nữ công học được không tệ lắm, liền hao tâm tổn trí làm cho phụ thân một bộ áo trong, áo trong màu trắng tinh bằng bông mềm mại, phần áo trên hay quần dưới, đều là mặc trong người.

Nguyên Gia Ninh đem y phục tự chính mình làm đưa cho phụ thân thì Nguyên Tu Chi trước tiên sưng sốt một chút, mới cười nói: “Khó có được nữ nhi uống phí tâm tư. Chỉ là, từ sau khi thành thân, áo trong của phụ thân toàn bộ đều do mẫu thân người tự mình làm, nếu như mà ta mặc áo trong người khác làm, nàng sẽ mất hứng.”

“Hả?” Nguyên Gia Ninh kinh ngạc.

Tiểu cô nương thật ra cũng không có suy nghĩ nhiều, đối với nam nữ tư tình của phụ thân cũng hoàn toàn không liên quan đến, chỉ là đơn thuần đối với trưởng bối sùng bái yêu thích lệ thuộc vào mà thôi.

“Thật sao?” Nàng tò mò hỏi.

Nguyên Tu Chi gật gù đầu.

“Nhiều năm như vậy, đều là một mình mẫu thân làm?” Nguyên Gia Ninh hết sức bội phục.

“Đúng vậy. Nàng nói vật theo người, vẫn nên tự mình làm thoải mái hơn.”

Nguyên Gia Ninh rốt cuộc phát hiện ra một cái ưu điểm nhỏ của mẫu thân, thì ra là nàng cũng có thể biết sẵn sóc nha!

“Nữ nhi có thể xem một chút không?” Nguyên Gia Ninh chớp chớp mở to mắt, mong đợi hỏi.

Nguyên Tu Chi trở về phòng ngủ, lấy vài chiếc áo trong ra, đưa cho nàng nhìn xem.

Những y phục này, đa số là màu trắng, cũng có số ít màu xanh nhạt, màu tím, màu vàng nhạt, đều giặt giữ rất sạch sẽ, mềm mại mà thoải mái.

Mà làm Nguyên Gia Ninh ngạc nhiên chính là, vô luận là cạnh góc của áo hay quần dài, đều thêu hình dáng hoa văn một màu.

Những hoa văn này là hoa Bảo Tương, tương đối phí công tốn thời gian, hình dạng hoa văn xuất phát từ Phật giáo, dùng hoa sen làm hình mẫu, ở giữa vòng tròn tạo hình dạng đài sen, bốn phía xung quanh hiện lên nhiều tầng phóng xạ hình dáng xếp thứ tự, tạo hình nền phong phú rực rỡ xinh đẹp.

Những hoa Bảo Tương này đều là cùng một màu với vật liệu may mặc, là dùng một màu chỉ tơ thêu lên, tỷ như áo trong màu trắng vật áo cũng là hoa văn màu trắng, áo trong màu xanh nhạt thì hoa văn cũng là màu xanh nhạt, không chú ý nhìn sẽ không phát hiện thêu hoa văn.

Lúc Nguyên Gia Ninh học nữ công đã từng thử qua loại phương pháp thêu cùng màu này, biết đây là tổn thương mắt nhất, một loại hoa văn có cách thức khó thêu nhất, mẫu thân thế nhưng ở trên tất cả áo trong của phụ thân đều thêu hoa Bảo Tương này, thật sự làm cho nàng hết sức kinh ngạc.

Nàng vẫn cho rằng mẫu thân lý trí tính tảo, lúc nào cũng có trật tự, lại thiếu hụt đầy đủ nhiệt tình.

Chẳng lẽ, thật ra thì mẫu thân không phải là không có nhiệt tình, chỉ là nàng không nhìn thấy mà thôi?

Hơn nữa, tình cảm của mẫu thân, nhiệt tình cũng chỉ là đơn giản mà thôi?

Yêu thương nồng đậm, đều ở trong một cây kim một sợi chỉ cùng màu này, đều tinh tế gắn bó mà kết nối vào bên trong.

Phụ thân vẫn luôn mặc áo trong tự tay mẫu thân may, bị tình yêu của nàng bao vây chặt chẽ, khó trách nhiều năm như vậy vẫn đối với mẫu thân si tình không thay đổi.

Nguyên Tu Chi thấy nữ nhi vẫn cẩn thận từng li từng tí miêu tả hoa Bảo Tương trên y phục, mỉm cười nói: “Ta từng khuyên nương người đừng thêu dạng hoa văn phiền toái như vậy, dù sao mặc ở bên trong người khác nhìn cũng không thấy được, nàng lại nói đó không phải thêu cho người khác nhìn. Hoa Bảo Tương là Phật giáo thánh hoa, có thể tránh điềm xấu, chỉ cần mặc nó, tất cả yêu ma quỷ quái không dám đến gần. Cho nên, trên quần áo cận thân phụ thân đều có thêu, đây là tấm lòng của mẫu thân người bảo vệ ta.”

Nguyên Gia Ninh đứng ngây ngốc một hồi lâu, sau đó ôm y phục tự mình làm rời đi.

Nguyên Gia Ninh cũng thử thêu hoa Bảo Tương ở trên quần áo, nhưng là lần đầu tiên thử nghiệm rất thất bại, thêu lộn xộn lung tung, cực kỳ khó coi, quả thật phá hủy vật liệu may mặc thượng hạng.

Nàng suy nghĩ, phụ thân có nương theo hoa Bảo Tương cho ông ấy, vậy nàng thì sao?

Nàng theo hoa Bảo Tương, phải tặng cho ai?

Nàng vốn muốn đem y phục tự mình làm cho rối loạn lạng lẽ vứt bỏ, lại trùng hợp bị Nguyên Lang đến tìm nàng nhìn thấy.

Nguyên Lang nhíu nhíu mày, nhặt lên y phục nàng vứt bỏ hỏi: “Lại lãng phí?”

Nguyên Gia Ninh bĩu môi, không biết vì sao đối mặt với Nguyên Lang, khí thế nàng liền thấp đi một bậc, hoàn toàn không phát ra được uy phong của trưởng tử.

Nàng xoay đầu cứng rắn biện bạch: “Làm gì có.”

Nguyên Lang nhìn nhìn quần áo mới làm, nhìn kỹ lại phía trên xiêu vẹo sức sọc không nhìn ra hình dáng loại hoa văn gì, nhân nhặt nói: “Nếu không cần, thì cho ta mặc đi, áo trong của ta vốn đã chật rồi.”

Nguyên Gia Ninh muốn vươn tay đoạt lại, nhưng bị Nguyên Lang trừng mắt, nàng nhất thời liền tức giận không làm được gì, đành phải không cam lòng nhìn hắn cầm lấy quần áo của nàng tự mình làm, từ từ rời đi.

Dựa vào cái gì chứ?

Đó là cái hoa Bảo Tương nàng đời này lần đầu tiên theo nha! Tại sao phải tặng ột con thứ của di nương sinh ra hả?

Phụ thân nàng, Đệ Đệ ruột của nàng cũng còn chưa có được nàng theo quần áo đâu!

Lúc này tức giận Nguyên Gia Ninh thật không nghĩ tới, là nàng không chỉ có theo cái thứ nhất, cái thứ hai, cái thứ ba, mãi đến khi nàng già rồi hoa mắt theo không được những thứ đó nữa, mà toàn bộ hoa Bảo Tương nàng theo tất cả đều bị tên nam nhân này hợp tình hợp lý chiếm hữu.

Nàng cả đời theo hoa Bảo Tương cho hắn, chưa từng cảm thấy phiền chán.

Giống như mẫu thân của nàng, cả đời đều theo cho phụ thân nàng.

HOÀN

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-truong>